

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Οι Εννέα Καίσαρες

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΟΙ ΕΝΝΕΑ
ΚΑΙΣΑΡΕΣ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Βασίλης Παπαθεοδώρου - Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2009

Έτος 1ης έκδοσης: 2004

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

T: 210-330.12.08 – 210-330.13.27 F: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5054-8

Ex Libris

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πολλοί θα αναρωτηθούν ίσως διαβάζοντας την παρακάτω ιστορία για το εάν είναι αληθινή ή όχι, για το εάν συνέβη πράγματι, πότε και πού. Αληθινή; Χμ... Κανείς δεν μπορεί να το πει αυτό με σιγουριά, καθώς δε γράφτηκε ούτε μία συλλαβή πάνω σε αυτό το θέμα σε καμία εφημερίδα, δεν προβλήθηκε ούτε ένα καρέ στα δελτία ειδήσεων, δεν ακούστηκε κανένας φθόγγος από το ραδιόφωνο. Και όμως... Αυτή η ιστορία «στοίχειωσε» κατά κάποιο τρόπο την περιοχή όπου διαδραματίστηκε, πέρασε από στόμα σε στόμα στους επόμενους και στους επόμενους και στους επόμενους, έτσι που πλέον κανείς δεν ξέρει ποια είναι η αλήθεια και ποιο το ψέμα. Και ίσως τελικά ο δρόμος που χωρίζει το ιδιωτικό σχολείο –ή κολέγιο, ή εκπαιδευτήριο– της ιστορίας μας από το δημόσιο σχολείο της ίδιας γειτονιάς, δρόμος που παράλληλα χαράζει και το σύνορο μεταξύ ενός πλούσιου προαστίου και μιας σχετικά μεσοαστικής περιοχής, να ένωσε τους δύο διαφορετικούς αυτούς κόσμους σε δύο σημεία: στη συννεοχή και τη σιωπή. Ή πάλι θα μπορούσε να πει κάποιος ότι η όλη ιστορία συγκαλύφθηκε από τα λεφτά, τα πολλά λεφτά που κρύβονται πίσω από κάθε μαθητή ενός ιδιωτικού σχολείου, λεφτά που αγοράζουν την ηρεμία και την ανωνυμία αυτών των μαθητών και του περιβάλλοντός τους. Κάπως έτσι δηλαδή επωφελήθηκαν και οι απέναντι μαθητές, του δημοσίου, κερδίζοντας και αυτοί την ανωνυμία και την ηρεμία τους... Έφταιξε κανείς; Πώς τιμωρήθηκε, αν τελικά τιμωρήθηκε; Διαπιστώσεις και συμπεράσματα μπορεί να βγάλει κανείς πολλά: Δύο κόσμοι, δύο νοοτροπίες, δύο διαφορετικά είδη ζωής, που σε πολλές περιπτώσεις εξακολουθούν να υπάρχουν, παρότι οι μεταξύ τους διαφορές έχουν ήδη αμβλυνθεί προ πολλού και κατά πολύ. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι τελικά ένας δρόμος που χωρίζει δύο σχολεία είναι τεράστια απόσταση και πολύ μεγαλύτερη

διαδρομή από αυτή που βρίσκεται στο μυαλό καθενός από εμάς
και χωρίζει την κοινή λογική μας από την απέναντι πλευρά.
Εκεί όπου βρίσκονται οι Εννέα Καίσαρες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Παρασκευή 24 Σεπτεμβρίου, πρωί, μεταξύ δεύτερης και τρίτης ώρας, αίθουσα εκδηλώσεων του κολεγίου

Όλα άρχισαν τυπικά εκείνο το πρωινό της παρασκευής στα τέλη Σεπτεμβρίου. Ουσιαστικά όλα είχαν αρχίσει από μήνες, έτη, αιώνες, χιλιετίες πιο πριν και τίποτα δεν έδειχνε ότι θα τελείωναν ποτέ. Μπερδευτήκατε; Δεν είναι περίεργο. Αλλά καλύτερα ας αφήσουμε την ιστορία να μιλήσει και να εξελιχθεί από μόνη της...

Η ατμόσφαιρα στο προαύλιο του ιδιωτικού σχολείου, στο διάλειμμα μεταξύ δεύτερης και τρίτης ώρας, ήταν σχετικά τεταμένη χωρίς να έχει συμβεί τίποτα σοβαρό. Η αντίθεση μεταξύ της ζεστής εκείνης ημέρας, με θερμοκρασία γύρω στους είκοσι οχτώ βαθμούς, κι ας ήταν ακόμα πρωί, και της παγωμάρας που επικρατούσε μεταξύ των παιδιών του δημοσίου και του ιδιωτικού ήταν εμφανής. Το προαύλιο είχε χωριστεί σε δύο κόσμους: οι μαθητές του κολεγίου από τη μια και οι φιλοξενούμενοι, εκείνοι του δημοσίου, από την άλλη. Η παλιά αντιπαλότητα που τους χώριζε ήταν κι αυτή εκεί. Γείτονες που μοιράζονταν τον ίδιο δρόμο, καθώς τα σχολεία τους βρίσκονταν το ένα σχεδόν απέναντι από το άλλο, αλλά με τόσες διαφορές μεταξύ τους. Και δεν ήταν βέβαια μόνο ότι το ιδιωτικό βρισκόταν σε ένα «κυριλέ» προάστιο και το δημόσιο σε μια ουδέτερη συνοικία. Όχι! Το πρόβλημα ήταν μάλλον βαθύτερο. Το πρόβλημα ήταν μάλλον οι πολλές διακρίσεις του ιδιωτικού σχολείου σε μαθητικούς αγώνες –διακρίσεις στη ζωγραφική, στη μουσική, στην ποίηση– που προβάλλονταν στην τηλεόραση λόγω των άριστων δημοσίων σχέσεων του και οι οποίες –ω του θαύματος!– εκμηδενίζονταν και εξευτελιζονταν στα φιλικά παιχνίδια ποδοσφαίρου και μπάσκετ, καθώς και στους αγώνες στίβου μεταξύ των δύο σχολείων. Ίσως βέβαια το πρόβλημα να ήταν και τα υπερπολυτελή σχολικά ή τα

ακριβά αυτοκίνητα που περίμεναν τους μαθητές του ιδιωτικού όταν σχολούσαν, σε αντίθεση με την πεζοπορία ή, στην καλύτερη περίπτωση, τα μηχανάκια που συνηθίζονταν στην αντίπερα όχθη. Και πάλι αν έψαχνε κανείς, θα έβρισκε μυριάδες διαφορές: εργαστήρια, γήπεδα, εκδηλώσεις, καθηγητές, εκδρομές. Όλα αυτά όμως συνοψίζονταν άριστα σε μία λέξη: ζήλια. Ζήλια επειδή οι μαθητές του ιδιωτικού εκπαιδευτηρίου έβγαιναν κάθε Παρασκευή και Σάββατο, πήγαιναν στα καλύτερα μέρη, ξόδευαν ένα σωρό λεφτά, αγόραζαν ό,τι ήθελαν, ταξίδευαν στο εξωτερικό. Ζήλια γιατί οι μαθητές του δημοσίου έμεναν όλοι πολύ κοντά, πήγαιναν τις καθημερινές να πιουν έναν καφέ μετά το φροντιστήριο, είχαν όλο το καλοκαίρι παρέα όταν έκλειναν τα σχολεία, δεν ήταν μόνοι τους. Φθόνος επειδή ο καθένας επιθυμούσε αυτό που είχε ο άλλος, ενώ κανείς δεν έμενε ικανοποιημένος με αυτά που είχε ο ίδιος.

«Παρακαλώ, οι μαθητές των δύο τελευταίων τάξεων του λυκείου να περάσουν ήσυχα στο αμφιθέατρο της σχολής», ακούστηκε η φωνή της φιλολόγου κυρίας Δουκάκη από το μικρόφωνο, μόλις χτύπησε το κουδούνι στο τέλος του διαλείμματος.

«Δε μου λες, είδες καθόλου τη Νίκη;» ρώτησε ο Μιχάλης τον διπλανό του, τον Αντρέα.

«Α, μπα, όχι», απάντησε εκείνος, καθώς παρασυρόταν από το πλήθος των παιδιών που προσπαθούσαν να μπουν στο κτήριο.

Ο Μιχάλης και ο Αντρέας ήταν μαθητές της δευτέρας λυκείου του ιδιωτικού, ενώ η συνομήλική τους Νίκη, ξαδέρφη του Μιχάλη, πήγαινε στο δημόσιο. Ο Μιχάλης ήταν από τους ελάχιστους μαθητές του ιδιωτικού που έμενε σε εκείνη την περιοχή. Αυτό του έδινε το πλεονέκτημα να γνωρίζει, τουλάχιστον φυσιογνωμικά, τους περισσότερους από τους μαθητές του δημοσίου, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει απαραίτητα ότι έκανε και παρέα μαζί τους.

Τα παιδιά του λυκείου μπήκαν στο αμφιθέατρο, με τους οικοδεσπότες να καταλαμβάνουν πρώτοι τις θεωρητικά

καλύτερες θέσεις, αφήνοντας τους φιλοξενούμενους τελευταίους, να καθίσουν όπου έβρισκαν.

«Εκεί, εκεί, κοντά στην Κατερίνα», τράβηξε ο Μιχάλης το φίλο του από το μανίκι, οδηγώντας τον κάποιες σειρές παραπέρα, όπου θα καθόταν η Κατερίνα με την παρέα της.

Η Κατερίνα ήταν μάλλον ο κρυφός πόθος των περισσότερων αγοριών του ιδιωτικού. Ανήκε στην κατηγορία των κοριτσιών που άφηναν την τύχη να δουλεύει για χάρη τους. Κάθε αγόρι επεδίωκε να καθίσει σχετικά κοντά της, να της μιλήσει, να δει πώς κινείται, πώς συμπεριφέρεται. Θα ήταν δε η καλύτερη στιγμή της ημέρας κάθε αγοριού εάν η Κατερίνα αποφάσιζε να απευθύνει σε κάποιον το λόγο, ακόμα κι αν ήταν να τον ρωτήσει τι ώρα είναι. Αυτό έχριζε τον άλλο αυτομάτως υποψήφιο μνηστήρα της Κατερίνας, αλλά μόνο για τα μάτια του. Έτσι ο μύθος του μοιραίου και του μυστηρίου χτιζόταν γύρω από αυτήν χωρίς η ίδια να κουνήσει ούτε το δαχτυλάκι της.

Την αντίστοιχη αρσενική εκδοχή τη συναντούσαν βέβαια τα κορίτσια στο πρόσωπο του Σάκη. Μαθητής κι αυτός του ιδιωτικού σχολείου, αρχηγός της ομάδας μπάσκετ, της ομάδας ποδοσφαίρου, της ομάδας στίβου και οποιασδήποτε άλλης ομάδας θα μπορούσε να δημιουργηθεί –ακόμα κι αν αυτή ήταν ομάδα πόλο με αραβικές καμήλες– ο Σάκης άφηνε να πλανάται πίσω του ο μύθος του αγοριού που τα είχε κάνει όλα στη ζωή του. Μα όλα! Και ήταν βέβαια αξιοθαύμαστο ότι αυτό το εκτυφλωτικά πλούσιο βιογραφικό εμπειριών έπειθε σχεδόν όλα τα κορίτσια, μάλλον γιατί όλα ήθελαν να πειστούν από την αρχή. Διότι φυσικά όλες έμεναν εντυπωσιασμένες από το γεγονός ότι ο Σάκης είχε οδηγήσει αυτοκίνητο μεγάλου κυβισμού σε πολυσύχναστη λεωφόρο και καμία δεν είχε δώσει την αρμόζουσα προσοχή σε μικρολεπτομέρειες, όπως ότι αυτό είχε συμβεί όταν ο Σάκης πήγαινε δεν πήγαινε στην τετάρτη δημοτικού. Έτσι λοιπόν ο δημοφιλής και κατά τα άλλα καλό παιδί Σάκης έχτιζε την

εικόνα του πάνω σε μικρά ή μεγάλα αριθμητικά και άλλα φεματάκια, τα οποία όμως του τα συγχωρούσαν αμέσως.

«Ρε φίλε, εντάξει, ηρέμησε. Δε βλέπεις ότι καθόμαστε εμείς εδώ;»

Ο Μιχάλης δεν είχε λόγους να εναντιωθεί σε παιδιά της μεγαλύτερης τάξης, ακόμα κι εάν αυτό σήμαινε ότι θα καθόταν μερικές σειρές πιο μακριά από την Κατερίνα.

Τα παιδιά είχαν μπει σχεδόν όλα στο αμφιθέατρο και κάποιοι από τους μαθητές του δημοσίου κάθονταν στις πίσω θέσεις φωνάζοντας διάφορα συνθήματα, ποδοσφαιρικά κατά κύριο λόγο, και γενικότερα δημιουργώντας ένα κλίμα αναταραχής.

«Μην ξεχνάτε ότι είμαστε φιλοξενούμενοι και θα παρακαλούσα για ησυχία», ήταν η άμεση έκκληση-προσταγή του κυρίου Σπύρου, καθηγητή πληροφορικής του δημοσίου προς τους μαθητές του.

Πάνω στη σκηνή βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή καμιά δεκαριά καθηγητές και καθηγήτριες και από τα δύο σχολεία. Η παραίνεση του κυρίου Σπύρου δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Αντίθετα η φασαρία μεγάλωσε, καθώς ο κάθε μαθητής προσπαθούσε να ησυχάσει τους υπόλοιπους με ένα μακρόσυρτο «Σσσς...», έτσι ώστε για μερικές στιγμές ακουγόταν μόνο μια χορωδία διακοσίων περίπου ατόμων να τραγουδά το γράμμα σίγμα. Η πλάκα όμως κόπηκε απότομα όταν από την άκρη του διαδρόμου προχώρησε προς τη σκηνή ο κύριος Νικολαΐδης, ο λυκειάρχης του κολεγίου. Οι μαθητές και των δύο σχολείων έκαναν νεκρική σιγή σεβόμενοι την ηλικία, τη θέση και την εμπειρία του παλαιού δασκάλου. Επίσης αυτές οι αρετές εναρμονίζονταν πλήρως και με νεότερες παιδαγωγικές μεθόδους του κυρίου Νικολαΐδη, όπως την πειθώ. Ο λυκειάρχης είχε τον τρόπο του, αρκούσε ένα «Εάν συνεχιστεί αυτή η συμπεριφορά, δυστυχώς δε θα είναι εφικτή η υποψηφιότητά σου στις φετινές υποτροφίες», το οποίο τρομοκρατούσε τους μαθητές

του ιδιωτικού, γιατί υποτροφία σήμαινε δεκαπενθήμερη καλοκαιρινή παραμονή σε σχολείο του εξωτερικού. Τρόπος όμως υπήρχε και για τους μαθητές του δημοσίου: «Ελπίζω να είστε συνεργάσιμοι εάν θέλετε να συνεχίσετε να χρησιμοποιείτε τις αθλητικές εγκαταστάσεις». Οι μαθητές ήξεραν ότι αυτές οι φράσεις δεν ήταν μόνο απλοί εκφοβισμοί, είχαν γίνει πράξη κατά το παρελθόν.

Ο Μιχάλης εντόπισε την ξαδέρφη του στην άλλη άκρη της αίθουσας. Προσπάθησε να της γνέψει, αλλά εκείνη ήταν απασχολημένη με τις φίλες της. Όταν τελικά η Νίκη τον είδε, πρόφτασε μόνο να του κάνει ένα νόημα πως θα τα πούνε αργότερα, γιατί ήδη είχε αρχίσει να μιλά ο κύριος Νικολαΐδης.

«Αγαπητά μου παιδιά», άρχισε ο λυκειάρχης το χαιρετισμό του. «Μαζευτήκαμε εδώ σήμερα για να σας ανακοινώσουμε κάτι που θα ανοίξει μια νέα σελίδα στις σχέσεις καλής συνεργασίας και φιλίας μεταξύ των σχολείων μας...»

Αρκετά παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους ειρωνικά, το ίδιο προφανώς ήθελαν να κάνουν και οι καθηγητές τους, που βρίσκονταν πάνω στη σκηνή του αμφιθεάτρου, αν τους το επέτρεπε η θέση τους.

«Τι λέει τούτος δω;» ψιθύρισε ο Αντρέας στον Μιχάλη και μετά βίας κράτησαν τα γέλια τους, γιατί όλοι θυμούνταν την προηγούμενη σελίδα «συνεργασίας» μεταξύ των σχολείων.

Ήταν ο τελευταίος φιλικός αγώνας ποδοσφαίρου μεταξύ των δύο σχολείων στα τέλη της προηγούμενης σχολικής χρονιάς. Το δημόσιο είχε νικήσει 6-1 το ιδιωτικό και εκτός από τα επτά γκολ που καταμετρήθηκαν συνολικά, υπήρξαν και άλλα ενδιαφέροντα αριθμητικά στοιχεία, όπως οι τρεις σπασμένες μύτες, τα έξι καρούμπαλα και οι έντεκα μώλωπες που άφησε πίσω του το μοιραίο εκείνο παιχνίδι, αφού για τα σκισμένα ρούχα και τα γδαρσίματα δεν είχε ολοκληρωθεί ακόμα η στατιστική επεξεργασία. Ο κύριος Νικολαΐδης ολοκλήρωσε το λόγο του παρουσιάζοντας τον κύριο Σπύρου και την κυρία Δουκάκη υπό

τον ήχο ατελείωτων χειροκροτημάτων. Τα παιδιά έδειχναν ενθουσιασμένα. Κανένα δεν είχε καταλάβει τίποτα. Οι δύο καθηγητές ανέλαβαν εναλλάξ να τους εξηγήσουν το σχέδιο – σχέδιο για το οποίο είχε ενημερωθεί ο κύριος Σπύρου και το είχε προτείνει στην κυρία Δουκάκη: Τα παιδιά έπρεπε να σχηματίσουν τριμελείς ομάδες στις οποίες θα συνεργάζονταν αγόρια και κορίτσια, μαθητές του ιδιωτικού με μαθητές του δημοσίου. Οι ομάδες έπρεπε να επιλέξουν ένα μάθημα, το οποίο βέβαια και θα ανακοίνωναν στον επιβλέποντα καθηγητή. Το θέμα όμως αυτού του μαθήματος θα το κρατούσαν μυστικό από τις άλλες ομάδες. Κάθε ομάδα θα αναλάμβανε να συλλέξει και να επεξεργαστεί στοιχεία πάνω σε αυτό από το Ίντερνετ, από συγκεκριμένες διευθύνσεις που θα δίνονταν στα μέλη της. Κατόπιν θα καταχωρούσε τα επεξεργασμένα στοιχεία στην ιστοσελίδα του σχολείου, ώστε να μπορεί να έχει πρόσβαση σε αυτά οποιαδήποτε άλλη ομάδα. Έτσι κάθε ομάδα θα πρόσφερε στοιχεία και θα έπαιρνε στοιχεία. Το πρόγραμμα ήταν ενταγμένο σε ένα διεθνή διαγωνισμό με θέμα «Ίντερνετ και εκπαίδευση», στον οποίο θα βραβεύονταν οι καλύτερες ομάδες και τα καλύτερα σχολεία.

Τα παιδιά δεν είχαν διάθεση για άλλα αστεία. Είχαν ακούσει κάτι που πραγματικά τους ενδιέφερε. Και είναι αλήθεια πως οι πάντες είχαν να κερδίσουν από αυτή τη συνεργασία, ακόμα και αν δε βραβεύονταν οι ίδιοι ή το σχολείο τους. Οι μαθητές του ενός σχολείου θα γνώριζαν αυτούς του άλλου, οι φασαρίες και ο φθόνος ενδεχομένως να υποχωρούσαν. Για το κολέγιο ήταν μια επιπλέον ευκαιρία για αναγνώριση και καταξίωση, για το δημόσιο μετρούσε η πρόσβαση στους υπολογιστές και στο Ίντερνετ του ιδιωτικού. Συνεπώς τα παιδιά –όχι μόνο αυτά– είχαν κάθε λόγο να ενθουσιαστούν. Η κυρία Δουκάκη και ο κύριος Σπύρου όρισαν τα μαθητικά προεδρεία των σχολείων ως βοηθούς τους και απάντησαν σε ερωτήσεις. Κατόπιν έθεσαν ως ημερομηνία δήλωσης των ομάδων και των μαθημάτων την

ερχόμενη Δευτέρα, μετά από τρεις ημέρες δηλαδή, καθώς η τελική παράδοση των εργασιών είχε προθεσμία πριν από τα Χριστούγεννα και συνεπώς όλοι έπρεπε να δουλέψουν εντατικά.

Το κουδούνι χτύπησε και τα παιδιά άρχισαν να βγαίνουν από την αίθουσα. Ο Μιχάλης έψαξε τη Νίκη, αλλά αυτή πήγαινε ήδη στο σχολείο της.

«Τουλάχιστον εμείς έχουμε ομάδα», γύρισε και είπε στον Αντρέα, «δεν πρέπει να αγχωνόμαστε».

«Σωστά», απάντησε εκείνος, «είμαι σίγουρος ότι θα μεγαλοουργήσουμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Σάββατο 25 Σεπτεμβρίου, απόγευμα προς βράδυ

Ο Αντρέας πήρε μια ξινισμένη έκφρασή ακούγοντας τους φίλους του. Θα προτιμούσε μια εργασία πάνω σε κάτι πιο πρακτικό, όπως Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία. Αλλά Ιστορία; Και μάλιστα Ρωμαϊκή;

«Α, όλα κι όλα, Αντρέα», διαφώνησε ο Μιχάλης, στο σπίτι του οποίου συγκεντρώθηκαν το Σάββατο το απόγευμα τα τρία παιδιά. «Πρέπει να μείνουμε ικανοποιημένοι όλοι. Εσύ θα αναλάβεις τους υπολογιστές και το Ίντερνετ και η Νίκη, που θέλει να γίνει φιλόλογος, την έρευνα πάνω στη Ρωμαϊκή Ιστορία».

Ο Μιχάλης έκλεισε το μάτι στο φίλο του χωρίς να τον δει η Νίκη και κατόπιν γύρισε προς την ξαδέρφη του χαμογελώντας.

«Θα παρατήρησες βέβαια πώς σε προσέχει ο ξάδερφός σου, έτσι;»

«Α, ναι, βέβαια. Αν μάλιστα μου έλεγε ακριβώς και τι θα κάνει ο ξάδερφός μου, μπορεί να το παρατηρούσα και αυτό».

«Νίκη, το ξέρεις. Ο Μιχάλης δεν αφήνει κανένα ξεκρέμαστο», άρχισε να περιαιτολογεί εκείνος. «Θα είμαι γενικών καθηκόντων, θα βοηθώ όπου χρειαστεί».

«Μπράβο, ρε Μιχάλη, που με σκέφτεσαι», συνέχισε την πλάκα η Νίκη. «Κι εγώ που νόμιζα ότι σκεφτόσουν μόνο πως θα κάνω εγώ την εργασία και παράλληλα θα έχεις την ευκαιρία να γνωρίσεις τις συμμαθήτριάς μου».

«Νίκη, με υποτιμάς. Είναι δυνατόν να μου είχε περάσει ποτέ αυτό από το μυαλό;»

Αυτό ακριβώς του είχε περάσει από το μυαλό.

«Λοιπόν, λοιπόν, άντε, γιατί καθυστερούμε», παρενέβη κι ο Αντρέας. «Ωραία, Ρωμαϊκή Ιστορία. Ποιο θέμα;»

Τα παιδιά έπεσαν σε βαθιά περισυλλογή. Απέριψαν τη θέση της γυναίκας στην αρχαία Ρώμη ως πολύ γυναικείο θέμα. Η τεχνολογία των Ρωμαίων δεν προσφερόταν γιατί δεν υπήρχε αρκετή βιβλιογραφία. Το ρωμαϊκό φιλοτελισμό –ιδέα του Μιχάλη, ο οποίος την πρότεινε βλέποντας βιντεοκλίπ από το MTV– την απέριψαν διότι δεν είχαν ανακαλυφθεί ακόμα τα γραμματόσημα – επίσης έκλεισαν την τηλεόραση. Η Νίκη πρόβαλε αντίσταση στους πολέμους του Ιουλίου Καίσαρα ως πολύ αντρικό θέμα. Για ζωγραφική, γλυπτική και θέατρο βέβαια ούτε λόγος. Τα παιδιά άρχισαν να αγχώνονται. Η ώρα περνούσε και θέμα δεν έβρισκαν.

«Λοιπόν, ακούστε», είπε ο Μιχάλης. «Ως ομάδα είμαστε δεμένοι γιατί γνωριζόμαστε από χρόνια κι αυτό είναι πολύ σημαντικό. Αμφιβάλλω αν οι άλλες ομάδες τα καταφέρουν να συνεργαστούν έτσι όπως εμείς οι τρεις. Συνεπώς δεν πρέπει να ανησυχούμε».

Ο Μιχάλης άνοιξε τον υπολογιστή του και προσπάθησε να συνδεθεί στο Ίντερνετ.

«Θα ρίξουμε μια ματιά να δούμε τι θέματα μπορούμε να βρούμε, θα τα σημειώσουμε και κατόπιν θα τα αξιολογήσουμε. Το ταξίδι στο θαυμαστό κόσμο του Ίντερνετ ξεκινά».

Τα παιδιά πήγαιναν από το ένα θέμα στο άλλο, έσωζαν κάποια αρχεία, σημείωναν τις διευθύνσεις άλλων για να τα ξαναβρούν. Δεν τους ικανοποιούσε όμως τίποτε απολύτως. Μετά από καμιά ώρα άσκοπης αναζήτησης μπήκαν στην ιστοσελίδα του σχολείου τους.

«Λοιπόν, έχουμε και λέμε: Ιστορία, σχόλια – παρατηρήσεις».

Ο Μιχάλης έκανε κλικ με το ποντίκι του και άνοιξε η σελίδα των εγγραφών στην Ιστορία.

«Για δεξ», παρατήρησε ο Αντρέας, «κι εγώ που έλεγα πως δε θα υπάρχει ούτε μία εγγραφή...»

Τα παιδιά έσκυψαν στην οθόνη.

«Καλώς ήρθατε στις σελίδες της Ρωμαϊκής Ιστορίας. Σας ευχόμαστε καλή δουλειά και καλή διασκέδαση».

Το πρώτο μήνυμα ήταν από τον κύριο Σπύρου και την κυρία Δουκάκη.

«Τι ξενέρωτοι άνθρωποι...» σχολίασε ο Μιχάλης.

«“Το παιχνίδι μόλις αρχίζει”», έγραφε το δεύτερο μήνυμα με υπογραφή «Ρωμαίος Συγκλητικός».

Ακολουθούσαν κάποιες άλλες εγγραφές που αναφέρονταν στις δύο τριανδρίες που κυβέρνησαν τη Ρώμη, στην Κλεοπάτρα με πολύ πικάντικο περιεχόμενο), στη ναυμαχία του Ακτίου.

«Άρχισαν κιόλας να το παίρνουν στα σοβαρά...» ξεκίνησε να λέει ο Αντρέας, αλλά ο φίλος του τον διέκοψε.

«“Κλαυδία, σ’ αγαπώ”. Τι είναι πάλι αυτό;»

Η Νίκη έβαλε τα γέλια.

«Ξέχασα να σας πω, από χτες η συμμαθήτριά σας η Κατερίνα ονομάζεται “Κλαυδία”».

Τα παιδιά την κοίταξαν απορημένα.

«Μη με κοιτάτε να σας πω γιατί, δεν ξέρω. Έτσι φαίνεται της ήρθε κι όταν φεύγαμε, έλεγε στην κολλητή της “Εγώ θα είμαι από δω και στο εξής η Κλαυδία”».

«Πολλά ξέρεις, ξαδέρφη, απ’ ό,τι βλέπω. Όστε η Κατερίνα διαλέγει κι αυτή Ρωμαϊκή Ιστορία; Κάτι μου λέει ότι ο διαγωνισμός αυτός είναι πιο ενδιαφέρων απ’ όσο περιμέναμε».

Τα παιδιά δε μίλησαν.

«“6-1. Κάντε ρωμαϊκό θρίαμβο στο δημόσιο”».

Οχ, αυτό αναφερόταν στο περσινό σκορ.

«Θρύλε, θεέ, αυτοκρατορικέ», «ΠΑΟ στο Πάνθεον των θεών», με υπογραφή «Γάιος Δομίτιος Βάζελος» και άλλα τέτοια ποδοσφαιρικά.

«Θα την τυπώσω αυτή τη σελίδα», αποφάσισε με ενθουσιασμό ο Μιχάλης. «Έχει φοβερή πλάκα».

Έδωσε εντολή στον εκτυπωτή του.

«Ωραία. Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε η Νίκη, αφού είχε τελειώσει η ανάγνωση όλων των σχολίων.

«Θέμα δε βρήκαμε, βιβλιογραφία δε βρήκαμε, μόνο τις εγγραφές στο site του σχολείου μας διαβάσαμε».

«Έχω τη φοβερή ιδέα», είπε ενθουσιασμένος ο Μιχάλης.
«Παραγγέλνουμε πίτσα και βλέπουμε στο βίντεο τον Μονομάχο...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

Τετάρτη 29 Σεπτεμβρίου, μεσημέρι, μετά το μάθημα, αίθουσα εκδηλώσεων κολεγίου

Θα παρακαλούσα να είστε πιο σοβαροί στα σχόλια και στις παρατηρήσεις που γράφετε στην ιστοσελίδα του σχολείου».

Τα πρώτα λόγια της κυρίας Δουκάκη, την Τετάρτη 29 Σεπτεμβρίου, μετά το μάθημα, οπότε και έγινε η πρώτη συνάντηση των ομάδων εργασίας για τη Ρωμαϊκή Ιστορία, δεν ήταν ακριβώς τα αναμενόμενα.

«Τι σημαίνει “Κλαυδία, σ’ αγαπώ”; Και τι ωφελούν όλες εκείνες οι απαράδεκτες βρισιές που βρίσκονται εκεί μέσα;»

Η Κατερίνα-Κλαυδία τίναξε με νάζι τα μαλλιά της. Όλοι γέλασαν ή προσπάθησαν να γελάσουν πνιχτά, εκτός από τον Σάκη, το γνωστό αρχηγό πασών των ομάδων του σχολείου, και τον Γιώργο, δηλαδή τον αντίστοιχο «Σάκη» του δημοσίου. Ο Μιχάλης πρόσεξε τον τρόπο με τον οποίο κοιτούσαν και οι δύο την Κατερίνα-Κλαυδία και ένωσε μια υποψία ζήλιας να γεννιέται μεταξύ τους.

«Λοιπόν, δε θα δώσω συνέχεια στο θέμα. Σήμερα θα διαγραφούν όλα τα άσχετα σχόλια και δε θα ξαναγραφτούν τέτοιου είδους χαζομάρες. Σύμφωνοι;»

«Μάλιστα», απάντησαν εν χορώ οι είκοσι τέσσερις μαθητές.

«Καλά, τι έπαθε αυτή; Τι ζόρι τραβάει;» ψιθύρισε ο Αντρέας στο αυτί του Μιχάλη, ενόσω η κυρία Δουκάκη μοίραζε τις φωτοτυπίες με τις ομάδες που είχαν δημιουργηθεί.

«Δε θυμάσαι τον Αλέξανδρο μόλις μπαίναμε;»

Ο Αλέξανδρος ήταν ένα από τα αντιπαθέστερα παιδιά του κολεγίου. Το γεγονός ότι ήθελε ανά πάσα ώρα και στιγμή να πετυχαίνει ό,τι επιθυμούσε, χρησιμοποιώντας πάντα το όνομα του πατέρα του ή της μητέρας του, αρκούσε. «Καλά, ξέρεις ποιος

είναι ο πατέρας μου, που μου μιλάς έτσι;» συνήθιζε να λέει για αυτοάμυνα όταν έβλεπε ότι όλα του τα επιχειρήματα είχαν καταρρεύσει.

Στην αρχή κανείς βέβαια δεν ήξερε τον πατέρα του. Ούτε όταν ο Αλέξανδρος πληροφορούσε τους συνομιλητές του πως ο πατέρας του ήταν γενικός γραμματέας σε ένα υπουργείο έδειχνε κανείς να εντυπωσιάζεται. Μετά άρχισε να αναφέρει την εξίσου άγνωστη μητέρα του. Σε όλα τα παιδιά πάντως άρχισε τελικά να επανέρχεται η μνήμη τους όταν ο Αλέξανδρος άρχισε να αναφέρει πλέον και το θείο του – κι αυτό γιατί τους είχε κουράσει όλους, κι αυτός κι όλο του το σόι. Πάντως μάλλον φαινόταν να έχει μια σχετική επιρροή το σόι του Αλέξανδρου στο σχολείο, διότι ξαφνικά εκεί που δεν τον ήθελε κανένας, ο Αλέξανδρος βρέθηκε να είναι στη θεατρική ομάδα του σχολείου, στη χορωδία, στην ομάδα βόλεϊ και αρχηγός της περσινής καλοκαιρινής κατασκήνωσης. Με τον ίδιο θρασύ τρόπο που τον διέκρινε εμφανίστηκε και στην κυρία Δουκάκη λίγο πριν μπει στην αίθουσα με τις ομάδες εργασίας και της ζήτησε να γραφτεί εκπρόθεσμα στη Ρωμαϊκή Ιστορία. Και μάλιστα σε ομάδα που αυτός ήθελε. Η φιλόλογος ήταν μια νεαρή κοπέλα με κατανόηση και χιούμορ. Του εξήγησε πολύ απλά –όχι μόνο σε αυτόν αλλά και στον Θανάση, μαθητή του δημοσίου, που ήρθε κι αυτός να γραφτεί εκπρόθεσμα– ότι δεν μπορούσε να επιβλέπει παραπάνω μαθητές και ότι έπρεπε να σχηματιστούν αντίστοιχες ομάδες εργασίας και για τα άλλα μαθήματα. Ο μεν Θανάσης έδειξε να καταλαβαίνει, αν και είχε στενοχωρηθεί κάπως, και δεν επέμεινε. Ο Αλέξανδρος αρχικά ρώτησε αν έπρεπε να επιληφθεί ο πατέρας του του θέματος και όταν είδε πως η κυρία Δουκάκη παρέμενε να τον κοιτά ανέκφραστη, μην ξέροντας τι να πει, συνέχισε:

«Κυρία, δεν είναι δυνατόν να βάζετε Αλβανούς και Ρώσους στις ομάδες και να μη βάζετε Έλληνες».

Η φιλόλογος διατήρησε την ψυχραιμία της και είπε ένα «Γεια σου, Αλέξανδρε» κλείνοντας την πόρτα, ενώ φαινόταν στην

έκφρασή της ότι εκείνη τη στιγμή πρέπει να σκεφτόταν τουλάχιστον τους περισσότερους τρόπους εξόντωσης προσώπων κατά τη ρωμαϊκή περίοδο και πώς αυτοί θα μπορούσαν να μεταφερθούν στη σύγχρονη εποχή.

«Ωραία λοιπόν, μιας και αρχίσαμε με παρατηρήσεις, τουλάχιστον ας συνεχίσουμε πιο ευχάριστα».

Η κυρία Δουκάκη ξαναβρήκε το γνώριμο ύφος της με το που έκλεισε την πόρτα πίσω της. Προφανώς θα φοβόταν κάπως τις συνέπειες που ενδεχομένως θα είχε το προηγούμενο περιστατικό, καθώς και τις πιέσεις που μπορεί να δεχόταν από το λυκείαρχη ή τους γονείς του Αλέξανδρου, αλλά έπρεπε να δείξει αυστηρή και τυπική. Γι' αυτήν η συμμετοχή σε αυτό το διεθνή διαγωνισμό ήταν μια μεγάλη ευκαιρία που δε θα την άφηγε να πάει χαμένη.

«Και λέω καταρχήν να συστηθούμε, αν και βέβαια οι περισσότεροι γνωριζόμαστε».

Τα παιδιά είχαν μπροστά τους τις φωτοτυπίες με τις ομάδες κι έτσι θα γνώριζαν καλύτερα τους συμμαθητές τους από το άλλο σχολείο που τυχόν δεν ήξεραν. Η φιλόλογος άρχισε να διαβάζει τις ομάδες. Το πώς έγινε να υπάρχουν τόσα αγόρια όσα και κορίτσια, τόσοι μαθητές του ιδιωτικού όσοι και του δημοσίου, αυτό πια αποτελούσε μέγα θαύμα. Είκοσι τέσσερα άτομα ήταν όλοι οι μαθητές της Ρωμαϊκής Ιστορίας, περισσότεροι και ίσως καλύτεροι από οποιονδήποτε άλλο τομέα. Η κυρία Δουκάκη έπρεπε να είναι περήφανη για την αφρόκρεμα που συγκέντρωσε.

Ο Μιχάλης, ο Αντρέας και η Νίκη ήταν σίγουρα η πιο ομοιογενής ομάδα, καθώς γνωρίζονταν από χρόνια. Τη δεύτερη ομάδα αποτελούσαν ο Βαγγέλης και ο ξάδερφός του ο Νίκος από το ιδιωτικό και η Έλενα του δημοσίου. Ο Βαγγέλης ήταν ο ταμίας του προεδρείου του λυκείου και σχεδόν σίγουρα ο πρόεδρος του στις μαθητικές εκλογές της επόμενης βδομάδας. Η τρίτη ομάδα περιλάμβανε την Κατερίνα-Κλαυδία, τον (ω, τι έκπληξη!)

Δημήτρη, που ήταν μακράν ο καλύτερος μαθητής του κολεγίου, και την Άννα από το δημόσιο. Ο Σάκης προτίμησε να

συνεργαστεί με τη Βασιλική και τον Παντελή, αντίστοιχα καλύτερους μαθητές του δημοσίου. Η πέμπτη ομάδα απαρτιζόταν από τον Λουκά και τη Θάλεια του κολεγίου και τη Μαίρη του δημοσίου. Η έκτη ομάδα ήταν ίσως η πιο ετερόκλητη και ανομοιογενής από όλες. Ο Γιώργος, πρόεδρος λυκείου του δημοσίου, με τη Χριστίνα, μια εξαιρετικά αδύναμη μαθήτριά, και τον Πάβελ του ιδιωτικού. Ο τελευταίος ήταν το παιδί-αίνιγμα του κολεγίου σχετικά με την καταγωγή του: Ο πατέρας του ακόλουθος στη Ρωσική ή στη Λευκορωσική Πρεσβεία, η μάνα του Ουκρανή, η μια γιαγιά του Αρμένισσα, ο έτερος παππούς Λετονός, τέλος πάντων, κανείς ποτέ δεν κατάλαβε τι ακριβώς συνέβαινε, όλοι όμως βελτίωσαν εντυπωσιακά τις ανύπαρκτες γνώσεις τους στη γεωγραφία της περιοχής. Το άλλο αίνιγμα ήταν το πώς θα δούλευε εκείνη η ομάδα, καθώς ο Γιώργος έπρεπε να ασχολείται και με τα προεδρικά του καθήκοντα, η Χριστίνα δε σκάμπαζε και πολύ και ο Πάβελ μόλις εκείνη τη χρονιά είχε αρχίσει να χρησιμοποιεί με κάποια σιγουριά την ελληνική γλώσσα, πιθανώς έπειτα από εξοντωτικά ιδιαίτερα μαθήματα το καλοκαίρι. Ο Οδυσσέας από τη Βόρεια Ήπειρο (ή την Αλβανία – άλλος μύθος σχετικά με την καταγωγή του), με τη Μαρία του δημοσίου και την Έφη του ιδιωτικού ήταν η έβδομη ομάδα και, τέλος, ο Μανόλης και η Ουκρανή Ναταλία από το δημόσιο με τη Βάλια του ιδιωτικού ήταν η όγδοη. Το πώς θα απέδιδαν ομάδες με ξενόγλωσσους μαθητές, με προέδρους ή υποψήφιους προέδρους, αθλητές και ναρκισσευόμενες μαθήτρίες ήταν ένα ζήτημα το οποίο δε φάνηκε να προβληματίζει ιδιαίτερα την κυρία Δουκάκη, που πίστευε ότι είχε στα χέρια της το καλύτερο υλικό.

«Αυτό είναι, είμαστε νικητές», είπε ο Μιχάλης στο φίλο του τη στιγμή ακριβώς που σταμάτησαν όλοι να μιλάνε και το σχόλιο ακούστηκε.

Ο Μιχάλης γέλασε προσπαθώντας να το παίξει άνετος.

«Λοιπόν, νικητή», απευθύνθηκε σε αυτόν η κυρία Δουκάκη, «πάρε αυτά τα δύο χαρτιά με τα e-mail, τα τηλέφωνα και τα

sites του Ίντερνετ και άντε βγάλ' τα καμιά τριανταριά φωτοτυπίες».

«Μάλιστα», είπε ο Μιχάλης πρόθυμα.

Η όλη φάση είχε αρχίσει να του αρέσει. Θα έκανε το κέφι του και επιπλέον θα γνώριζε και κάποια παιδιά από το άλλο σχολείο. Έκλεισε την πόρτα της αίθουσας πίσω του και σιγοςφυρίζοντας ένα σκοπό πήγε προς το φωτοτυπικό. Με την άκρη του ματιού του είδε από μακριά τον Αλέξανδρο και το Θανάση να μιλούν μεταξύ τους. Καθώς τους πλησίαζε, αυτοί σταμάτησαν κι έφυγαν προς αντίθετες κατευθύνσεις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου, στο προαύλιο του ιδιωτικού

Ο Βαγγέλης, κάτωχρος και φανερά ταραγμένος, πλησίασε τον ξάδερφό του. Ήταν κατά τη διάρκεια του δεύτερου μεγάλου διαλείμματος και ο Νίκος μιλούσε σε μια γωνιά του προαυλίου με κάποιους φίλους του.

«Συμβαίνει τίποτα; Έχεις τα χάλια σου», του είπε μόλις εκείνος ζύγωσε στην παρέα.

«Σε παρακαλώ, έλα λίγο μαζί μου, έχω κάτι να σου πω».

Ο Νίκος άφησε τους φίλους του, που έβλεπαν με κατάπληξη τον δυναμικό και εξωστρεφή Βαγγέλη να έχει χάσει την ηρεμία του. Τα δυο ξαδέρφια πήγαν σε ένα σημείο όπου δε βρισκόταν κάποιος να τους ακούσει.

«Έχασα τα λεφτά του ταμείου», είπε βιαστικά ο Βαγγέλης για να ξορκίσει το κακό και να μη βάλει τα κλάματα.

«Ποια λεφτά; Τι λες τώρα; Δε σε καταλαβαίνω».

«Τα λεφτά του ταμείου του λυκείου», συνέχισε ο Βαγγέλης πιο ζορισμένος που ο Νίκος δεν τον κατάλαβε από την πρώτη στιγμή. «Το πρωί πέρασε από δω ο Ηλίας ο Παπαγεωργάκης, ο περσινός ταμίας, και μου άφησε όλο το ταμείο. Το απόγευμα έχει συνέλευση το προεδρείο και πρέπει να κάνουμε απολογισμό για την επόμενη βδομάδα που θα γίνουν οι μαθητικές εκλογές».

Ο Βαγγέλης είπε όλες αυτές τις πληροφορίες όσο πιο γρήγορα μπορούσε, περιμένοντας από τον ξάδερφό του άμεση βοήθεια.

«Και πόσα ήταν αυτά τα χρήματα;» ρώτησε ο Νίκος για να κερδίσει χρόνο, μην ξέροντας τι να πει.

«Πολλά, δεν ξέρω, πάρα πολλά. Ήταν αυτά που είχαν περισσέψει από τους περσινούς χορούς και θα τα χρησιμοποιούσαμε για την πενταήμερη».

Ο Νίκος κατέβασε τον τόνο της φωνής του και άρχισε να μιλά αργά προσπαθώντας να ηρεμήσει τον ξάδερφό του που ήταν σε κατάσταση πανικού.

«Προσπάθησε να θυμηθείς πού τα άφησες! Πού μπορεί να τ' άφησες;»

«Αυτό κάνω εδώ και ώρες! Λες να περίμενα εσένα να μου το πεις;»

Ο Βαγγέλης αγρίεψε γιατί ο ξάδερφός του του έλεγε τα αυτονόητα.

Κάποια άλλα παιδιά που βρίσκονταν σχετικά κοντά τους γύρισαν και τους κοίταξαν νομίζοντας ότι μάλωναν.

«Πήγα στα εργαστήρια, στο γυμναστήριο, ρώτησα τη γραμματεία, το φύλακα, τους συμμαθητές μου, περπάτησα βήμα βήμα τους διαδρόμους και τους ορόφους, αλλά τίποτα».

«Εννοείς ότι το έχεις πει σε τόσα άτομα;»

Ο Βαγγέλης συνειδητοποίησε τι είχε κάνει μέσα στον πανικό του.

«Ω Θεέ μου, δεν έπρεπε! Οχ, όχι, καταστράφηκα!»

Αναλογίστηκε τι θα έλεγαν οι συμμαθητές του και το σχολείο γι' αυτόν. Θα τον διέγραφαν από το βιβλίο των τελειοφοίτων, θα ειρωνεύονταν τον πατέρα του, που ήταν γενικός διευθυντής των οικονομικών υπηρεσιών ενός οργανισμού. Ο πατέρας του έπρεπε να πληρώσει το ποσό, αλλά και πάλι η ρετσινιά θα έμενε. Ο Βαγγέλης, ο δημοφιλής, ο κοινωνικός, ο δραστήριος, θα ήταν απλώς ανεύθυνος, ανάξιος εμπιστοσύνης, απρόσεχτος. Και ήθελε τόσο πολύ να εκλεγεί πρόεδρος του λυκείου! Τώρα προφανώς θα εκλεγόταν ο Λουκάς, ο μεγάλος του αντίπαλος, ενώ αυτός δε θα τολμούσε καν να θέσει υποψηφιότητα. Ένωσε νικημένος και καταβεβλημένος.

«Τι να κάνω, ρε Νίκο; Πες μου».

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι.

«Μη στενοχωριέσαι. Θα βρούμε λύση. Το 'χεις πει σε πολλά παιδιά;»

«Σε δυο τρία μόνο και σ' αυτά δεν είπα ότι έχασα τα λεφτά.
Τους ρώτησα μόνο αν είχαν βρει κάποιο φάκελο».

«Ωραία», σχολίασε ο Νίκος και ο Βαγγέλης αναθάρρησε.
«Λοιπόν, δε λες τίποτα και σε κανέναν. Η υπόθεση αφορά μόνο
εσένα, κατάλαβες; Τίποτα και σε κανέναν!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΝΤΕ

Παρασκευή 1 Οκτωβρίου, πρωί, στο ιδιωτικό

Δυστυχώς είναι παρατηρημένο ότι ενώ τα καλά νέα διαδίδονται με σχετική βραδύτητα, τα κακά αντιθέτως εξαπλώνονται αστραπιαία. Ίσως φταίει η ζήλια που μπορεί να αισθάνεται κάποιος και να τον εμποδίζει να μεταδώσει μια ευχάριστη είδηση. Ίσως πάλι η κακεντρέχεια να είναι αυτή που αναγκάζει κάποιον να διαδώσει χαιρέκακα ένα κακό μαντάτο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, του Βαγγέλη, η ταχύτητα διάδοσης του γεγονότος ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Ήταν βέβαια και το προσωπικό συμφέρον καθενός που υπαγόρευε μια κάποια μορφή δράσης. Χάθηκαν, εξαφανίστηκαν, κλάπηκαν ή οτιδήποτε άλλο τα λεφτά της εκδρομής, ένα μεγάλο ποσό που περνούσε ως παρακαταθήκη από γενιά σε γενιά μαθητών, το οποίο θα κάλυπτε κατά ένα ποσοστό τη χρηματοδότηση της μεγάλης εκδρομής και θα αναπληρωνόταν από χοροεσπερίδες, παζάρια, σχολικές εφημερίδες κι άλλες εκδηλώσεις, για να το βρει η επόμενη γενιά της τρίτης λυκείου. Έτσι όταν το απόγευμα της Πέμπτης εμφανίστηκε ο Βαγγέλης ενώπιον του μαθητικού συμβουλίου, όλοι ήξεραν. Παρ' όλα αυτά τον άφησαν στη δύσκολη θέση του να εξηγήσει τι συνέβη, προφανώς διότι την επόμενη βδομάδα ήταν οι εκλογές και ο Βαγγέλης ήταν το αδιαφιλονίκητο φαβορί για την προεδρία.

«Μην ανησυχείτε. Θα επανορθώσω. Τα λεφτά του ταμείου θα βρίσκονται την επόμενη βδομάδα στη θέση τους», είπε ο Βαγγέλης στο προεδρείο τελειώνοντας, αλλά συνάντησε μια ατάραχη και ίσως λίγο επιτηδευμένη αδιαφορία.

Βέβαια τα περισσότερα παιδιά είπαν ευγενικά ότι τον στηρίζουν και «Ό,τι θέλεις από μας», που προφανώς δε θα ήταν λεφτά, αλλά η υποστήριξή τους ήταν σε γενικές γραμμές άψυχη.

Ο Βαγγέλης έφυγε από το σχολείο πικραμένος. Μέχρι πριν από λίγες ώρες ήταν το πιο δραστήριο μέλος προεδρείου που είχε περάσει ποτέ από το κολέγιο, σύμφωνα με τα λόγια των περισσότερων συμμαθητών του, αλλά και παιδιών από μεγαλύτερες και μικρότερες τάξεις. Παιδιών που ο ίδιος δεν τα ήξερε, αυτά όμως είχαν ακούσει γι' αυτόν πολλά, κάτι που είχε ιδιαίτερη σημασία και τον γέμιζε φυσικά με περηφάνια και αυτοπεποίθηση.

Τώρα, ξαφνικά, ο Βαγγέλης κατέληξε να είναι ένα απρόσεχτο και ανεύθυνο άτομο, που δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί στο μοναδικό καθήκον που του είχε ανατεθεί, δηλαδή τη φύλαξη του ταμείου. Μονομιιάς εξαφανίστηκαν όλα τα θετικά του στοιχεία και μόνο ο οίκτος κατάφερε να διασώσει μερικά.

«Καλό παιδί, αλλά το να διοργανώνει κάποιος εκδηλώσεις και εκδρομές δεν είναι και το δυσκολότερο πράγμα στον κόσμο».

Σε όλη αυτή την ιστορία συκοφάντησής του πρωτοστατούσε κατά κύριο λόγο ο Λουκάς. Όχι βέβαια ότι ο ίδιος προσπάθησε να τον κατηγορήσει, όχι, όχι, απλώς επιβεβαίωνε με τον τρόπο του τις όποιες σκέψεις των παιδιών, σκέψεις που συνήθως στερούνταν ψυχραιμίας και λογικής.

«Άσε, τώρα δε θέλω να μιλήσω καλύτερα, γιατί αν μιλήσω, θα 'χω πολλά να πω», ήταν μια από τις εκφράσεις, με πολλές άλλες παραλλαγές, που ξεστόμιζε όταν κάποιος ρωτούσε τη γνώμη του.

Κανείς φυσικά δεν πίστευε, ούτε ο Λουκάς ο ίδιος, ότι είχε πολλά πράγματα να πει, γιατί ο Βαγγέλης δεν είχε ξαναδώσει την παραμικρή αφορμή, αλλά αυτού του είδους τα λόγια είναι τελικά αυτά που μένουν χωρίς να τα πιστεύει κανείς. Η πλύση εγκεφάλου είναι συνήθως ισχυρότερη από τη λογική. Η αλήθεια είναι βέβαια ότι όλες αυτές οι φήμες και οι κατηγορίες υποχώρησαν όταν μαθεύτηκε ότι το ποσό θα ξαναγύριζε στη θέση του. Ο Βαγγέλης θα έφερνε τα μισά λεφτά, ενώ ο ξάδερφός του, ο Νίκος, έφερε μια προσφορά εκδρομών από τον πατέρα του – ιδιοκτήτη μεγάλου ταξιδιωτικού πρακτορείου– που ισοδυναμούσε

με το άλλο μισό ποσό. Η έκπτωση δηλαδή που θα γινόταν θα άγγιζε συνολικά το ποσό που έλειπε. Τα παιδιά της τρίτης λυκείου αιφνιδιάστηκαν ευχάριστα από αυτή την ανακοίνωση, η οποία φυσικά άργησε να διαδοθεί.

«Αν δεν ήταν ο Νίκος, τότε ο άλλος ο κακομοίρης την είχε βάψει», λεγόταν πλέον για τα δύο ξαδέρφια.

Μέσα σε λίγες ώρες ο κακομοίρης έγινε ανίκανος, μετά βλάκας και στο τέλος ηλίθιος. Είναι φανερό ότι ο υποψήφιος ηγέτης τους είχε πέσει στα μάτια των ψηφοφόρων του. Τα πραγματικά επικίνδυνα σχόλια όμως άρχισαν να ακούγονται αργότερα:

«Πώς χάθηκαν τα λεφτά; Είναι δυνατόν να χάθηκαν; Μήπως κλάπηκαν; Ποιος τα έκλεψε;»

Ο καθένας άρχισε να διατυπώνει τις δικές του θεωρίες για τη σίγουρη πλέον κλοπή των χρημάτων. Όλες όμως αυτές οι θεωρίες είχαν ένα κοινό στοιχείο: ο κλέφτης ήταν μαθητής του δημοσίου. Δεν ήταν άλλωστε τυχαίο που ποτέ στο παρελθόν δεν είχε ξανασυμβεί κάτι παρόμοιο, ενώ συνέβη τώρα που οι μαθητές του δημοσίου τριγυρνούσαν ελεύθερα στους χώρους του ιδιωτικού.

«Φοβάμαι πως θα έχουμε άσχημη κατάληξη με όλα αυτά», είπε η Νίκη στον Μιχάλη και τον Αντρέα. «Ήδη ενώ έμπαινα στο κτήριο, ένιωσα ότι με έβλεπαν με μισό μάτι».

Τα δύο αγόρια συμφώνησαν. Είχαν μείνει αμέτοχοι στις κατηγορίες εναντίον του Βαγγέλη, όμως αισθάνονταν δυσφορία όταν έβλεπαν ότι τελικά οι μισοί υπέθεταν πράγματα για τους άλλους μισούς. Οι ίδιοι είχαν στον τομέα τους, στη Ρωμαϊκή Ιστορία, αρκετά παιδιά του δημοσίου και ακούγονταν κιόλας στον αέρα τα ονόματα του Οδυσσέα και της Ναταλίας, σαν ξένοι που ήταν. Το πιο ανησυχητικό όμως ήταν ότι οι μαθητές του δημοσίου προσπαθούσαν να ρίξουν τις υποψίες στα ξένα παιδιά, ίσως και από ζήλια. Και πώς να μη ζηλέψει κάποιος όταν τον περνούν στους βαθμούς της Έκθεσης παιδιά από τη Βουλγαρία, την Αλβανία, την Πολωνία, τη Ρωσία; Από όλο αυτό το κλίμα δε γλύτωσε ούτε ο Πάβελ, ο γιος του Ρώσου ακόλουθου.

«Και γιατί να μην το έχει κάνει αυτός; Μήπως επειδή είναι μαθητής του σχολείου μας; Ξένος είναι κι αυτός».

Ο Αλέξανδρος δεν έχασε την ευκαιρία να κατηγορήσει άτομα που πίστευε ότι πήραν τη θέση του στην ομάδα της κυρίας Δουκάκη. Για τον Πάβελ όμως δε δόθηκε μεγάλη συνέχεια στο θέμα. Όλοι ήξεραν τη θέση του πατέρα του και συνεπώς όλοι δίσταζαν ή φοβούνταν να πουν κάτι εναντίον του. Από τις πιο λαμπερές όμως εξαιρέσεις ήταν η στάση της Έφης και της Βάλιας, των δύο κοριτσιών του ιδιωτικού που βρίσκονταν στις ομάδες του Οδυσσέα και της Ναταλίας αντίστοιχα. Οι δύο συμμαθήτριες θεώρησαν υποχρέωσή τους να υπερασπιστούν τους συνεργάτες τους και μάλιστα υπήρξαν αρκετά επιθετικές στα λόγια τους όταν άκουγαν κάποιον να τους κατηγορεί.

«Κορίτσια, ηρεμήστε», τους συνέστησε ο Λουκάς, «κανείς δεν έχει την πρόθεση να τους προσβάλει», για να συνεχίσει όμως, «πάντως για καλό και για κακό, ας είστε μαζί τους αύριο αν έρθουν να δουλέψουν στους υπολογιστές του σχολείου μας».

Ο Λουκάς ήταν τέλος αυτός που πήρε την πρωτοβουλία και σύστησε στο θυρωρό να προσέξει ιδιαιτέρως το Σαββατοκύριακο, όταν θα πήγαιναν κάποια παιδιά στο σχολείο να δουλέψουν. Ήταν φανερό ότι αισθανόταν ήδη τον αέρα και τις ευθύνες της βέβαιης νίκης του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΞΙ

*Σάββατο 2 Οκτωβρίου, ώρα έντεκα, στην καφετέρια της
κεντρικής πλατείας*

Ο Μιχάλης και ο Αντρέας κάθονταν βαριεστημένα στις καρέκλες τους ρουφώντας το φραπέ τους που μόλις είχε έρθει και απολαμβάνοντας έναν υπέροχο πρωινό οκτωβριάτικο ήλιο. Περίμεναν τη Νίκη για να καταστρώσουν για άλλη μια φορά τα σχέδιά τους ως προς την εργασία. Είχαν μπροστά τους ένα χαρτί με μερικά θέματα Ρωμαϊκής Ιστορίας και πού και πού του έριχναν μια ματιά. Γύρω τους η καφετέρια ήταν γεμάτη από μαθητές κάθε ηλικίας, οι περισσότεροι όμως ήταν συμμαθητές τους του δημοσίου, που κι αυτοί με τη σειρά τους άρπαξαν την ευκαιρία του ζεστού πρωινού για να ξεσκάσουν. Τα παιδιά είδαν πως και άλλοι είχαν τη δική τους ιδέα, να συζητήσουν δηλαδή τις εργασίες τους –σε όλα τα μαθήματα– καθισμένοι στον ήλιο.

«Δεν είναι αυτή μέρα για δουλειά», γύρισε και είπε ο Μιχάλης στο φίλο του. «Προτιμώ να δω τι θα κάνω το βράδυ».

«Δεν έχεις κι άδικο», συμφώνησε ο Αντρέας, «αλλά προτείνω να μην πολυτσατίσουμε τη Νίκη και καταλάβει ότι την έχουμε χώσει, γιατί τότε τη βάψαμε».

Και οι δυο χαμογέλασαν βαριεστημένα.

«Άλλωστε αυτή είναι πιο πολύ βιβλιογραφική εργασία, καταλαβαίνεις τώρα, βρίσκω θέματα από το Ίντερνετ και τα αντιγράφω. Δε φαντάζομαι εσύ τουλάχιστον να ήθελες τα Μαθηματικά, όπου πρέπει να αποδείξεις θεωρήματα».

«Με τίποτα», μουρμούρισε ο Μιχάλης μασώντας το καλαμάκι από τον καφέ του.

«Εγώ, από την άλλη, να σου πω, δε θα με χάλαγε και πολύ. Ξέρεις ότι μ' αρέσουν τα Μαθηματικά».

Από μακριά είδαν τη Νίκη να πλησιάζει στην καφετέρια και σήκωσαν το χέρι τους για να της δείξουν πού κάθονται. Ήταν μαζί με κάποιον άλλο, τον οποίο χαιρέτησε για να φύγει.

«Ο Θανάσης δεν ήταν αυτός;» τη ρώτησε ο ξάδερφός της προτού εκείνη προφτάσει να καθίσει.

«Ναι, ήμασταν μαζί το πρωί στους υπολογιστές».

Η Νίκη είχε πάει από τις εννέα στο ιδιωτικό μαζί με άλλα παιδιά του δημοσίου για να ψάξουν στο Ίντερνετ.

«Μαζί; Τι εννοείς μαζί; Παίζει τίποτα και δε μας το έχεις πει;»

«Αμάν, ρε Μιχάλη, με αυτό το αστυνομικό σου δαιμόνιο, όλο ν' ανακαλύπτεις καταστάσεις που δεν υπάρχουν θέλεις! Όχι, δεν παίζει τίποτα. Αλλά και να 'παιζε, εσένα τι σ' ενδιαφέρει;»

«Ωωω, καλά! Τη βλέπω την κυρία να ξεμυαλίζεται με τον Θανάση και να μην έχει μυαλό για την εργασία μας».

Ο Αντρέας μπήκε κι αυτός στο παιχνίδι.

«Άλλωστε», προσπάθησε να συντηρήσει την πλάκα ο Μιχάλης, γιατί έβλεπε ότι η κουβέντα μπορεί να γυρνούσε στην εργασία και στις αμελητέες προσπάθειες τους, «ο Θανάσης είναι ωραίο παιδί. Γιατί όχι;»

Η Νίκη άρχισε να εκνευρίζεται, προσπάθησε όμως να μην το δείξει.

«Ο Θανάσης προπάντων είναι σοβαρό και έξυπνο παιδί και μάλιστα με βοήθησε να βρω θέμα. “Η πρόοδος των επιστημών κατά τη διάρκεια της Ρωμαϊκής Περιόδου”. Λοιπόν, πώς σας φαίνεται;»

Ο Μιχάλης άλλαξε θέση στην καρέκλα του, σημάδι πως άρχισε αυτός τώρα να νιώθει άβολα.

«Δεν ξέρω, θα δούμε», είπε ξερά για να κλείσει το θέμα. «Αλλά πώς ασχολείται με τη Ρωμαϊκή Ιστορία αυτός; Απ' ό,τι ξέρω, δεν είναι σε καμιά ομάδα».

«Θα δώσει εξετάσεις στο διαγωνισμό για τις υποτροφίες εξωτερικού», απάντησε η Νίκη και τα παιδιά ξεροκατάπιαν.

«Στο διαγωνισμό για τις υποτροφίες εξωτερικού;» είπαν σχεδόν με μια φωνή. «Μα πώς;»

Ο περιβόητος αυτός διαγωνισμός ήταν η σειράνα που καλούσε όλους τους μαθητές να είναι επιμελείς και να διαβάζουν. Μία ή δύο φορές κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς το σχολείο προκήρυσσε διαγωνισμό σχεδόν σε όλα τα μαθήματα. Αυτή η εξέταση διέφερε κατά πολύ από τις συνηθισμένες σχολικές εξετάσεις, γιατί τα παιδιά δεν έπρεπε απλώς και μόνο να αποστηθίσουν ένα βιβλίο. Χρειαζόταν να ανατρέξουν σε βιβλιογραφία, πηγές, άλλα συγγράμματα, καθώς οι ερωτήσεις ήταν σύνθετες και απαιτούσαν κριτική ικανότητα. Η πρωτιά όμως σε αυτές τις εξετάσεις επιβραβευόταν ανάλογα: δύο βδομάδες σε κολέγια του εξωτερικού, για να εμβαθύνει ο μαθητής στο μάθημα που επέλεξε. Και βέβαια όλη η αίγλη και η φήμη που συνήθως περιβάλλουν κάποιον επιτυχημένο. Ο Δημήτρης μάλιστα, που ήταν στην ομάδα της Κλαυδίας-Κατερίνας, έπαιρνε κάθε χρόνο την υποτροφία και πήγαινε στο εξωτερικό επιλέγοντας κάθε φορά και ένα διαφορετικό μάθημα.

«Καλά, αφού είναι μόνο για μας αυτή η υποτροφία», συνέχισε να απορεί ο Μιχάλης, μέχρι που η Νίκη του εξήγησε ότι σε κάποια μαθήματα θα δοθούν περισσότερες υποτροφίες, ειδικά για τους μαθητές του δημοσίου.

Όλα αυτά βέβαια στα πλαίσια της καλής συνεργασίας μεταξύ των δύο σχολείων. Είδε πως οι φίλοι της ήταν επιφυλακτικοί και δύσπιστοι.

«Ελάτε τώρα, δείτε το θετικά», τους είπε. «Το ένα σχολείο έχει ανάγκη το άλλο. Άλλωστε κι εμείς θα ενισχύσουμε τις ομάδες σας στο σχολικό πρωτάθλημα, κάτι που βέβαια δεν το είχαμε ανάγκη, εφόσον κάθε χρόνο έχουμε διακρίσεις στον αθλητισμό».

Η Νίκη είχε δίκιο.

«Επιπλέον πρέπει κάποτε να σταματήσει αυτό το κλίμα δυσαρέσκειας και καχυποψίας μεταξύ των σχολείων μας».

Ο Αντρέας και ο Μιχάλης συμφώνησαν. Το κλίμα είχε αρχίσει πολύ νωρίς να χαλάει για μια υπόθεση στην οποία δεν υπήρχαν ούτε οι παραμικρές ενδείξεις ενοχής. Η Νίκη τους εξομολογήθηκε ότι δεν αισθάνθηκε καθόλου άνετα την προηγούμενη, όταν λέγονταν σχόλια πίσω από την πλάτη του Οδυσσέα και της Ναταλίας, σχόλια που αφορούσαν αυτούς και την καταγωγή τους. Και μάλιστα λέγονταν με τέτοιο τρόπο, σαν να μην τους αφορούσαν, έτσι ώστε τα δύο παιδιά δεν μπορούσαν να αντιδράσουν καθόλου.

«Όταν πήγα σήμερα το πρωί στους υπολογιστές με τον Θανάση, ένιωσα πάλι μια ατμόσφαιρα κρύα, παγερή».

Ο Αντρέας θυμήθηκε τον Πάβελ και τις υποψίες που είχαν βαρύνει χτες κι αυτόν.

«Ρε σεις, λέτε όλα αυτά να γίνονται επίτηδες;» πετάχτηκε ο Μιχάλης. «Εννοώ να τα προκάλεσε κάποιος;»

Τα άλλα δυο παιδιά σκεφτικά κούνησαν τα κεφάλια τους αρνητικά.

«Δηλαδή ποιος λες να το 'κανε;» τον ρώτησε ο Αντρέας.

«Ξέρω γω; Ίσως ο Λουκάς. Αυτός δεν έχει συμφέρον να την πατήσει ο Βαγγέλης; Αυτός δεν έριχνε χτες λάδι στη φωτιά; Ορίστε, τώρα έμεινε μόνος του το φαβορί για την προεδρία».

«Χοντρό μού φαίνεται να έχει γίνει έτσι», τον διέκοψε ο Αντρέας. «Καλύτερα όμως να μην αρχίσουμε κι εμείς να κάνουμε υποθέσεις, γιατί έτσι δεν καταλήγουμε πουθενά».

«Καλώς», είπε ο Μιχάλης κλείνοντας την κουβέντα. «Εμένα πάντως δε μου το βγάζετε από το μυαλό πως τα λεφτά δε χάθηκαν απλώς, αλλά κλάπηκαν. Και μάλιστα για κάποιο συγκεκριμένο λόγο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΦΤΑ

Σάββατο 2 Οκτωβρίου, βράδυ, στο δωμάτιο του Βαγγέλη

Ο Βαγγέλης ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, το κεφάλι του στηριζόταν στον αγκώνα του κι έβλεπε βιντεοκλίπ. Ο Νίκος, καθισμένος στο γραφείο του ξαδέρφου του, έπαιζε σαν υπνωτισμένος ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι στον υπολογιστή. Την τελευταία μία μιάμιση ώρα δεν είχαν ανταλλάξει κουβέντα. Μόνο τα τραγούδια ακούγονταν και τα ηχητικά του ηλεκτρονικού.

«Όχι, ρε... Πώς την πάτησα έτσι;»

«GAME OVER».

Το παιχνίδι τελείωσε. Ο Νίκος σηκώθηκε και τεντώθηκε για να ξεπιαστεί.

«Έλα, σήκω», σκούντηξε το πόδι του ξάδερφού του. «Δεν μπορείς να είσαι όλη την ώρα έτσι».

Ο Βαγγέλης ανοιγόκλεισε τα μάτια του σαν να ξυπνούσε από βαθύ ύπνο. Ήταν πολύ μελαγχολικός γι' αυτό που είχε πάθει, δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το μυαλό του από αυτή την υπόθεση.

«Δεν μπορώ να σας βοηθήσω, παιδιά», ήταν σαν να μονολογούσε.

Ο Νίκος κατάλαβε ότι εννοούσε αυτόν και την Έλενα, έστω κι αν η τελευταία δεν ήταν παρούσα.

«Ούτε θά 'ρθω τη Δευτέρα στο σχολείο, θα το παίξω άρρωστος».

Ο Νίκος πάλι δε μίλησε. Άλλωστε τι να έλεγε; Ο ξάδερφός του είχε εκτεθεί σε όλα τα παιδιά κι αυτός να του μιλούσε για Ρωμαϊκή Ιστορία; Η πόρτα χτύπησε και η μητέρα του Βαγγέλη μπήκε στο δωμάτιο:

«Έχεις τηλέφωνο. Είναι μια συμμαθήτριά σου, λέει, η Έλενα».

«Πες της ότι θα την πάρω εγώ αργότερα».

Η μητέρα του έφυγε σκεπτική από το δωμάτιο. Συμμεριζόταν τη στενοχώρια του γιου της, είχε προσπαθήσει να τον ηρεμήσει,

αλλά μάλλον μάταια. Ακολούθησε σιωπή.

Ο Βαγγέλης έκλεισε κάποια στιγμή την τηλεόραση και κοίταξε τον Νίκο.

«Λοιπόν, τι λες;» ρώτησε τον ξάδερφό του για να σπάσει τη μονοτονία.

«Ο Λουκάς μου έκανε πρόταση να κατέβω στις εκλογές», απάντησε ο Νίκος, όχι χωρίς κάποιο δισταγμό.

Το πρόσωπο του Βαγγέλη σκοτείνιασε.

«Α, τον... Έβγαλε εμένα από τη μέση και για να το παίξει καλός. Τώρα έρχεται σ' εσένα».

Ο Νίκος δεν απάντησε, έκανε όμως ένα μορφασμό δυσφορίας.

«Ε, λοιπόν, ξέρεις τι λέω;» ζωντάνεψε ξαφνικά ο Βαγγέλης.

«Λέω να δεχτείς, έτσι για να του τη σπάσουμε».

«Βαγγέλη, το ξέρεις πως...»

«Μην το σκέφτεσαι καν. Μόνο έτσι θα μαθευτεί η αλήθεια, μ' εσένα μέσα στο συμβούλιο να με υποστηρίζεις».

Ο Νίκος παρέμενε σκεφτικός.

«Μα δε θέλω», είπε μετά από λίγο.

«Μην είσαι χαζός», του απάντησε ο ξάδερφός του. «Κάν' το για μένα, σε παρακαλώ. Τα παιδιά έχουν εκτιμήσει τη βοήθεια που μου πρόσφερες και θα σε ψηφίσουν σίγουρα».

Ο Νίκος συνέχιζε να μη μιλά. Δεν κοιτούσε τον ξάδερφό του στα μάτια. Η οθόνη του υπολογιστή έγραφε: «GAME OVER. Do you want to play again?». Ένα αινιγματικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Ναι, ήθελε να ξαναπαίξει, μάλιστα ήθελε πολύ να ξαναπαίξει, καθώς ήταν πωρωμένος με τα ηλεκτρονικά. Ήταν όμως και η εργασία που θα έμενε πίσω.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε τρεις φορές και σταμάτησε. Μπορεί να ήταν πάλι η Έλενα.

«Σε παρακαλώ, Νίκο, σε παρακαλώ».

Ο τόνος της φωνής του Βαγγέλη ήταν παρακλητικός. Ο Νίκος τον κοίταξε.

«Εντάξει; Ε; Εντάξει; Θα το κάνεις;»

Ο Νίκος σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου, έβγαλε ένα χαρτάκι και σχημάτισε κάποιο νούμερο.

«Εμπρός;» ακούστηκε από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Έλα, Λουκά, εσύ είσαι; Είμαι ο Νίκος. Πήρα να σου πω ότι εντάξει, τελικά δέχομαι για τη Δευτέρα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΤΩ

*Δευτέρα 4 Οκτωβρίου, πρωί, στην αίθουσα εκδηλώσεων του
κολεγίου*

Με υπεροπτικό βλέμμα, που προσπαθούσε να το χαλιναγωγήσει, ο Λουκάς καθόταν μαζί με τους άλλους συνυποψηφίους του πάνω στη σκηνή, πίσω από το τραπέζι που είχε τοποθετηθεί ειδικά από την εφορευτική επιτροπή στο αμφιθέατρο για τους υποψηφίους, ώστε να αναπτύξουν τις ιδέες τους και να απαντήσουν σε ερωτήσεις. Καθόταν και κοίταζε το πλήθος των μαθητών του λυκείου που βρισκόταν λίγα μέτρα μπροστά του, προσπαθώντας να το ψυχολογήσει, να δει πώς αντιδρά, να μαντέψει τι ήθελε να ακούσει. Η τύχη, μια τύχη ανέλπιστα, του είχε χαμογελάσει μερικές μέρες πρωύτερα. Ο κυριότερος αντίπαλός του, ο Βαγγέλης, όχι μόνο δεν είχε θέσει υποψηφιότητα, αλλά ούτε καν τόλμησε να εμφανιστεί εκείνη τη μέρα στο σχολείο. Η εμπιστοσύνη των παιδιών στο πρόσωπο του πρώην ταμιά τους είχε κλονιστεί α νεπανόρθωτα, ανεξάρτητα από τη συμπάθεια που έτρεφαν απέναντι στον Βαγγέλη. Ο Λουκάς ήξερε πως δεν έπρεπε να φανεί απόλυτος και μισαλλόδοξος όταν θα έπαιρνε το λόγο. Το όνομα του Βαγγέλη δεν είχε αναφερθεί από κανέναν – το ίδιο θα έκανε κι αυτός, δε θα το ανέφερε καν. Ως μέλος του περσινού προεδρείου είχε μιλήσει για τον απολογισμό της χρονιάς, δεν ήταν ανάγκη να το κάνει και ως υποψήφιος. Απόντος μάλιστα του Βαγγέλη, κατάφερε να προβάλει ορισμένες ιδέες του συμμαθητή του ως δικές του, σαν να βρισκόταν αυτός πίσω από τις πιο πετυχημένες εκδηλώσεις που είχαν γίνει πέρυσι. Η απουσία μάλιστα και του ξάδερφού του, του Νίκου, που συμπτωματικά είχε αρρωστήσει εκείνη τη μέρα, είχε στερήσει από τον Βαγγέλη την πιο ουσιώδη και ίσως μοναδική υπεράσπιση που θα μπορούσε να έχει. Ο Λουκάς ήξερε ότι εκείνη τη στιγμή ο

Νίκος ήταν δημοφιλής επειδή είχε προθυμοποιηθεί να καλύψει ένα μέρος των εξόδων της εκδρομής με μια έκπτωση που θα γινόταν από το ταξιδιωτικό γραφείο του πατέρα του, κι αυτό το χαρτί σκόπευε να το παίξει καλά. Είχε ήδη διαδώσει από τις πρώτες ώρες ότι ο ίδιος ενθάρρυνε τον Νίκο να θέσει υποψηφιότητα και ότι ο Νίκος είπε πρώτα σε αυτόν το τελικό «ναι». Τώρα απλώς περίμενε τη σειρά του να μιλήσει, για να το ανακοινώσει ο ίδιος και επίσημα. Η αδιαθεσία μάλιστα του Νίκου ενδυνάμωσε ακόμα περισσότερο τη θέση του. Ο Λουκάς κοίταξε σε δυο τρεις μεριές της αίθουσας. Οι φίλοι του του ύψωσαν τον αντίχειρα, σημάδι ότι όλα πήγαιναν καλά, ότι θα χειροκροτούσαν πιο πολύ απ' όλους, ότι γενικά θα τον πρόβαλλαν. Ο Λουκάς δεν ήθελε απλώς να βγει πρώτος σε ψήφους. Ήθελε να είναι ο πρώτος με συντριπτική πλειοψηφία. Το αξίωμα του προέδρου του λυκείου ενός τόσο προβεβλημένου και ιστορικού σχολείου ήταν ένα πλεονέκτημα για οποιοδήποτε βιογραφικό, σήμαινε τον εκλεκτό των εκλεκτών. Ο Λουκάς είχε όνειρα, πρώτα για τον εαυτό του και δευτερευόντως για το σχολείο. Θα ανέπτυξε όμως μόνο τα τελευταία.

«Παιδιά, δε θα μακροηγορήσω», άνοιξε την ομιλία του όταν ήρθε η σειρά του. «Άλλωστε προηγουμένως μίλησα και για τον απολογισμό της περσινής χρονιάς. Θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι και φέτος θα αναλάβω πρωτοβουλίες για ακόμα πιο επιτυχημένες εκδηλώσεις, έτσι ώστε το σχολείο μας να βρίσκεται στην πρωτοπορία των πολιτιστικών και αθλητικών γεγονότων».

Από κάτω ακούστηκαν χειροκροτήματα, αρχικά από τους φίλους του και μετά από αρκετούς άλλους.

«Με ιδιαίτερη χαρά και τιμή θέλω να σας ανακοινώσω επισήμως και την υποψηφιότητα του Νίκου, για την οποία με ενημέρωσε προχτές».

Πάλι έκανε παύση ο Λουκάς για να ακουστούν χειροκροτήματα. Κάτι όμως δεν πήγαινε καλά, το ένιωθε. Δεν έβλεπε τον ενθουσιασμό που περίμενε να αντικρίσει. Ο Λουκάς θυμήθηκε

αστραπιαία την περσινή ψηφοφορία και το λόγο του Βαγγέλη. Τότε τα παιδιά χειροκροτούσαν έντονα, σφύριζαν, φώναζαν. Τώρα υπήρχε μια χλιαρότητα. Ο Λουκάς προσπάθησε να κρατήσει τον ψεύτικο ενθουσιασμό του ζωντανό. Ίσως δεν έπρεπε να σφετεριστεί τις πρωτοβουλίες του Βαγγέλη, ούτε να ανακοινώσει την υποψηφιότητα του Νίκου, όμως το έκανε, δεν μπορούσε να διορθώσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ανασυντάσσοντας νοερά τις δυνάμεις του πέρασε στο επόμενο θέμα, που θεωρούσε πως ήταν το δυνατό του χαρτί.

«Δεσμεύομαι ότι από αύριο κιόλας, αν εκλεγώ», εδώ ο Λουκάς άφησε να του ξεφύγει ένα αλαζονικό χαμόγελο, που δήλωνε πως ο ίδιος θεωρούσε απίθανο το να μην εκλεγεί, «θα αναλάβω πρωτοβουλίες που θα σχετίζονται με την ασφάλεια του σχολείου μας».

Ο Λουκάς ήξερε ότι είχε θίξει ένα θέμα που δεν το κατείχε καν, για το οποίο δεν ήξερε αν υπήρχαν περιθώρια να κάνει το παραμικρό ένα μαθητικό συμβούλιο. Το σημαντικότερο όμως ήταν ότι είχε θίξει ένα θέμα που δεν υπήρχε καν. Όλοι είχαν αναστατωθεί βέβαια από την απώλεια των χρημάτων, όλοι υπέθεταν και έκαναν εικασίες, κανείς όμως δεν είχε φτάσει στο σημείο να μην αισθάνεται ασφάλεια, να αμφιβάλλει. Ο Λουκάς το ήξερε αυτό, όμως προσπάθησε να γεννήσει το φόβο για να τον διαχειριστεί προς όφελός του. Πρόσεξε φυσικά να μην περιέχει η ομιλία του ρατσιστικές αναφορές για τα παιδιά του δημοσίου, Έλληνες και μη. Παρόλο που αυτός μάλλον θα ήθελε να αναφέρει κι αυτές τις σκέψεις του. Άλλωστε στο ακροατήριο βρι σκόταν ο Πάβελ με μερικούς φίλους του, βρίσκονταν πολλά παιδιά που συνεργάζονταν αρμονικά και ανέπτυσαν σχέσεις με τους μαθητές του απέναντι σχολείου. Δεν έπρεπε να χάσει τις ψήφους τους. Ο λόγος του ήταν μετρημένος, αφήνοντας όμως πολλά υπονοούμενα.

«Τελειώνοντας λοιπόν, θέλω να ευχηθώ καλή επιτυχία και στα άλλα παιδιά και είμαι σίγουρος ότι η ανεπηρέαστη ψήφος σας θα

αναδείξει το καλύτερο προεδρείο».

Ο Λουκάς ήθελε να γίνει πολιτικός, ήταν κρίμα αυτοί οι λόγοι να πήγαιναν χαμένοι. Τα παιδιά από κάτω χειροκρότησαν αδιάφορα και κουρασμένα.

«Και τώρα οι ερωτήσεις σας».

Ο Λουκάς κάθισε στην καρέκλα του και χαλάρωσε, περιμένοντας τυχόν ερωτήσεις, σίγουρος ότι το δύσκολο κομμάτι είχε περάσει. Ήταν ευχαριστημένος με τον εαυτό του μέχρι εκείνη τη στιγμή, γιατί, αν μη τι άλλο, είπε αυτά που ήθελε όπως τα ήθελε και πίστευε ότι ειδικά το τελευταίο, περί ασφάλειας, είχε δημιουργήσει και μια σχετική εντύπωση. Ήταν δε σίγουρος ότι και οι απαντήσεις που θα έδινε θα εντυπωσίαζαν πολύ περισσότερο τους συμμαθητές του. Η μόνη που σήκωσε το χέρι της για να μιλήσει ήταν η Έφη. Στο άλλο χέρι της κρατούσε ένα κομμάτι χαρτί. Ο Λουκάς φαντάστηκε ότι η ερώτησή της θα αφορούσε στο θέμα της ασφάλειας, αφού η Έφη συνεργαζόταν στη Ρωμαϊκή Ιστορία με τον Οδυσσέα, το Βορειοηπειρώτη-Αλβανό του δημοσίου. Ήξερε τι θα απαντούσε αν του γινόταν σχετική ερώτηση. Πάνω απ' όλα έπρεπε να αποφευχθούν οι παρεξηγήσεις.

«Δεν ξέρω κατά πόσο θα είναι ανεπηρέαστη η ψηφοφορία», είπε η Έφη μόλις σηκώθηκε από το κάθισμά της, «αλλά σήμερα το πρωί έπεσε στα χέρια μου αυτό το χαρτάκι με μερικά ονόματα υποψηφίων σημειωμένα».

Ένα σούσουρο απλώθηκε στην αίθουσα, επιδοκιμασία προς την Έφη και αποδοκιμασία προς τον Λουκά.

«Αλλά», συνέχισε να μιλά πιο φωναχτά η Έφη, «ξέρω κι από άλλους ότι πήραν ένα ανάλογο χαρτάκι. Παντού υπάρχουν διαφορετικοί συνδυασμοί ονομάτων, μόνο το όνομα του Λουκά είναι το ίδιο».

Ο Λουκάς άρχισε να χάνει το χρώμα του, το ακροατήριο αντιθέτως είχε αρχίσει να ζωηρεύει. Σηκώθηκε, πήγε στο μικρόφωνο και εμφανώς αιφνιδιασμένος από αυτή την απρόβλεπτη

εξέλιξη, άρχισε να μιλά για παρεξήγηση και ότι αυτός δεν είναι δυνατόν να ξέρει τι γράφει οποιοσδήποτε σε ένα κομματάκι χαρτί και πού το έδινε. Ήξερε όμως. Ήξερε, γιατί αυτός ήταν που την προηγούμενη κατέστρωνε τις «αλυσίδες» των ψήφων και έπαιρνε τηλέφωνα τους φίλους του για να το επιβάλει.

Ο Λουκάς βρέθηκε σε φοβερά δύσκολη θέση, τα παιδιά από κάτω φαίνονταν να καταδικάζουν αυτές τις μεθοδεύσεις. Προσπάθησε να δικαιολογηθεί, ισχυρίστηκε ότι και αν ακόμα είχε γίνει αυτό, είχε γίνει χωρίς να το ξέρει ο ίδιος. Η Έφη τον πίεζε πιο πολύ να απαντήσει, δεν έμενε ικανοποιημένη από τις εξηγήσεις του.

«Δεν έχει ξανασυμβεί αυτό το πράγμα», φώναζε και οι άλλοι τη χειροκροτούσαν πιο πολύ απ' ό,τι τον Λουκά.

«Ε, πώς δεν έχει ξαναγίνει αυτό, ρε Έφη!» φώναξε από την άλλη άκρη της αίθουσας ο Σάκης. «Την προηγούμενη βδομάδα πήρα κι εγώ ένα χαρτάκι για το ποιους θα βάλω στην ομάδα και ποιους θ' αφήσω».

Ο Σάκης; Ε, όχι να την πάθω κι απ' αυτόν, σκέφτηκε ο Λουκάς γυρνώντας απότομα τα έκπληκτα μάτια του προς το μέρος του.

Ο Σάκης το είχε φανερώσει αυτό για να γίνει περισσότερος θόρυβος και πλάκα στο αμφιθέατρο –άλλωστε κι ο ίδιος το έλεγε αστειευόμενος– αλλά πράγματι αυτό είχε γίνει. Ο Λουκάς μοίραζε υποσχέσεις για συμμετοχή σε πρωταθλήματα και υποτροφίες σε φίλους και γνωστούς.

«Ε... τι να πω τώρα...» άρχισε να ψελλίζει. «Δεν ξέρω τι έχει συμβεί».

Η αυτοπεποίθηση και η αλαζονεία του χάθηκαν μεμιάς. Από κάτω επικρατούσε πανδαιμόνιο καθώς τα παιδιά άρχισαν να αλληλοκατηγορούνται μεταξύ τους. Ο πρόεδρος της εφορευτικής επιτροπής σηκώθηκε και πήγε στο μικρόφωνο.

«Λοιπόν εντάξει, κυκλοφορούν χαρτάκια. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι ευθύνεται οποιοσδήποτε υποψήφιος γι' αυτά», είπε προσπαθώντας να δώσει τέλος στη διένεξη.

Ο Λουκάς ανέπνευσε ελεύθερα. Κοίταξε τον πρόεδρο της εφορευτικής στα μάτια σαν να τον ευχαριστούσε. Ο πρόεδρος του ανταπέδωσε το βλέμμα. Άλλωστε και του ίδιου το όνομα βρισκόταν μέσα στις υποτροφίες και δεν τον συνέφερε να συνεχιστεί το θέμα. Η εφορευτική επιτροπή περίμενε να ησυχάσει το ακροατήριο και κατόπιν κάλεσε τα παιδιά να ψηφίσουν.

Ο Λουκάς με κάποιους φίλους του ψήφισαν πρώτοι και βγήκαν αμέσως έξω.

«Μη στενοχωριέσαι», του είπε ο διπλανός του. «Είσαι ο πιο ικανός. Δεν έχεις αντίπαλο».

Ο Λουκάς χαμογέλασε, η αυτοπεποίθησή του άρχισε να επανέρχεται, το ίδιο και τα όνειρά του. Εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε φυσικά να προβλέψει το αποτέλεσμα, ότι δηλαδή προηγήθηκε με έξι ψήφους διαφορά από τον δεύτερο, τον Νίκο, άρρωστο και απόντα εκείνη τη μέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΕΑ

Πέμπτη 7 Οκτωβρίου, μεσημέρι, μετά το μάθημα, στο ιδιωτικό

Η Κατερίνα έκλεισε το κινητό της και πλησίασε τον δημήτρη, που εξέταζε κάποιες εκτυπώσεις κρατώντας σημειώσεις. Είχε ειδοποιήσει στο σπίτι της ότι θα αργούσε κι εκείνη τη μέρα, θα γύριζε αργά το απόγευμα με ταξί.

Τα πιο πολλά παιδιά έφευγαν ή είχαν ήδη φύγει από το σχολείο με το που ακούστηκε το κουδούνι για τη λήξη των μαθημάτων. Κάποια άλλα κάπνιζαν στα κλεφτά ένα τσιγάρο και συζητούσαν για λίγο, μέχρι να φύγουν κι αυτά. Όσοι θα έμεναν κι εκείνο το απόγευμα στο σχολείο θα ήταν οι μαθητές που συμμετείχαν στις επιπλέον δραστηριότητες, καθώς κι αυτοί που θα χρησιμοποιούσαν τους υπολογιστές για τις εργασίες. Η Άννα, το τρίτο μέλος της ομάδας τους, είχε έρθει πριν από λίγη ώρα και ήδη βρισκόταν στην αίθουσα των υπολογιστών.

«Τι μπορώ να κάνω εγώ;» ρώτησε η Κατερίνα ήρεμα τον Δημήτρη, για να μην τον αποσπάσει από τις σκέψεις του.

Κατά περίεργο τρόπο είχε αρχίσει να σέβεται το συμμαθητή της, τον πιο παρεξηγημένο ίσως από όλα τα άλλα παιδιά. Αυτόν που μάλλον το μοναδικό του ενδιαφέρον ήταν να είναι άριστος στα μαθήματα, να εργάζεται πραγματικά με ουσία, να διαπρέπει σε ό,τι καταπιάνεται, αλλά και να έχει τη δύναμη να αδιαφορεί για τα πειράγματα και τις ζήλιες των άλλων. Το τελευταίο αυτό χαρακτηριστικό του η Κατερίνα το θαύμαζε. Η ίδια δε θα μπορούσε να διανοηθεί να μην της δώσει κάποιος σημασία, να μη γινόταν αισθητή η παρουσία της τη φόβιζε κι αυτή της την ανασφάλεια την έκρυβε προτιμώντας να μένει απόμακρη και παγερή στο θαυμασμό των υπολοίπων. Μέσα της όμως ήξερε ότι αυτός ήταν ένας επιφανειακός θαυμασμός, ένας θαυμασμός για την εμφάνισή της, ένας θαυμασμός που ήταν καταδικασμένος να

μη βαστάξει πολύ. Ήθελε να αποδείξει στους άλλους, αλλά και στον εαυτό της, ότι ήταν ικανή για πολύ περισσότερα πράγματα από το να είναι απλώς μια όμορφη μαθήτρια κολεγίου. Και ήξερε επίσης ότι η συνεργασία της με τον Δημήτρη αλλά και με την Άννα ήταν μια μοναδική ευκαιρία για να το αποδείξει αυτό. Κι όσο και αν είχε αρχικά φανεί περίεργο στους συμμαθητές της πώς αυτή καταδέχτηκε να συνεργαστεί με τον Δημήτρη, τον σπασίπλα, τον φύτουλα, το μαμόθρεφτο, τον γυαλάκια, αυτή ήξερε. Ήξερε ότι δε θα φοβόταν να μιλήσει όπως ήθελε, να κάνει όποια γκριμάτσα της ερχόταν, να είναι όπως πραγματικά ένιωθε πως ήταν και όχι όπως της επέβαλλε η εικόνα της να είναι. Ήξερε επίσης πως θα την κατηγορούσαν πίσω από την πλάτη της για ανίκανη, ότι θα έλεγαν πως η εργασία ήταν μόνο του Δημήτρη, αλλά ήταν αποφασισμένη να αποδείξει αυτό που έπρεπε. Άλλωστε θα την υπερασπιζόταν και ο συνεργάτης της, ο οποίος διακρινόταν για την ειλικρίνειά του.

«Ε; Είπες τίποτα; Μου μίλησες;» ρώτησε μετά από αρκετή ώρα ο Δημήτρης, που σήκωσε το κεφάλι του για να κοιτάξει τη συμμαθήτριά του μέσα από τα παλιομοδίτικα γυαλιά του.

«Είπα, αν θέλεις κάτι από εμένα, τι μπορώ να κάνω για να βοηθήσω», του χαμογέλασε η Κατερίνα με ένα πραγματικά αληθινό χαμόγελο.

«Σε παρακαλώ, Κατερίνα, μπορείς να μου φέρεις τις καινούργιες εκτυπώσεις που έχει κάνει η Άννα από χτες; Και μετά, αν μπορείς, θα ήθελα να με βοηθήσεις σε κάτι», της είπε ο Δημήτρης αφηρημένα.

Η Κατερίνα ένιωσε αγαλλίαση. Πρώτη φορά της ζητούσε κάποιος να τον βοηθήσει σε κάτι. Τουλάχιστον η ίδια θυμόταν μόνο τις φίλες της να προστρέχουν σ' αυτή για να ζητήσουν τη συμβουλή της για θέματα αισθηματικού περιεχομένου ή να την παρακαλούν να τις βοηθήσει με τα ρούχα τους ή το μακιγιάζ τους. Τώρα ο συμμαθητής της ζητούσε βοήθεια, τη θεωρούσε άξια να συνεργαστούν, να προσφέρει κι αυτή κάτι.

«Ό,τι πεις εσύ, Δημητράκο μου», του απάντησε με αυτοπεποίθηση και χαρά η Κατερίνα. «Μου υπόσχεσαι όμως ότι τώρα που θα λείπω θα φας κάτι, γιατί έχουμε δουλειά μπροστά μας; Κάνε ένα διαλειμματάκι και ξεκουράσου λίγο».

Ο Δημήτρης κοκκίνισε από ντροπή. Ένιωθε ότι αυτή η κοπέλα δεν τον κορόιδευε εκείνη τη στιγμή, ότι το νοιάξιμό της ήταν γνήσιο. Μήπως τελικά είχε βρει έναν άνθρωπο να τον αποδέχεται όπως ήταν ή ήταν νωρίς ακόμα να το σκεφτεί αυτό;

«Ε... εντάξει», της είπε και της χαμογέλασε κι αυτός νιώθοντας στο σώμα του μια ευχάριστη χαλάρωση.

* * *

«Καλώς την Κλαυδία», είπε με ένα ελαφρά ειρωνικό ύφος η Θάλεια μόλις η Κατερίνα μπήκε στην αίθουσα των υπολογιστών.

Η Θάλεια ήταν μέλος του προεδρείου, ευνοούμενη και προστατευόμενη του Λουκά. Αυτό δημιουργούσε αυτόματα κάποια αισθήματα απέχθειας σε αρκετά παιδιά απέναντί της. Και βέβαια, όπως ήταν φυσικό και αναμενόμενο, ζήλευε αφόρητα την Κατερίνα.

Η Κατερίνα, χωρίς να απαντήσει, της χαμογέλασε τυπικά και γύρισε την πλάτη της κατευθυνόμενη προς την Άννα, που της έγνεφε από την άλλη άκρη της αίθουσας.

«Πώς πάει η εργασία; Δουλεύει καλά ο καημένος ο Δημήτρης;»

Η Θάλεια συνέχιζε το πείραγμά της υψώνοντας την ένταση της φωνής της για να ακουστεί και από τους υπόλοιπους. Δίπλα της ο Λουκάς, πρόεδρος πλέον του μαθητικού συμβουλίου, στράβωνε τα χείλη του προσπαθώντας να κρατήσει τα γέλια του. Η Κατερίνα γύρισε ανέκφραστη και πλησίασε τη Θάλεια.

«Φαντάζομαι να ξέρεις πως στην αρχαία Ρώμη η Κλαυδία και η Ιουλία γενεά ήταν οι δύο πιο σημαντικές και ευγενείς οικογένειες. Εμένα με φωνάζουν “Κλαυδία”. Εύχομαι να φτάσει

και για σένα η μέρα που θα βρεθεί κάποιος να σε φωνάξει
“Τουλιά”».

Η Κατερίνα κατάφερε να ανταποδώσει την ειρωνεία εντελώς
ατάραχη, αν και από μέσα της έβραζε.

Η Θάλεια αιφνιδιάστηκε κι έκανε να απαντήσει, τη συγκράτησε
όμως ο Λουκάς με τα γέλια του.

«Κορίτσια, εγώ είμαι του λαού, είμαι ο Σπάρτακος», ακούστηκε
από απέναντι να φωνάζει ο Σάκης κι η όλη φάση πήρε αστεία
τροπή.

Η Κατερίνα γέλασε κι αυτή εκτονώνοντας έτσι τα νεύρα της και
χωρίς να δώσει άλλο σημασία πήγε προς την Άννα. Το είχε
μετανιώσει το αστείο που είχε πει πριν από δύο εβδομάδες, ότι
δηλαδή έπρεπε να τη φωνάζουν «Κλαυδία» πλέον. Πόση
διαφορά είχε ο Δημήτρης απ’ όλους αυτούς, ο Δημήτρης που την
έλεγε Κατερίνα και που ποτέ δε διανοήθηκε να αναφέρει το
«Κλαυδία» ούτε για αστείο. Τελικά ίσως του έκανε κι αυ τή
καλό του Δημήτρη, σκέφτηκε η Κατερίνα, κάνοντάς τον κάπως
πιο κοινωνικό. Και αυτή η σκέψη την ευχαρίστησε πολύ.

«Μα καλά, ποιος την ψήφισε αυτή και βγήκε στο συμβούλιο;»
αναρωτήθηκε η Άννα βγάζοντας από το συλλογισμό της την
Κατερίνα, που κάθισε δίπλα της.

«Ε, δεν καταλαβαίνεις; Έδωσε τα χαρτάκια του ο Λουκάς κι
έτσι βγήκε. Τέλος πάντων, δε δίνω σημασία. Έχουμε τίποτα
καινούργιο;»

Η Άννα έδειξε στη συμμαθήτριά της κάποια καινούργια sites που
είχε σημειώσει. Η Κατερίνα της έλεγε ποια να τυπώσει. Είχαν
αφοσιωθεί και οι δυο στη δουλειά τους, που, απ’ ό,τι έδειχνε,
βρισκόταν σε πολύ καλό δρόμο.

Κάποια στιγμή η Κατερίνα κοίταξε στο βάθος και είδε τον
Γιώργο, τον πρόεδρο των μαθητών του δημοσίου, να την κοιτάζει.
Αυτός, μόλις αντιλήφθηκε ότι η Κατερίνα τον κατάλαβε, έστρεψε
αλλού το βλέμμα του.

* * *

Ο Δημήτρης ξεχώρισε τις εκτυπώσεις από τα διάφορα sites που του φάνηκαν χρήσιμες και τις έβαλε σε μια άκρη. Τις άλλες τις κράτησε για πρόχειρο ή για να τις ρίξει στην ανακύκλωση. Έμενε όμως αρκετή δουλειά ακόμα, έπρεπε να βγει μια περίληψη από τις διάφορες πληροφορίες, να καταχωρηθεί στη σελίδα του σχολείου για να βοηθηθούν και οι άλλες ομάδες. Αυτός θα έκανε σωστά τη δουλειά του, άσχετα αν οι άλλοι το είχαν δει το θέμα πολύ ανταγωνιστικά και καταχωρούσαν μόνο τα κοινότοπα στοιχεία, κρατώντας για τον εαυτό τους τα πιο εξειδικευμένα. Ο Δημήτρης έβγαλε τα γυαλιά του και τα καθάρισε. Κατόπιν έτριψε λίγο τα μάτια του, που είχαν αρχίσει να κουράζονται. «Κάνε ένα διαλειμματάκι και ξεκουράσου λίγο». Κάπως έτσι δεν τον συμβούλεψε πριν από λίγα λεπτά η Κατερίνα; Άνοιξε την τσάντα του κι έβγαλε ένα τάπερ με μακαρόνια και σάλτσα που είχε φέρει από το σπίτι. Απ' όσο ήξερε, ήταν ο μοναδικός μαθητής του ιδιωτικού που έφερνε φαγητό από το σπίτι του όταν ήταν να μείνει παραπάνω και δεν έτρωγε μαζί με τους άλλους στο εστιατόριο. Στο μυαλό του ηχούσε η προσφώνηση της Κατερίνας, «Δημητράκο». Κανένας συμμαθητής του δεν τον είχε πει ποτέ έτσι, «Δημήτρης» ήταν το καλύτερο που είχε ακούσει όταν του μιλούσε κάποιος, κι αυτό σπάνια. «Ρε φύτουλα, πάλι σου έβαλε φαγητό η μαμάκα σου στην τσάντα;» Όχι, όχι, τώρα δε θα τα σκεφτόταν αυτά, τώρα θα έτρωγε ήρεμος. Πιο ήρεμος από ποτέ άλλοτε μάλιστα, αφού και να έμπαινε η Κατερίνα, δε θα τον κοροϊδευε, το ήξερε. Η Κατερίνα ποτέ δεν τον είχε κοροϊδέψει – αυτή που μία της μόνο κουβέντα θα γκρέμιζε την προσωπικότητα του άλλου ποτέ δεν τον είχε πειράξει. Αυτή ήταν η Κατερίνα, η «Κλαυδία», όπως την έλεγαν τις τελευταίες μέρες οι άλλοι. Τι άδικος και κακός που είναι καμιά φορά ο κόσμος!

Άνοιξε το καπάκι του τάπερ.

Ποπό, πώς ανακατεύτηκαν τα μακαρόνια στην τσάντα, σκέφτηκε αντικρίζοντας το φαγητό του. Αυτό δεν τον πείραζε όμως, θα τα έτρωγε κι έτσι. Φόρεσε τα γυαλιά του και πήρε το πιρούνι του ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στις σημειώσεις δίπλα του.

Μα τι έχει βάλει στη σάλτσα; πέρασε αστραπιαία και η σκέψη από το μυαλό του μόλις κατέβασε την πρώτη πιρουνιά. Έφαγε κι άλλη μία και μετά μια τρίτη. Άφησε το χαρτί με τις σημειώσεις που είχε γράψει να ξεφύγει από το χέρι του και να πέσει στο πάτωμα.

«Χα, αχ...»

Το δεξί του χέρι πέταξε το πιρούνι. Τα μάτια του Δημήτρη γούρλωσαν, ο λαιμός του έκαιγε. Άρχισε να δακρύζει, δεν μπορούσε να αναπνεύσει καλά. Ενστικτωδώς τα χέρια του άρπαξαν το λαιμό του, προσπαθώντας να τινάξουν από πάνω του κάποια αόρατα χέρια που τον έπνιγαν. Τα γυαλιά του γλίστρησαν κι έπεσαν στο πάτωμα. Έκανε να σηκωθεί, αλλά διπλώθηκε στα δύο από τους πόνους στο στομάχι. Είχε σκύψει το κεφάλι του κι από το στόμα του έτρεχαν σάλια. Δε στεκόταν καλά στα πόδια του, πάτησε τα γυαλιά του που έσπασαν.

«Χααα...» βγήκε ένας θόρυβος σαν φύσημα από μέσα του προτού σωριαστεί στο δάπεδο.

* * *

«Έφτασα! Εδώ να δεις τι σου 'χω, να χαρείς!»

Η φωνή της Κατερίνας ακούστηκε χαρούμενη και τραγουδιστή στο μακρύ διάδρομο του δεύτερου ορόφου, λίγο πριν μπει στην τάξη.

Κατόπιν η ωραία μορφή της πρόβαλε στην αίθουσα κραδαινώντας ένα πάκο σημειώσεις.

Μα πού είναι; αναρωτήθηκε η Κατερίνα καθώς δεν είδε κανέναν μέσα στην τάξη. Μάλλον θα έχει πάει στο εστιατόριο να φάει,

σκέφτηκε, παρόλο που ήξερε πως ο Δημήτρης δεν το συνήθιζε αυτό.

Έκανε να φύγει, να πάει να τον βρει, αλλά την τελευταία στιγμή είδε στο πάτωμα χαρτιά σκορπισμένα, πολλά χαρτιά. Το παράθυρο ήταν μεν ανοιχτό, αλλά η άπνοια ήταν απόλυτη. Πλησίασε να τα μαζέψει και διέκρινε σπασμένα γυαλιά. Κάτι δεν της πήγαινε καλά. Στο επόμενο βήμα της ξεχώρισε ένα παπούτσι πίσω από τα θρανία. Προτού προλάβει καν να υποθέσει τι συνέβαινε, έτρεξε προς το μέρος του. Βλέποντας τον Δημήτρη σωριασμένο στο πάτωμα, αφρούς να βγαίνουν από το στόμα του, τα ρούχα του και τα μαλλιά του βουτηγμένα στη σάλτσα των μακαρονιών, το χέρι του κομμένο από ένα γυαλί, έμεινε έκπληκτη και σοκαρισμένη.

«Δημήτρη...» κατόρθωσε να ψελλίσει και στη στιγμή, συνειδητοποιώντας ότι ακόμα και τα δευτερόλεπτα έπαιζαν ρόλο στην κατάσταση του συμμαθητή της, ξεχύθηκε στο διάδρομο φωνάζοντας όσο πιο δυνατά μπορούσε: «Βοήθειαα!...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑ

Σάββατο 9 Οκτωβρίου, πρωί, στο νοσοκομείο

Ο περισσότερος κόσμος βρισκόταν κάτω, στο προαύλιο, εκεί όπου κάθε τόσο έρχονταν ασθενοφόρα μεταφέροντας ασθενείς για το τμήμα έκτακτων περιστατικών. Οι γιατροί είχαν απαγορεύσει να μπουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι και να παραμείνουν στον τρίτο όροφο, γιατί θα ενοχλούνταν οι υπόλοιποι ασθενείς. Άλλωστε δεν είχε και κανένα νόημα, εφόσον ο Δημήτρης βρισκόταν για τρίτη μέρα υπό συνεχή παρακολούθηση. Είχε διαφύγει μάλλον από τον κίνδυνο, αλλά η κατάστασή του ήταν αρκετά σοβαρή.

Η μητέρα του, ο πατέρας του και η γιαγιά του ήταν οι τραγικές φιγούρες αυτής της ιστορίας. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ο γιος τους έπαθε μια τόσο σοβαρή δηλητηρίαση από φαγητό που είχαν ετοιμάσει οι ίδιοι. Ο κύριος Νικολαΐδης, ο λυκειάρχης του κολεγίου, η κυρία Δουκάκη και ο κύριος Σπύρου είχαν πάει και τις τρεις μέρες στο νοσοκομείο για να συμπαρασταθούν στους γονείς και στο μαθητή τους. Εκείνη τη μέρα όμως οι επισκέπτες ήταν εξαιρετικά πολλοί: όλοι οι συμμαθητές του Δημήτρη, τα συμβούλια και των δύο σχολείων, τα παιδιά της Ρωμαϊκής Ιστορίας πέρασαν, είχαν περάσει, θα έρχονταν μέσα στη μέρα.

Καημένε Δημήτρη, σκέφτηκε η Κατερίνα, τόσο κόσμο μαζεμένο για σένα μόνο στα όνειρά σου θα μπορούσες να δεις.

Αυτή και η Άννα πέρασαν τις περισσότερες ώρες στο νοσοκομείο μετά τους γονείς του.

«Εσύ είσαι η Κατερίνα; Να 'σαι καλά, κορίτσι μου, μου έχει μιλήσει ο Δημήτρης για σένα, για το πόσο καλό παιδί είσαι και για την άριστη συνεργασία σας».

Η Κατερίνα είχε συγκινηθεί πολύ ακούγοντας αυτά τα λόγια. Ο Δημήτρης είχε πιστέψει σ' αυτήν πριν πιστέψει η ίδια στον εαυτό της.

Κάτω στην αυλή είχαν σχηματιστεί διάφορα πηγαδάκια, όπου ανέλυαν το γεγονός. Οι πιο ευφάνταστοι μιλούσαν για ηθελημένη δηλητηρίαση, οι πιο πολλοί όμως απέδιδαν το συμβάν σε χαλασμένες τροφές. Σίγουρα οι γιατροί και οι γονείς του Δημήτρη ήξεραν περισσότερα, όμως δε μιλούσαν για το ζήτημα. Ο Σάκης είχε αγκαλιάσει την Κατερίνα από τον ώμο, ενώ η Νίκη συζητούσε με την Άννα. Ο Μιχάλης και ο Αντρέας αντάλλασσαν κουβέντες με τα περισσότερα παιδιά, ενώ ο Βαγγέλης ακολουθούσε τον ξάδερφό του τον Νίκο, δημοφιλή εκπρόσωπο των μαθητών, προσπαθώντας να ανακτήσει λίγο από το χαμένο έδαφος της δημοτικότητάς του.

«Σίγουρα θα άκουσες ότι αποφασίστηκε τελικά να είναι η Θάλεια σημαιοφόρος του σχολείου μας στη θέση του Δημήτρη», είπε ο Αντρέας στον Μιχάλη, καθώς προχωρούσαν ήδη προς το μέρος όπου ήταν μαζεμένοι οι περισσότεροι.

«Δε με εκπλήσσει το γεγονός», σχολίασε ο Μιχάλης. «Αν και, απ' ό,τι λένε οι φήμες, ο πατέρας του Αλέξανδρου πήρε ήδη τηλέφωνο το λυκειαρχή για να κάνει το γιο του σημαιοφόρο. Τελικά και παραστάτη που τον έκανε, πάλι πολύ τού πέφτει».

«Τι πιστεύεις για όλα αυτά που ακούγονται;» ρώτησε με τη σειρά του τώρα ο Μιχάλης τον Αντρέα μετά από μια μικρή παύση. «Λες να ήταν όντως χαλασμένες οι τροφές;»

Ο Αντρέας κοίταξε περίεργα το φίλο του και χαμογέλασε.

«Α, μην αρχίσουμε κι εμείς τώρα αυτές τις σαχλαμάρες. Το μόνο περίεργο που συμβαίνει αυτές τις μέρες είναι ότι δεν έχουμε βρει ακόμα θέμα για εργασία».

Οι δύο φίλοι πλησίασαν γελώντας προς το πηγαδάκι του Λουκά.

«Ένα λυπηρό γεγονός. Ένα λυπηρό και τυχαίο γεγονός», έλεγε και ξανάλεγε ο πρόεδρος των μαθητών. «Άλλωστε από τι να κινδυνέψει το σχολείο μας; Είναι απολύτως ασφαλές. Μην ανησυχείτε, τα φροντίζουμε όλα. Όλα είναι υπό έλεγχο».

Δε χάνει την ευκαιρία να βγάλει λόγο αυτός ο άνθρωπος, σκέφτηκε ο Μιχάλης, αλλά ο Σάκης, που καθόταν λίγο παραπέρα,

είπε δυνατά αυτά που μάλλον όλοι σκέφτονταν.

«Ρε Λουκά, εσύ δε μας είχες πρήξει προχτές με την ασφάλεια και ότι θα κάνεις και θα φτιάξεις και δεν ξέρω εγώ τι άλλο ακόμα; Τώρα, μετά από δύο μέρες, έρχεσαι και τ' αλλάζεις;»

Ο Λουκάς ένιωσε εκτεθειμένος μπροστά σε όλους τους συμμαθητές του.

«Δίκιο δεν έχω;» συνέχισε ο Σάκης, αντιλαμβανόμενος την αποδοχή που είχαν τα λόγια του από τους υπόλοιπους.

«Τουλάχιστον αν δεν έχεις κάτι να πεις, μη λες τίποτα».

Η Κατερίνα τον τράβηξε από το χέρι.

«Έλα τώρα, τι κάθεσαι και ασχολείσαι μ' αυτούς;» του είπε και τα λόγια της εξαγρίωσαν ακόμα πιο πολύ τον Λουκά, πο λύ περισσότερο που δεν είχε και κάτι να της πει.

Η Θάλεια πλησίασε τον προστάτη της, τον Λουκά, για να τον υπερασπιστεί, διαισθανόμενη ότι δε θα αργούσαν να βάλουν κι αυτή στο στόμα τους που έγινε σημαιοφόρος. Ο Λουκάς τη συγκράτησε.

«Πρόσεξε καλά, πρόσεξε πολύ καλά, Σάκη», απευθύνθηκε στον αρχηγό της σχολικής ομάδας με τεντωμένο το δείκτη του, «γιατί είναι η δεύτερη φορά μέσα σε λίγες μέρες που μου επιτίθεσαι μπροστά σε άλλους. Δεν ξέρω τι θέλεις να πετύχεις, πάντως αν έχεις πρόβλημα μαζί μου, έλα να το συζητήσουμε».

«Δε σου επιτίθεμαι», έκανε νευριασμένος ένα βήμα μπροστά ο Σάκης. «Απλώς λέω τα πράγματα όπως έχουν. Κι έπειτα τι να προσέξω; Αφού έχω εσένα που μας προσέχεις όλους».

Ο Σάκης είχε εκνευριστεί και μιλούσε πιο σοβαρά από ποτέ. Η συνήθης διάθεση που είχε για πλάκα δεν υπήρχε πια. Παρ' όλα αυτά τα λόγια του φάνηκαν αστεία στους υπόλοιπους, που γέλασαν, κάνοντας τον Λουκά να αισθανθεί περισσότερο ντροπιασμένος. Μην ξέροντας τι να κάνει, γύρισε την πλάτη του και ακολουθούμενος από τη Θάλεια και δυο τρεις άλλους έμπιστούς του έφυγε. Τα πνεύματα ηρέμησαν και οι συμμαθητές που είχαν μαζευτεί τριγύρω για το χαβαλέ σκόρπισαν.

«Κρίμα, ρε Βαγγέλη, που δε βγήκες εσύ πρόεδρος και βγήκε αυτός ο ηλίθιος», είπε ο Σάκης στο συμμαθητή του, που βρισκόταν λίγο παραπέρα.

Τα υπόλοιπα παιδιά που ήταν εκεί συμφώνησαν. Ο Βαγγέλης χαμογέλασε για πρώτη φορά έπειτα από αρκετές ημέρες. Δεν είχε βγει πρόεδρος, αλλά τουλάχιστον έβγαινε σιγά σιγά δικαιωμένος, σκέφτηκε κι αυτή η σκέψη του άρχισε να τον ηρεμεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΤΕΚΑ

Σάββατο 9 Οκτωβρίου, βράδυ, στο σπίτι του Μιχάλη

Εκείνο το βράδυ ο μιχάλης δε θα 'βγαινε έξω. Δεν είχε διάθεση εδώ και κάτι μέρες, κάτι που το απέδιδε κυρίως στο άγχος του επειδή δεν είχε βρεθεί ακόμα θέμα για την εργασία τους. Ένιωθε ότι έπρεπε να γίνει κάτι αποφασιστικό για να τραβήξει η ομάδα του. Ο ίδιος δεν μπορούσε πια να προσποιείται τον άνετο, γιατί ήταν σίγουρο πως η Νίκη και ο Αντρέας θα δυσανασχετούσαν. Μπροστά του είχε μια φωτοτυπία με τα sites που έπρεπε να επισκεφθεί. Βαριόταν, ήξερε πως δε θα έβρισκε κάτι που να του κεντρίσει το ενδιαφέρον, δεν μπορούσε όμως να κάνει κι αλλιώς. Έπρεπε να ενημερώσει τη σχετική σελίδα του σχολείου του με επαρκείς πληροφορίες, διότι η ομάδα, όλες οι ομάδες, θα κρίνονταν και από τη συνεισφορά τους προς τις άλλες. Έτσι δε θα ήταν διόλου παράξενο αν μια ομάδα έγραφε μια τέλεια εργασία και τελικά αποκλειόταν από το διαγωνισμό επειδή δε βοήθησε τις άλλες με τις καταχωρίσεις της στην ιστοσελίδα.

Έτσι είναι η ζωή, σκέφτηκε ο Μιχάλης. Πρέπει να παίρνουμε, αλλά και να δίνουμε, αλλιώς δεν υπάρχει ισορροπία.

Καθώς συνδεόταν στο Ίντερνετ, σκέφτηκε τον Δημήτρη και το πρωί στο νοσοκομείο. Είχε κάποιες τύψεις βέβαια, τις οποίες προσπάθησε να κρύψει και να απωθήσει, γιατί με το που πρωτοάκουσε για τη δηλητηρίαση του Δημήτρη, σκέφτηκε ότι ο σημαντικότερος αντίπαλος όλων, ή μάλλον το φαβορί από το σχολείο του, ήταν ήδη εκτός αγώνα. Αυτό το σκέφτηκαν κι άλλοι, οι περισσότεροι ίσως, ήταν σίγουρος γι' αυτό. Όπως ήταν σίγουρος ότι και από όλων το μυαλό θα πέρασε η σκέψη για τις υποτροφίες στο εξωτερικό. Τώρα ο δρόμος θα ήταν ανοιχτός με την απουσία του Δημήτρη. Μετάνιωσε γι' αυτές τις σκέψεις του, όσο και για το γεγονός ότι όλοι τελικά ήταν ανταγωνιστικοί,

άσχετα αν δεν το παραδέχονταν. Και έπειτα τι υποκρισία ήταν αυτή! Όλοι εκείνοι που μέχρι χτες ακόμα τον κοροΐδευαν τώρα να μιλάνε για τις σπάνιες αρετές του συμμαθητή τους...

Η σκέψη του στάθηκε στην Κατερίνα-Κλαυδία και στην έκπληξη που ο ίδιος ένιωσε όταν την είδε τόσο καταδεκτική και ανθρώπινη το πρωί στο νοσοκομείο, πιο όμορφη ίσως από κάθε άλλη φορά.

Από τα ηχεία του υπολογιστή του ακούστηκε ο ύμνος του σχολείου του, η γελοιότητα στο έπακρον. Κάτι μεταξύ στρατιωτικού παιάνα και προσκοπικού τραγουδιού, που προξενούσε σίγουρα συναισθήματα απέχθειας.

Καλά, ο Αλέξανδρος την έγραψε κι έβαλε τον πατέρα του να τηλεφωνήσει στο λυκειάρχη για να την προωθήσουν; αναρωτήθηκε και αυτομάτως ευθύμησε με αυτή την απορία του. Έκλεισε τα ηχεία για να μην ακούγεται τίποτα.

Αυτή πρέπει να είναι η τελευταία καταχώριση του Δημήτρη, σκέφτηκε ο Μιχάλης μόλις είδε τον εξαιρετικό χρονολογικό πίνακα των Καρχηδονιακών πολέμων. Χρώματα, υπογραμμίσεις, υποσημειώσεις και παραπομπές, να τελικά γιατί ο Δημήτρης ήταν μακράν ο καλύτερος. Ο Μιχάλης άρχισε να τον παραδέχεται όχι ως σπασίκλα, αλλά ως πραγματικά πολύ καλό, σχεδόν άριστο. Παρακάτω βρήκε καταχώριση με τίτλο Γιατί η Ιουλία γενεά ήταν καλύτερη από την Κλαυδία. Δεν υπήρχε υπογραφή στο τέλος, αλλά το κείμενο φώναζε ότι γράφτηκε από τη Θάλεια. Ήταν εξαιρετικά διασκεδαστικό, καθώς φαινόταν η διάθεση της συγγραφέως να τσακωθεί με την Κατερίνα μέσω ενός ιστορικού θέματος. Απ' ό,τι φαινόταν όμως, η απάντηση της Κατερίνας – όλα έδειχναν ότι την είχε γράψει αυτή – αν και μία φράση, ήταν αποστομωτικότερη: «Η πρώτη δυναστεία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ήταν η δυναστεία των Κλαυδίων». Αυτό μόνο – ούτε επιχειρήματα, ούτε διαφωνίες, ούτε τίποτα. Αυτή δε η απάντηση βρισκόταν στο βιβλίο των επισκεπτών του site, όπου συνήθως τα σχόλια είναι λιγότερα. Από κάτω υπήρχε κι ένα e-

mail, αλλά δε φαινόταν πουθενά το όνομα της Κατερίνας, μάλλον θα χρησιμοποιούσε άλλο κι όχι αυτό του σχολείου. Το βιβλίο επισκεπτών περιλάμβανε και σχόλια από άλλα άτομα, ξένα προς το σχολείο τους.

«Μόλις χτες μπήκα στο site σας και το βρίσκω καταπληκτικό! Συγχαρητήρια, συνεχίστε την καλή δουλειά», έγραφε κάποιος από τη Θεσσαλονίκη, ενώ ένας άλλος ρωτούσε:

Μήπως θα μπορούσατε να μου δώσετε πληροφορίες για sites που περιέχουν χάρτες της αρχαίας Ρώμης;»

Ένας τρίτος, που υπέγραφε ως Τιβέριος, σημείωνε:

«Ο Τιβέριος δηλητηρίασε τους πιο επιφανείς αντιπάλους του».

«Χμ...» έκανε ο Μιχάλης και στη σκέψη του συνδύασε το κωμικό της σημείωσης με το δυσάρεστο περιστατικό του Δημήτρη.

Α, βέβαια, και κάποιο κορίτσι δεκαέξι ετών ζητούσε να γνωρίσει αγόρι για να μιλάνε στο Ίντερνετ.

«Σε λίγο θα βάλουμε και αγγελίες για μασάζ», ξεφύσησε βαριεστημένα ο Μιχάλης και πήρε τα χαρτιά του για να δει τι θα καταχωρούσε κι αυτός.

Έγραψε δύο προτάσεις και σταμάτησε. Πήρε το κινητό του, που το είχε στη δόνηση, να δει αν είχε κανένα μήνυμα. Τίποτα! Τουλάχιστον δεν ήταν ο μόνος που καθόταν Σάββατο βράδυ μέσα κι έπηζε. Ήταν βέβαιος ότι και η Νίκη με τον Αντρέα κάπως έτσι θα ένιωθαν. Αποφάσισε να καλέσει τη Νίκη. Περίεργο, δεν τον άκουγε, κάπου θα το 'χε παρατήσει πάλι το κινητό της. Πάνω που θα έβγαινε ο τηλεφωνητής, απάντησε η ξαδέρφη του. Στο βάθος ακουγόταν μουσική. Δεν ήταν στο σπίτι της.

«Πού είσαι;» φώναζε ο Μιχάλης για να ακουστεί.

«Έξω, για καφέ με τα παιδιά», απάντησε από μακριά η Νίκη.

Ποια παιδιά άραγε;

«Μη μου πεις ότι είναι και ο Θανάσης εκεί», συνέχισε ο Μιχάλης με περιέργεια.

«Ναι, σ' αφήνω τώρα όμως γιατί δεν ακούω. Τα λέμε αύριο».

Ο Μιχάλης έμεινε να κοιτά ανέκφραστος το κινητό του.
Άσε καλύτερα, δεν παίρνω τον Αντρέα γιατί θα 'χει βγει κι
αυτός, σκέφτηκε και το έκλεισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑ

Τρίτη 12 Οκτωβρίου, μετά το μάθημα, στην αίθουσα εκδηλώσεων του ιδιωτικού

Ο κύριος Σπύρου δάγκωνε σκεφτικός τα χείλη του μέχρι να ησυχάσουν τα παιδιά από κάτω. Ο παροπλισμός, έστω και για κάποιες βδομάδες ή μέρες, του Δημήτρη, του αδιαφιλονίκητου φαβορί για πρόκριση στα τελικά του διαγωνισμού, τον προβληματίζε. Νωρίτερα είχε μια συζήτηση με την Άννα και την Κατερίνα και τους υποσχέθηκε κάθε δυνατή βοήθεια εκ μέρους του, κι αυτές με τη σειρά τους, αντι λαμβανόμενες πώς είχε διαμορφωθεί η κατάσταση, δεσμεύτηκαν να ανταποκριθούν με τον καλύτερο τρόπο, καλύπτοντας ως ένα βαθμό την απουσία του συνεργάτη τους.

Παρ' όλες τις δυσκολίες όμως που προέκυπταν, αυτός ήταν υποχρεωμένος και ήθελε να διατηρήσει το όραμά του ζωντανό. Ένα όραμα που, όπως πίστευε ο ίδιος, θα έδινε νέα πνοή στο μάθημά του και νέα ενδιαφέροντα στη νεολαία. Ο κύριος Σπύρου ήταν ρομαντικός και ιδεολόγος, δεν το έκρυβε αυτό, απεναντίας το πρόβαλλε ως το μεγάλο του προτέρημα. Πάνω απ' όλα όμως είχε μεράκι με τη δουλειά του. Ήταν νέος, άφθαρτος, με όρεξη. Όρεξη που έπρεπε να διατηρήσει μέχρι το τέλος αυτού του διαγωνισμού.

«Λοιπόν, είμαστε όλοι εδώ;» ρώτησε τα παιδιά, βλέποντας πως είχαν ησυχάσει κάπως και περίμεναν τις οδηγίες του.

«Λείπει μόνο ο Σάκης», ανέλαβε να τον ενημερώσει η Θάλεια, «γιατί κανονίζει για τον ποδοσφαιρικό αγώνα και έχει προπόνηση».

«Α, μάλιστα, μάλιστα, ναι. Ο αγώνας της Τετάρτης».

Ο κύριος Σπύρου χαιρόταν που υπήρχαν τέτοιες πρωτοβουλίες που έφεραν ακόμα πιο κοντά τα δύο σχολεία. Και μάλιστα όταν

αυτές οι πρωτοβουλίες λαμβάνονταν αυθόρμητα και όχι μέσα από συμβούλια ή όργανα. Ο Λουκάς σηκώθηκε όρθιος.

«Αν μου επιτρέπετε, πριν αρχίσουμε, θα ήθελα να ενημερώσω τα παιδιά ότι το άλλο Σάββατο κανονίζουμε χοροεσπερίδα. Ο χρόνος και ο τόπος θα ανακοινωθούν εγκαίρως. Πα ρακαλώ να το πείτε στους συμμαθητές σας για να υπάρξει προσέλευση. Τα χρήματα που θα συγκεντρωθούν θα διατεθούν για την... πενθήμερη εκδρομή».

Εδώ ο Λουκάς κόμπιασε επίτηδες, ώστε να τονιστεί η τελευταία του φράση και να αισθανθεί άβολα ο Βαγγέλης. Εν μέρει το πέτυχε, καθώς στιγμιαία ο Βαγγέλης ταράχτηκε, αλλά κατάφερε να μην το δείξει έντονα. Ο Αντρέας κλότσησε ελαφρά κάτω από το θρανίο τον Μιχάλη. Αυτός του το ανταπέδωσε. Είχαν συνεννοηθεί οι δυο τους.

Ο Λουκάς, που σνόμπαραε τον ποδοσφαιρικό αγώνα εφόσον δεν τον διοργάνωνε ο ίδιος, αλλά και τον Σάκη, στον οποίο δεν αναφέρθηκε καν, προσπάθησε βεβιασμένα να παρουσιάσει μια δική του πρωτοβουλία, κάτι δικό του, που δεν είχε ακόμα οργανώσει. Αυτό όμως έγινε αντιληπτό και από αρκετά άλλα παιδιά που προσπάθησαν να πνίξουν το χαμόγελό τους στραβώνοντας το στόμα τους.

«Ωραία λοιπόν, αφού τελειώσατε με τις ανακοινώσεις, ας κάνω κι εγώ μία», πήρε το λόγο ο κύριος Σπύρου. «Θέλω να σας πω ότι ο συμμαθητής και φίλος μας, ο Δημήτρης, είναι εκτός κινδύνου και αισθάνεται αρκετά καλύτερα».

Εκεί πάνω τον διέκοψαν η Άννα και η Κατερίνα με ένα επιφώνημα χαράς. Άρχισαν να χειροκροτούν παρασύροντας και τους υπόλοιπους, τουλάχιστον τους περισσότερους. Ο καθηγητής χαμογελώντας προσπάθησε να τους ησυχάσει.

«Πήραμε σήμερα το πρωί τηλέφωνο στο νοσοκομείο και μάθαμε τα ευχάριστα νέα. Βέβαια δεν είναι ακόμα εντελώς καλά, αυτό θα πάρει κάποιο καιρό, άλλωστε πέρασε μια σοβαρή δοκιμασία, αλλά ευελπιστούμε να τον έχουμε το συντομότερο κοντά μας».

Ο κύριος Σπύρου σταμάτησε αφήνοντας το κατάλληλο χρονικό διάστημα χωρίς να μιλάει, ώστε να καταλαγιάσει η χαρά των παιδιών.

«Και τώρα στα δικά μας», είπε μετά από λίγο, προσπαθώντας να τηρήσει επαγγελματική σοβαρότητα.

Στηριζόταν με το ένα του χέρι σε ένα πάκο φωτοτυπιών που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι. Άρχισε όμως να διατυπώνει τα παράπονά του για τον τρόπο εργασίας μερικών ομάδων, επισημαίνοντας ότι τα στοιχεία που καταχωρούσαν στην ιστοσελίδα του σχολείου ήταν στην ουσία μικρής αξίας και σπουδαιότητας.

«Αρκετοί από σας, δεν ξέρω βέβαια ποιοι, δείχνουν να μην καταλαβαίνουν επακριβώς το νόημα του διαγωνισμού. Παίρνουν ό,τι μπορούν αρνούμενοι να δώσουν ή δίνοντας ασήμαντα στοιχεία. Πρέπει να σας επισημάνω τις ακυρώσεις ομάδων που ήδη έχουμε σε άλλα σχολεία. Να συγκρατήσετε ότι στο τέλος αξιολογούνται και βαθμολογούνται τόσο η τελική σας εργασία όσο και τα δεδομένα που έχετε καταχωρήσει. Και βλέπω ότι κάποιες ομάδες υστερούν».

Τα παιδιά έμειναν ανέκφραστα και αμίλητα όσο ο κύριος Σπύρου μιλούσε και μοίραζε τις φωτοτυπίες. Κατόπιν ξαναγύρισε στην έδρα του και παίρνοντας πάλι το χαμογελαστό του ύφος άρχισε να τους αναλύει τη χρησιμότητα των φωτοτυπιών. Κάθε τεύχος ήταν γεμάτο νούμερα και μόνο νούμερα. Κάθε αριθμός αντιστοιχούσε σε χρήστη που είχε δηλώσει σε όλη την Ελλάδα ότι θα συμμετάσχει στο διαγωνισμό. Η κεντρική επιτροπή που θα βαθμολογούσε στο τέλος τις εργασίες, θέλοντας να διαπιστώσει την ποιότητα δουλειάς κάθε ατόμου, έδωσε από έναν κωδικό χρήσης για τα «δωμάτια επικοινωνίας», τα γνωστά chat rooms, στο Ίντερνετ. Κάθε μαθητής ήξερε βέβαια το δικό του κωδικό, αλλά αγνοούσε ποιοι κρύβονταν πίσω από τους υπόλοιπους, κι αυτό για να υπάρξει απρόσκοπτη ανταλλαγή απόψεων και

πληροφοριών και να αποφευχθούν οι στρατηγικές και οι συνεννοήσεις.

«Εννοείται», τόνισε ο κύριος Σπύρου, «ότι απαγορεύεται να αναφέρετε ποιοι πραγματικά είστε. Υπάρχουν ψευδώνυμα τα οποία μπορείτε να χρησιμοποιήσετε. Το Ίντερνετ είναι ένα τεράστιο, παγκόσμιο εργαλείο και σκοπός αυτών των κανόνων είναι να μάθουμε να δουλεύουμε αποδοτικά και με άλλα άτομα, τρίτα και άγνωστα, των οποίων αγνοούμε εντελώς την ταυτότητα».

Από τις αντιδράσεις των μαθητών κατάλαβε ο κύριος Σπύρου την αποδοχή και αυτού του κανονισμού. Αναθάρρησε και ο ίδιος με το ενδιαφέρον των παιδιών, το αντίθετο θα τον απογοήτευε φοβερά.

«Προτού λοιπόν μου κάνετε τις ερωτήσεις που δικαιολογημένα έχετε, θέλω να προσθέσω ότι θα ανοιχτεί στα μάτια σας ένας νέος, σύγχρονος δρόμος επικοινωνίας. Η ανωνυμία των αριθμών, ενώ γενικά δεν είναι κάτι πολύ καλό, ειδικά εδώ σας προστατεύει και σας επιτρέπει να εκφράζεστε ελεύθερα. Ανοιχτείτε λοιπόν, μη διστάσετε να επικοινωνήσετε μεταξύ σας. Εκφραστείτε άφοβα και να θυμάστε ότι κανείς δε θα σας παρεξηγήσει, γιατί κανείς δε θα ξέρει ότι είστε εσείς».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΡΙΑ

Πέμπτη 14 Οκτωβρίου, μετά το μάθημα, στους χώρους του ιδιωτικού

Σε λίγη ώρα θα άρχιζε ο φιλικός αγώνας ποδοσφαίρου μεταξύ των δύο σχολείων. Ήδη ήταν το δεύτερο μεγάλο διάλειμμα και όλοι οι μαθητές ετοίμαζαν τα πράγματά τους για να τα πάρουν μαζί τους στις κερκίδες του γηπέδου και να φύγουν αμέσως μετά τη λήξη του αγώνα. Ο καιρός ήταν σχεδόν ιδανικός εκείνη τη μέρα για αθλητικές δραστηριότητες. Ούτε ανυπόφορη ζέστη ούτε βέβαια κρύο, κάποια συννεφάκια που έκρυβαν αραιά και πού τον ήλιο προξενώντας μια ευχάριστη δροσιά. Συνεπώς και ο καιρός βοηθούσε στην ούτως ή άλλως πετυχημένη ιδέα του Σάκη. Μια ιδέα που κρίθηκε πετυχημένη όχι βέβαια λόγω της πρωτοτυπίας της αλλά λόγω της συγκυρίας. Ο πρώτος φιλικός αγώνας εκείνης της χρονιάς θα συνέβαλε κι αυτός με τη σειρά του στην επιδιωκόμενη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ του ιδιωτικού και του δημοσίου.

Κάποιοι μαθητές του δημοσίου είχαν αρχίσει ήδη να καταφθάνουν και να παίρνουν θέση στις κερκίδες. Ο Σάκης είχε προνοήσει μερικά παιδιά να κάνουν δουλειά ταξιθετών και δε θα άφηναν τα δύο σχολεία να καταλάβουν συμπαγή τις δύο διαφορετικές πλευρές. Αυτή η πρωτοβουλία του είχε επαινεθεί δεόντως από τον κύριο Νικολαΐδη, το λυκειάρχη, όπως και η άλλη, να υπάρξει ειδική κερκίδα για τους προσκεκλημένους καθηγητές και των δύο σχολείων. Όλα έδειχναν λοιπόν ότι αυτό το ματς θα διέφερε ποιοτικά από αυτά που είχαν προηγηθεί τις περασμένες χρονιές.

* * *

«Θέλεις να έρθω μαζί σας για να βοηθήσω;»

Ο Νίκος έπιανε το κεφάλι του εξαιτίας ενός φοβερού πονοκέφαλου που είχε από το πρωί, ζαλιζόταν, ένιωθε απαίσια κι έτσι θα προτιμούσε να έμενε στο σχολείο.

«Όχι, όχι. Είναι καλύτερα να μείνεις στον αγώνα, για να μη δώσουμε αφορμή να λένε ότι το κάνουμε επίτηδες. Εξάλλου δύο άτομα, εγώ και η Θάλεια, είμαστε αρκετά».

Ο Λουκάς βιαζόταν να φύγει προτού μαζευτούν όλοι για το φιλικό αγώνα, δεν ήθελε να δώσει κι άλλο στόχο για σχόλια, δεν τον συνέφευε. Από την άλλη βέβαια δεν του επέτρεπε και ο εγωισμός του να κάτσει να τον παρακολουθήσει, υποχρεωμένος να ανέχεται τα θετικά σχόλια για την πρωτοβουλία του Σάκη. Επέλεξε έτσι εκείνη την ώρα να πάει με τη Θάλεια στις καφετέριες και στα μπαράκια της περιοχής και να συνεννοηθεί με τους ιδιοκτήτες τους για τη διοργάνωση της χοροεσπερίδας. Είχε δεσμευτεί σχεδόν γι' αυτή την εκδήλωση, είχε μιλήσει για χρήματα που θα συγκεντρώνονταν, είχε παροτρύνει τους συμμαθητές του να το διαδώσουν, παρόλο που δεν είχε οργανώσει και δεν είχε μεριμνήσει για το παραμικρό. Τώρα βέβαια δεν μπορούσε να κάνει πίσω, θεωρούσε ότι θα ήταν καλύτερη μια ελλιπής διοργάνωση παρά μια ακύρωση της εκδήλωσης. Εξάλλου οποιεσδήποτε ατέλειες θα μπορούσαν να αποδοθούν στον καθένα, ενώ η ακύρωση μόνο στον ίδιο.

«Ε, εντάξει, λίγο επίτηδες το κάνουμε κι εμείς», προσπάθησε να χαμογελάσει ο Νίκος συνεχίζοντας την τελευταία φράση του Λουκά.

Ο πρόεδρος όμως του λυκείου δεν έδωσε συνέχεια, γιατί στην τάξη είχε μπει ο Αντρέας για να μαζέψει τα πράγματά του.

«Ε, λοιπόν, εγώ και η Θάλεια φεύγουμε για να ρυθμίσουμε τις τελευταίες λεπτομέρειες του χορού. Τα λέμε αύριο, γεια», είπε ο Λουκάς δυνατά για να ακουστεί.

Με ένα νεύμα αυτός και η Θάλεια χαιρέτησαν τον Αντρέα και βγήκαν από την αίθουσα.

* * *

Τα κορίτσια προσπέρασαν το υπόστεγο όπου οι μαθητές έβαζαν τις μηχανές τους. Η Ναταλία ύψωσε το χέρι της και φώναξε «Καλή επιτυχία». Η Νίκη και η Μαρία, που βάδιζαν μαζί της, σήκωσαν τα μάτια τους από το δρόμο και φώναξαν κι αυτές μηχανικά «Καλή επιτυχία». Η φωνή του Οδυσσέα ακούστηκε λίγα βήματα πιο πέρα να τις ευχαριστεί. Μόλις έφυγαν τα κορίτσια, ο Οδυσσέας γύρισε στο φίλο του.

«Ξέρεις τι μου τη δίνει πιο πολύ;» ρώτησε τον Πάβελ, για να απαντήσει μόνος του: «Που όταν είναι να γίνει κάποιος αγώνας μεταξύ των σχολείων μας, είμαι ο Οδυσσέας, ο ποδοσφαιριστής. Όλη την άλλη ώρα είμαι ο βρομο-Αλβανός».

Ο Οδυσσέας τράβηξε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο του.

«Ρε συ, θα παίξεις σε λίγη ώρα, κάθεται και καπνίζεις;» άκουσε ένα συμμαθητή του από πίσω του, που κλείδωνε το κράνος στο μηχανάκι του. «Εγώ για το καλό σου το λέω και για να τους νικήσουμε σήμερα», είπε ο συμμαθητής του καθώς απομακρυνόταν.

Ο Οδυσσέας έκανε μια γκριμάτσα στον Πάβελ εννοώντας «Δε σ' τα 'λεγα εγώ;».

Ο Πάβελ χαμογέλασε μηχανικά.

«Και για μένα το ίδιο είναι», αποφάσισε να μιλήσει. «Τη μια φορά είμαι Ρώσος, την άλλη γιος διπλωμάτη. Όλοι μού κάνουν το φίλο και φίλος δεν είναι κανείς».

Ο Πάβελ έπαιζε κι αυτός στον αγώνα. Με τον Οδυσσέα είχαν γνωριστεί πρόσφατα, είχαν ανακαλύψει όμως ένα πολύ σημαντικό στοιχείο που τους ένωνε: τη μοναξιά και την εχθρότητα που ένιωθαν ώρες ώρες στο περιβάλλον που κινούνταν.

Ο Οδυσσέας είχε βρει κάποιον που στο μέλλον θα μπορούσε να εξελιχθεί σε καλό του φίλο. Ήξερε ότι οι οικονομικές και κοινωνικές διαφορές που τους χώριζαν ήταν τεράστιες, δεν τον ένοιαζε όμως. Ο Πάβελ ήταν γιος διπλωμάτη, ενώ ο

Οδυσσέας κηπουρού. Στα σχολεία τους όμως είχαν εξισωθεί, ήταν οι ξένοι. Ο Οδυσσέας πέταξε το τσιγάρο του.

«Πάμε», γύρισε και είπε στο φίλο του κι έφυγαν αμίλητοι.

* * *

Οι περισσότεροι μαθητές είχαν ήδη λάβει θέσεις στις κερκίδες, το ίδιο και οι καθηγητές τους στις σειρές που είχε προβλεφθεί ειδικά για να καθίσουν εκείνοι. Το κλίμα ήταν εντελώς διαφορετικό από τις προηγούμενες φορές. Χωρίς να είναι βέβαια α πολύτως φιλικό, απείχε πολύ από την εχθρότητα των προηγούμενων αναμετρήσεων. Ίσως να είχαν καταλάβει όλοι, ή έστω οι περισσότεροι, ότι τα βήματα προσέγγισης που είχαν γίνει μεταξύ των σχολείων ήταν μια πολύ σημαντική υπόθεση για να εξαφανιστούν οι έριδες. Ή πάλι να συνειδητοποιούσαν ότι το κοινό συμφέρον πρόσταζε να διώξουν την αμοιβαία καχυποψία και την αντιπαλότητα που τους χώριζε. Εκείνη τη στιγμή υπήρχαν μόνο κάποιοι τελευταίοι καθυστερημένοι μαθητές, που σηκώνοντας άλλους πήγαιναν να καθίσουν με τις πα ρέες τους. Οι ομάδες βρίσκονταν στα αποδυτήρια και άλλαζαν. Ο Σάκης όμως, εμπνευστής και οργανωτής του αγώνα και αρχηγός της ομάδας του, βρισκόταν έξω από τα αποδυτήρια, λίγο παράμερα, συζητώντας για λίγη ώρα με την Κατερίνα και την Άννα. Τα δύο κορίτσια ήταν πολύ ευχαριστημένα από τη στάση του μετά το περιστατικό του Δημήτρη και αισθάνονταν πολύ κολακευμένα που αυτός ο αγώνας γινόταν και για συμπαράσταση στο συνεργάτη τους. Η στάση δε και η προσέγγιση του Σάκη προς αυτές ήταν έκπληξη ακόμα και για την Κατερίνα, που διαπίστωνε έναν αυθορμητισμό και μια γνησιότητα στο συμμαθητή της. Από το μυαλό της είχε περάσει ότι ίσως αισθανόταν κάποια έλξη για τον Σάκη, ο φόβος της απόρριψης όμως από το δημοφιλέστερο παιδί του σχολείου την έκανε διστακτική.

«Έλα, θα αργήσουμε», είπε η Άννα στη φίλη της και άρχισε να προχωρά σιγά σιγά προς τις κερκίδες, καταλαβαίνοντας ότι έπρεπε να αφήσει τα δυο παιδιά για κάποιες, έστω λίγες, στιγμές μόνα τους.

«Να ξέρεις ότι αν βάλω γκολ, αυτό θα είναι αφιερωμένο σ' εσένα», είπε ο Σάκης χαμογελώντας στην Κατερίνα.

Αυτή του ανταπέδωσε το χαμόγελο αυτάρεσκα.

«Άντε, πήγαινε τώρα», του είπε.

«Τι, δε με πιστεύεις; Θα δεις! Άμα βάλω γκολ, θα γυρίσω να σε κοιτάξω εκεί που θα κάθεσαι. Τότε να ξέρεις ότι θα είναι για σένα».

Η Κατερίνα χαμογελώντας έκανε να φύγει, αλλά μετά από κάνα δυο βήματα γύρισε πίσω στον Σάκη, που την περίμενε ακίνητος και του 'δωσε ένα φιλί. Με την άκρη του ματιού της είδε πιο πέρα τον Γιώργο, που τους κοίταζε, να στρέφει το κεφάλι του αλλού.

* * *

Ο Μιχάλης κοίταξε το ρολόι του γιατί άρχισε να βαριέται. Το ματς ήταν ισόπαλο 0-0, με αρκετές φάσεις, οι περισσότερες καλές, που όμως δεν είχαν οδηγήσει σε γκολ. Δίπλα του ο Αντρέας χασμουριόταν έχοντας ζαλιστεί από το μεσημεριανό ήλιο.

«Δε σου κάνει εντύπωση αυτή η έλλειψη φανατισμού; Πού οι εποχές εκείνες που μετρούσαμε μελανιές και ράμματα στους μεταξύ μας αγώνες...»

Ο Αντρέας έγνεψε καταφατικά. Και η ηρεμία τού είχε κάνει εντύπωση, και η συμμετοχή του κόσμου, και οι χαιρετισμοί των δύο διευθυντών, αλλά και ο συμπαθητικός λόγος του Νίκου, που εκπροσωπούσε το προεδρείο, και επαίνεσε τον Σάκη για την πρωτοβουλία του.

«Τόση ευγένεια θα μας πέσει βαριά», σχολίασε γελώντας.

Οι δύο φίλοι έστρεφαν πέρα δώθε το κεφάλι τους μιλώντας σε άλλους συμμαθητές τους και παρατηρώντας γενικά τι γινόταν στις κερκίδες. Αφού έχασαν κι αυτό το ενδιαφέρον, κάθισαν για κάμποση ώρα αμίλητοι, στηρίζοντας ο καθένας το κεφάλι του στους αγκώνες του.

«Λέω να πηγαίνω», πετάχτηκε ξαφνικά ο Μιχάλης. «Το παιχνίδι δεν πολυλέει, αλλά και πάλι καλά που κρατήσαμε την ισοπαλία».

«Περίμενε, έρχομαι κι εγώ να πάω στους υπολογιστές».

Τα δυο παιδιά σηκώθηκαν και προσπάθησαν να περάσουν από απλωμένα πόδια, βαριεστημένα άτομα και ξαπλωμένα σώματα, για να φτάσουν στην άκρη της κερκίδας. Κι εκεί που ήταν να κατέβουν τα σκαλοπάτια του μικρού σταδίου, ακούνε ξαφνικά «Γκοοοολ...» και βλέπουν την κερκίδα, τα παιδιά του σχολείου τους, τους συμμαθητές και φίλους τους να πετιούνται όρθιοι πανηγυρίζοντας έξαλλα το απρόσμενο τέρμα που είχε σημειωθεί λίγο προτού λήξει το ματς. Μέσα στον αγωνιστικό χώρο ο Σάκης να βγάζει τη φανέλα του και να τρέχει ακολουθούμενος από τους συμπαίκτες του προς τις κερκίδες, έχοντας τεντωμένο το δείκτη του χεριού του προς την Κατερίνα.

«Γκοοοολ...»

Ο Μιχάλης κι ο Αντρέας έχασαν την ιστορική στιγμή που το σχολείο τους νικούσε το δημόσιο στο ποδόσφαιρο, δεν είδαν πώς εξελίχθηκε η φάση. Ρωτούσαν πιεστικά όποιους συμμαθητές τους κάθονταν εκεί κοντά να μάθουν πώς έγινε. Και βέβαια, αφού μέσα στο πανδαιμόνιο της χαράς κανείς δεν είχε την υπομονή να τους εξηγήσει, αρκέστηκαν κι αυτοί στο να χοροπηδούν αγκαλιασμένοι μαζί με τους άλλους συμμαθητές τους, πανηγυρίζοντας έξαλλα αυτό που δεν είχαν δει.

* * *

Τα σχολικά άρχισαν σιγά σιγά να αναχωρούν. Οι τελευταίοι μαθητές του κολεγίου έμπαιναν μέσα, ενώ αυτοί του δημοσίου είχαν ήδη φύγει. Από την άλλη άκρη του προαυλίου έτρεχε φορτωμένος με την τσάντα του και το σάκο με τα αθλητικά ο Σάκης. Δεν είχε καλά καλά σκουπιστεί από το ντους που έκανε – τόση ήταν η βιασύνη του– που σταγόνες έτρεχαν στο μέτωπό του.

«Η Κατερίνα, πού είναι η Κατερίνα; Την είδατε;»

Η Βασιλική και ο Παντελής, οι συνεργάτες του από το δημόσιο, δεν είχαν φύγει με τους άλλους. Τον περίμεναν για να τον συγχαρούν. Αυτός έδωσε εντελώς αδιάφορα το χέρι του και δέχτηκε εξίσου απρόσωπα τα φιλιά της Βασιλικής. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στα παράθυρα των σχολικών που σε λίγο θα έφευγαν, λίγα μέτρα πιο κει.

«Μπράβο, Σάκη! Είσαι μεγάλος!» του φώναζαν παιδιά διαφορετικών τάξεων από το σχολείο του, που πήγαιναν στα σχολικά ή στο υπόστεγο για τις μηχανές τους.

«Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ, παιδιά», απαντούσε εκείνος συνεχίζοντας να κρατά καρφωμένα τα μάτια του στα σχολικά.

Είδε σε ένα παράθυρο την Κατερίνα να προσπαθεί να το ανοίξει. Το σχολικό ξεκίνησε. Η Κατερίνα χτυπούσε το τζάμι και του έγνεφε.

«Λοιπόν, παιδιά, ευχαριστώ. Πρέπει να πηγαίνω όμως τώρα, βιάζομαι».

Ο Σάκης έσπασε τον κύκλο που είχαν κάνει γύρω του τα παιδιά του κολεγίου και έσπευσε στο υπόστεγο. Βόλεψε όπως όπως τα πράγματά του στη μηχανή κι έβαλε το κράνος του. Έπρεπε να προφτάσει το σχολικό, σίγουρα θα το πρόφταινε, δε θα 'χε απομακρυνθεί πολύ άλλωστε. Χαιρέτησε τα παιδιά που έβλεπε στο δρόμο του και επιτάχυνε. Μετά το φανάρι είδε το σκούρο μπλε πούλμαν της Κατερίνας. Επιτάχυνε κι άλλο. Πήγε από τα δεξιά του. Η Κατερίνα καθόταν στο παράθυρο. Το κεφάλι της ακουμπούσε στο τζάμι. Δεν τον είχε δει κι άρχισε να της κορνάρει. Της κόρναρε επίμονα, δεν τον είχε αντιληφθεί ακόμα.

Μετά από λίγο η Κατερίνα έστρεψε το κεφάλι της προς το δρόμο και κοίταζε ποιος ήταν αυτός που τη χαιρετούσε. Χαμογέλασε έκπληκτη, ενώ ο Σάκης της έκανε νόημα να πάει στο πίσω παράθυρο του σχολικού. Η Κατερίνα κατάλαβε αμέσως και σηκώθηκε, ενώ ο Σάκης άφησε το σχολικό να προπορεύεται για να το ακολουθήσει. Η Κατερίνα πήρε θέση στο πίσω κάθισμα. Κοιτούσε τον Σάκη και ο Σάκης κοιτούσε αυτήν. Αρκούσε και για τους δυο τους.

Ξαφνικά το πούλμαν φρέναρε απότομα, κάτι θα είχε πεταχτεί μπροστά του. Ο Σάκης ακαριαία πάτησε το φρένο. Δεν έπιανε, το φρένο ήταν χαλασμένο, δε λειτουργούσε, το ξαναπάτησε, τίποτα. Έκανε μια απότομη στραβοτιμονιά για να μην πέσει πάνω στο σχολικό. Η μηχανή του χτύπησε την πίσω δεξιά πλευρά του προφυλακτήρα. Το σχολικό ξανάρχισε να επιταχύνει.

Η Κατερίνα στο πίσω παράθυρο έβλεπε έντρομη και σοκαρισμένη, καθώς απομακρυνόταν, τον Σάκη να σωριάζεται στο έδαφος και να σέρνεται προτού χτυπήσει στο πεζοδρόμιο, ενώ η μηχανή του, αφού είχε κάνει δυο κύκλους στον αέρα, έσπαγε και κομμάτια της πετάγονταν παντού...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ

*Παρασκευή 15 Οκτωβρίου, πρωί, στο γραφείο των καθηγητών
του ιδιωτικού*

Η κυρία Δουκάκη διόρθωνε διαγωνίσματα και ήταν απορροφημένη. Έτσι δεν πρόσεξε τον Αλέξανδρο που στεκόταν μπροστά της, πιθανώς για κάμποση ώρα, παρόλο που εκείνη τη στιγμή ήταν μόνη της στο γραφείο και δε γινόταν φασαρία από άλλους καθηγητές. Όταν τελικά σήκωσε τα μάτια της, τρόμαξε λίγο βλέποντάς τον να της χαμογελά.

Με ειρωνεύεται άραγε; σκέφτηκε ενστικτωδώς, αλλά δεν άφησε να της ξεφύγει καμία αντίδραση.

«Γεια σου, Αλέξανδρε. Πώς είσαι;» τον ρώτησε ευγενικά, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στο κρεμαστό ρολόι που βρισκόταν στον τοίχο πίσω από την πλάτη του.

Τέτοια ώρα έπρεπε να είναι στο μάθημα.

«Με χρειάζεσαι κάτι;» συνέχισε χωρίς να περιμένει την απάντηση από το μαθητή της στο πρώτο της ερώτημα.

Αυτό το παιδί τής έφερνε πάντα μια αμηχανία, που συνήθως την πολεμούσε με το να του μιλάει αυτή.

«Να, κυρία, σκέφτηκα ότι τώρα που έγινε αυτό», ο Αλέξανδρος δεν αναφέρθηκε ακριβώς στο τι είχε γίνει, «με τον Δημήτρη και τον Σάκη, ε... σκέφτηκα λοιπόν ότι μπορεί να έχει αδειάσει κάποια θέση στις ομάδες και να με χρειάζεστε».

Η κυρία Δουκάκη χαλάρωσε. Μέχρι εδώ καλά, ο Αλέξανδρος ήταν αρκετά ευγενικός, παράξενα ευγενικός μάλιστα. Αυτό όμως θα κρατούσε πολύ λίγο.

«Ευχαριστώ πάρα πολύ για το ενδιαφέρον σου, Αλέξανδρε, το οποίο και σημειώνω, αλλά δεν είναι σωστό και για τα άλλα παιδιά να τους δείξουμε ότι δεν τα χρειαζόμαστε, ότι δεν μπορούν να δουλέψουν. Άλλωστε αυτό δεν είναι και αλήθεια. Ο

Δημήτρης θα επιστρέψει σε λίγες μέρες στο σχολείο, ενώ ο Σάκης μπορεί να εργαστεί κι από το σπίτι του. Αλλού είναι το πρόβλημα, στα μαθήματα που έχουν χάσει».

Η κυρία Δουκάκη μίλησε πολύ ήρεμα, προσπαθώντας σε λίγες προτάσεις να αναπτύξει επιχειρήματα και να πείσει, και παραξενεύτηκε που ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε και πήρε επιθετική στάση.

«Δηλαδή, κυρία, πόσοι πρέπει να πάθουν κάτι για να μπορώ κι εγώ να συμμετέχω; Τι πρέπει να περιμένω; Να πεθάνει κάποιος για να πάρω τη θέση του; Αρχίζω να πιστεύω ότι έχετε κάτι προσωπικό μαζί μου».

Η καθηγήτρια ένωσε παγιδευμένη. Θεέ μου, πόσο ωμά και κυνικά μπορούν να γίνουν τα παιδιά για το συμφέρον τους! σκέφτηκε.

Ο Αλέξανδρος δεν έπαιρνε από λόγια, ήταν φανερό. Τώρα όμως, ό,τι και να έλεγε η ίδια, θα παγίδευε τον εαυτό της πιο πολύ.

«Ειλικρινά δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω, κυρία Δουκάκη. Λυπάμαι πάρα πολύ».

Ο μαθητής μιλούσε σαν καθηγητής και η καθηγήτρια αισθανόταν σαν μαθήτρια που της κάνουν παρατηρήσεις. Άρχισε να φοβάται ότι τα πράγματα θα ξέφευγαν από τον έλεγχό της, ότι ο Αλέξανδρος θα πίεζε τον πατέρα του, αυτός το διευθυντή κι εκείνος με τη σειρά του την ίδια.

«Αλέξανδρέ μου», προσπάθησε να τον πάρει με το μαλακό, «τι λες τώρα; Προσωπικά δεν έχω με κανένα από τα παιδιά. Όλους τους βλέπω το ίδιο...»

«Και μερικούς ακόμα πιο... ίδια», τη διέκοψε ο Αλέξανδρος. Είχε αρχίσει να αισθάνεται αηδία για τους τρόπους και τις μεθόδους του μαθητή της.

«Κοίτα, Αλέξανδρε», του είπε σοβαρά. «Θα σε συμβούλευα να λάβεις μέρος στις εξετάσεις για την υποτροφία του εξωτερικού στο μάθημα της Ιστορίας. Αν παρ' όλα αυτά δεν είσαι

ικανοποιημένος, μπορείς να απευθυνθείς και στον κύριο λυκειάρχη».

Ο Αλέξανδρος την κοιτούσε σοβαρός. Η σιωπή μερικών δευτερολέπτων φάνηκε ώρα. Η κυρία Δουκάκη πήγε να πει κάτι για να έχει την τελευταία λέξη, αλλά ο μαθητής την πρόλαβε.

«Αυτό θεωρήστε το δεδομένο, πείτε ότι έχει γίνει κιόλας», είπε ο Αλέξανδρος, που χωρίς να περιμένει άλλη αντίδραση, γύρισε την πλάτη του κι έφυγε από το γραφείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Σάββατο 16 Οκτωβρίου, πρωί, στο νοσοκομείο

Ο Λουκάς στεκόταν όρθιος και ένιωθε πολύ άβολα, από τις λίγες ίσως φορές που είχε νιώσει τόσο άβολα. Πιο άνετος έδειχνε ο Σάκης με το κολάρο στο λαιμό, με υψωμένο το χέρι και το πόδι του μέσα στο γύψο, ο Σάκης που δεν μπορούσε να αναπνεύσει βαθιά γιατί πόναγαν τα πλευρά του, παρά ο αρτιμελής και υγιέστατος Λουκάς. Ήταν όμως κάτι που έπρεπε να γίνει, καθώς οι κόντρες μεταξύ τους τον τελευταίο καιρό είχαν λάβει μεγάλη έκταση ανάμεσα στα παιδιά. Ευτυχώς για τον πρόεδρο του λυκείου που εκείνη την ώρα δε βρίσκονταν πολλοί στο νοσοκομείο, παρά μόνο η Βασιλική και ο Παντελής, οι συνεργάτες του Λουκά, και βέβαια οι γονείς του. Ούτε άλλοι συμμαθητές ούτε καθηγητές και προπάντων ούτε η Κατερίνα ούτε ο Βαγγέλης. Προτίμησε να πάει να τον επισκεφθεί μόνος, ενώ ακόμα δεν ήξερε γιατί διακινδύνευσε να μην πάρει άλλον μαζί του. Ίσως ήθελε να δώσει έναν περισσότερο φιλικό τόνο σ' αυτή τη συνάντηση.

«Παρόλο που εκπροσωπώ το προεδρείο, ήρθα ως συμμαθητής και φίλος».

Αυτό το τελευταίο το είπε εντελώς αβίαστα, το ίδιο φυσικά το εξέλαβε και ο Σάκης. Μόνο ο Παντελής και η Βασιλική αντάλλαξαν μια ματιά μεταξύ τους χωρίς να δώσουν περαιτέρω συνέχεια. Άλλωστε δεν τους έπεφτε και λόγος, ήταν μαθητές του δημοσίου, υποτίθεται πως δε γνώριζαν τι γίνεται στις προσωπικές σχέσεις των παιδιών του ιδιωτικού.

«Ευχαριστώ πολύ που ήρθες, Λουκά», είπε ο Σάκης εμφανώς ικανοποιημένος, αλλά ο άλλος δεν μπορούσε να διακρίνει εάν αυτή η ικανοποίηση ήταν πραγματική ή όχι.

«Χαίρομαι που τελικά είσαι καλά», απάντησε ο Λουκάς, μην ξέροντας τι άλλο να πει.

Εκείνη τη στιγμή είχε τύψεις, τύψεις επειδή είχε αντιπαθήσει του Σάκη λόγω του ότι επιβεβαίωσε πως ο Λουκάς έδινε χαρτάκια, εξαιτίας της ειρωνείας του για την περιβόητη ασφάλεια του σχολείου. Τον είχε αντιπαθήσει επειδή είχε δίκιο, το ήξεραν και το έβλεπαν όλοι το δίκιο του αυτό. Από μια πλευρά βέβαια ήταν τιμιότητα του Σάκη να λέει ότι είχε να πει μπροστά στον άλλο και όχι να τον κατηγορεί από πίσω του, όπως έκανε εκείνος.

«Μα καλά, πώς συνέβη αυτό; Είναι αδιανόητο έτσι στα καλά καθούμενα να μην πιάνουν τα φρένα σου».

Κοίταξε τη Βασιλική και τον Παντελή, που τα βλέμματά τους είχαν καρφωθεί πάνω του. Ήδη είχε ακουστεί ότι αυτός θα χαιρόταν με το πάθημα του Σάκη, τώρα ήταν ζήτημα χρόνου να τον κατηγορήσουν γι' αυτό. Ο Λουκάς έτρεμε στη σκέψη ότι αυτό μπορεί να συνέβαινε.

«Δε βαριέσαι, συνέβη. Τι να κάθομαι να λέω τώρα», απάντησε ο Σάκης γαλήνια επαναφέροντάς τον από τις σκέψεις του.

«Ξέρεις, Σάκη...» ο Λουκάς κόμπιασε, έπρεπε όμως να το πει. «Ξέρεις... τις τελευταίες μέρες λογοφέραμε και παρεξηγηθήκαμε οι δυο μας. Θα 'θελα να σου πω ότι από μένα δεν υπάρχει πρόβλημα...»

«Όπως το 'πες», τον διέκοψε ο Σάκης. «Παρεξηγηθήκαμε. Αλλά αφού ήταν παρεξήγηση, πάει, πέρασε, τελείωσε».

Ο Λουκάς χαμογέλασε ανακουφισμένος τόσο με την απάντηση του συμμαθητή του όσο και με την έλλειψη αντίδρασης των άλλων δύο παιδιών. Και παίρνοντας θάρρος συνέχισε:

«Επίσης θέλω να σε συγχαρώ για την πρωτοβουλία σου με τον αγώνα, καθώς και για το γκολ που έβαλες. Δυστυχώς δεν μπορούσα να είμαι παρών, γιατί έπρεπε να συνεννοηθώ για τη χοροεσπερίδα».

«Τη χοροεσπερίδα, ναι, ναι. Λυπάμαι που δε θα έρθω. Είμαι όμως σίγουρος πως θα τα περάσετε τέλεια και θα μαζευτούν

πολλά λεφτά».

Εκεί ο Λουκάς συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν πια στο γήπεδό του. Μίλησε για τις συνεννοήσεις που είχε κάνει, για τις τιμές που είχε πετύχει, για τα λεφτά της εκδρομής. Κάποια στιγμή ένιωσε ότι είχε ανοιχτεί παραπάνω απ' όσο έπρεπε σε τρίτο άτομο. Τον ξαναβρήκε το εγωιστικό του, ολόκληρος πρόεδρος δε θα κάθεται να δίνει λογαριασμό στους πάντες. Κοίταξε το ρολόι του και προσποιήθηκε ότι είχε κι άλλη υποχρέωση που έπρεπε να προφτάσει. Ευχήθηκε στον Σάκη «περαστικά» και τον χαιρέτησε, όπως και τα άλλα παιδιά.

«Ευτυχώς πέρασε κι αυτό», είπε μόλις βγήκε από την κεντρική είσοδο του νοσοκομείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΞΙ

Σάββατο 16 Οκτωβρίου, βράδυ, στο δωμάτιο του Μιχάλη

Εκείνο το σάββατο ήταν πάλι μια από τα ίδια. μια εικόνα που έτεινε να καθιερωθεί τις τελευταίες βδομάδες. Μιχάλης, Νίκη και Αντρέας, μαζεμένοι στο σπίτι του πρώτου, να επιχειρούν για άλλη μια φορά να βρουν θέμα ή να συμφωνήσουν σε ένα προτεινόμενο. Σελίδες επί σελίδων τυπωμένες πληροφορίες, δεκάδες αρχεία να έχουν σωθεί στο σκληρό δίσκο του PC, άπειρες υπογραμμίσεις, διευθύνσεις στο Ίντερνετ σημειωμένες σε χαρτάκια που ήταν καταδικασμένα να χαθούν. Αλλά προπάντων ένας ενθουσιασμός που έφθινε ώρα με την ώρα, στιγμή με τη στιγμή, καθώς τα πενιχρά αποτελέσματα της συνεργασίας δεν ήταν ικανά να τον συντηρήσουν. Ο Αντρέας και η Νίκη, σε διαφορετικούς ρόλους αυτή τη φορά, η Νίκη στον υπολογιστή του Μιχάλη, ο Αντρέας στο ξεδιάλεγμα και στις επισημάνσεις των πληροφοριών, σε μια προσπάθεια να δοκιμάσουν μια διαφορετική μέθοδο, μήπως τυχόν και καταφέρουν να εργαστούν αποτελεσματικότερα. Ο Μιχάλης ξαπλωμένος στο κρεβάτι να κοιτάζει αφηρημένα τις εκτυπώσεις, χωρίς βέβαια στην ουσία να προσέχει τι διαβάζει.

«Τα μάθατε, φαντάζομαι, τα νέα. Σήμερα το πρωί επισκέφθηκε ο Λουκάς τον Σάκη στο νοσοκομείο».

Τα δυο αγόρια δεν έδειξαν να ενδιαφέρονται. Η Νίκη προσπάθησε να συντηρήσει την κουβέντα γιατί είχε αρχίσει να βαριέται.

«Μου το 'πε η Βασιλική. Ο Λουκάς, λέει, ήταν πιο ευγενικός και συμπαθητικός απ' ό,τι συνήθως».

«Ναι, ναι...» απάντησε ανόρεκτα ο Αντρέας, ενώ ο Μιχάλης συνέχισε να αδιαφορεί.

Η Νίκη δεν ξαναμίλησε για κάμποση ώρα. Άρχισε να σκέφτεται πότε θα τέλειωναν από εκεί για να βγει έξω. Δηλαδή να κανόνιζε

να βγει έξω. Άραγε έπρεπε να πάρει αυτή τηλέφωνο τον Θανάση ή να περιμένει από κείνον; Κάτι τέτοιες σκέψεις την παίδευαν, αλλά της άρεσαν συγχρόνως. Τουλάχιστον είχε να ασχολείται με κάτι πιο ενδιαφέρον από την εργασία. Με τον Θανάση δεν είχαν βγει ακόμα οι δυο τους μόνοι, αλλά και με τα άλλα παιδιά που βρίσκονταν μαζί περνούσαν ωραία. Συζητούσαν συνέχεια, έβρισκαν όλο και καινούργια θέματα να συζητήσουν, δε βαριούνταν. Ενώ με τον Μιχάλη και τον Αντρέα τις τελευταίες φορές ήταν ένα δράμα. Η πλήξη του καθενός παρέσυρε και τον άλλο, με αποτέλεσμα η διάθεση και των τριών να είναι τις περισσότερες φορές χάλια.

Η Νίκη μπήκε μηχανικά στις ιστοσελίδες του σχολείου της και πήρε τα στοιχεία για να τα κοιτάξουν και οι τρεις μαζί σε λίγο. Μετά άρχισε να διαβάσει τα μηνύματα στο βιβλίο επισκεπτών. Αυτά τουλάχιστον ήταν πιο διασκεδαστικά. Πάλι συγχαρητήρια από άλλα σχολεία, ξανά αγόρια και κορίτσια που ενδιαφέρονταν για γνωριμίες. Η Νίκη διάβαζε αυτές τις αγγελίες δυνατά, μία προς μία, και γελούσε. Ο Μιχάλης και ο Αντρέας τέντωσαν τα αυτιά τους και χαμογελούσαν πιο διακριτικά για να μη δείξουν ότι το θέμα τους ενδιέφερε.

«Άσχετη αγγελία», σχολίασε η Νίκη μόνη της κι άρχισε να τη διαβάσει: «“Ο Καλιγούλας κατέστρεψε τα άρματα των αντιπάλων του στις αρματοδρομίες”. Υπογραφή “Καλιγούλας”. Κάτι σαν του Σάκη δηλαδή με τη μηχανή του», συμπλήρωσε η Νίκη, για να συνεχίσει: «Κοίτα σύμπτωση!»

Ο Αντρέας σήκωσε το κεφάλι του από τις εκτυπώσεις.

«Ο καθένας γράφει ό,τι του κατέβει χωρίς να βοηθά καθόλου».

«Τι είπες;» πετάχτηκε ξαφνικά ο Μιχάλης από το κρεβάτι του, ενώ τα χαρτιά του έπεσαν κάτω.

Ο Αντρέας νόμισε ότι απευθύνθηκε σ' αυτόν.

«Ο καθένας, λέω, γράφει ό,τι του...»

«Όχι, όχι αυτό!» φώναξε με αγωνία ο Μιχάλης. «Το άλλο!»

Η Νίκη τον κοίταζε παραξενεμένη. Τι είχε πει που να του κάνει τέτοια εντύπωση;

Ο Μιχάλης πλησίασε στην οθόνη του υπολογιστή του χωρίς να δώσει σημασία στην ξαδέρφη του, που τον κοίταζε περίεργα.

«“Ο Καλιγούλας κατέστρεφε τα άρματα των αντιπάλων του στις αρματοδρομίες”. Υπογραφή “Καλιγούλας”».

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε την ίδια φράση, ενώ το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση αμφιβολίας και φόβου.

«Κατέστρεφε... αρματοδρομίες... Καλιγούλας».

«Τι συμβαίνει; Τρέχει τίποτα;» τον ρώτησε ο Αντρέας διακριτικά αλλά ανήσυχα.

«Παιδιά, εδώ συμβαίνει κάτι σοβαρό. Κάτι πολύ σοβαρό μάλιστα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΦΤΑ

Σάββατο 16 Οκτωβρίου, βράδυ, στο δωμάτιο του Μιχάλη

Χωρίς να μιλήσει, η Νίκη σηκώθηκε από την καρέκλα για να καθίσει ο ξάδερφός της. Ο Αντρέας πλησίασε το γραφείο και έσκυψε πάνω από το φίλο του. Ο Μιχάλης φαινόταν να είναι χαμένος στις σκέψεις του, να μην τον ενδιαφέρει τίποτ' άλλο παρά μόνο αυτό που είχε εκείνη τη στιγμή στο μυαλό του.

«Τι, τι είναι; Τι τρέχει;» τόλμησε να ρωτήσει η Νίκη, πιστεύοντας ότι έπρεπε να επαναλάβει την ερώτηση για να την ακούσει ο ξάδερφός της.

Αυτός όμως είχε ακούσει. Με το δεξί του χέρι στο ποντίκι και το βλέμμα του προσηλωμένο στην οθόνη, άρχισε να μιλά αργά προσπαθώντας να εκφράσει τις σκέψεις του, που εκείνη τη στιγμή διαμορφώνονταν.

«Πριν από λίγο σου έκανε εντύπωση αυτό: “Ο Καλιγούλας κατέστρεφε τα άρματα των αντιπάλων του στις αρματοδρομίες”».

«Ε, ναι. Και;...» βιάστηκε να απαντήσει η Νίκη, γιατί δεν μπορούσε να μαντέψει τη συνέχεια.

«Προσέξτε το όνομα “Καλιγούλας” και την ημερομηνία καταχώρισης: “Πέμπτη 14 Οκτωβρίου”, το βράδυ δηλαδή που είχε το ατύχημα ο Σάκης».

Τα παιδιά δεν καταλάβαιναν.

«Κοιτάξτε τώρα μια καταχώριση της περασμένης βδομάδας που είχε κάνει εντύπωση σ' εμένα».

Ο Μιχάλης κουνούσε με το ποντίκι του την μπάρα για να φτάσει στο σημείο που ήθελε.

«Εδώ είμαστε! Κοιτάξτε! “Ο Τιβέριος δηλητηρίασε όλους τους επιφανείς αντιπάλους του”, υπογραφή “Τιβέριος” και ημερομηνία

καταχώρισης “Πέμπτη 7 Οκτωβρίου”, το βράδυ δηλαδή που έπαθε δηλητηρίαση ο Δημήτρης».

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους απορημένα.

«Τι εννοείς;...» ρώτησε ο Αντρέας.

«Είμαι σίγουρος ότι υπάρχει και τρίτη καταχώριση, που έγινε το βράδυ της κλοπής των χρημάτων».

Η Νίκη ένιωσε πως αρχίζει να ανατριχιάζει. Ο Αντρέας είχε σκύψει πιο πολύ στην οθόνη του υπολογιστή. Ο Μιχάλης έψαχνε και διάβαζε γρήγορα τις καταχωρίσεις που είχαν γίνει δύο βδομάδες πρωύτερα.

«Εδώ», είπε θριαμβευτικά μετά από λίγο με μια σιγουριά που δεν επιδεχόταν αμφισβήτηση.

Τα άλλα δύο παιδιά αισθάνθηκαν μια κρυάδα να τα διαπερνά.

«Εδώ... λοιπόν...» συνέχισε ο Μιχάλης. «“Ο Αύγουστος καταχράστηκε το δημόσιο ταμείο”. Υπογραφή “Αύγουστος”. Ημερομηνία καταχώρισης “Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου” το βράδυ. Εκείνη τη μέρα δεν κλάπηκαν τα λεφτά;»

«Α... ποπό...» η Νίκη είχε φέρει το χέρι της στο στόμα μην μπορώντας να πιστέψει αυτό που έβλεπε.

«Ναι, απ’ όσο θυμάμαι, εκείνη τη μέρα», βιάστηκε να απαντήσει ο Αντρέας. «Τι λες να τρέχει;»

Ο Μιχάλης άφησε το ποντίκι από το χέρι του και γύρισε να κοιτάξει τους φίλους του.

«Η έχουμε να κάνουμε με μια τριπλή σύμπτωση, πράγμα δύσκολο, αλλά όχι απίθανο, ή κάποιος γνωρίζει την αναστάτωση που δημιουργείται απ’ όλα αυτά και κάνει την πλάκα του, ή... κάποιος το κάνει επίτηδες».

«Τι εννοείς επίτηδες;»

«Τι θες να πεις;» ρώτησαν σχεδόν ταυτόχρονα οι δύο φίλοι του.

«Εννοώ», είπε ο Μιχάλης χωρίς να αστειεύεται καθόλου, «ότι κάποιος βρίσκεται πίσω από όλα αυτά, κάποιος τα προκαλεί».

«Για σιγά. Εδώ έχουμε να κάνουμε με γεγονότα που παραλίγο να στοιχίσουν ζωές», προσπάθησε ο Αντρέας να επαναφέρει το

φίλο του στα όρια της λογικής, της δικής του λογικής βέβαια. «Κι εσύ υπαινίσσεσαι ότι κάποιος δηλητηρίασε τον Δημήτρη ή χάλασε τα φρένα της μηχανής του Σάκη απλώς για το κέφι του;»

Η Νίκη κοίταζε πότε τον ένα και πότε τον άλλον δύσπιστα.

«Το ξέρω, το ξέρω, ακούγεται υπερβολικό και εξωφρενικό. Μακάρι να βγω ψεύτης. Δε σας κάνει εντύπωση όμως αυτή η σύμπτωση;»

Τα παιδιά δεν απάντησαν – πώς θα μπορούσαν να αρνηθούν άλλωστε ότι αυτές οι συμπτώσεις λειτουργούσαν με εκπληκτική ακρίβεια χρόνου; Έμειναν σιωπηλοί και κοίταζαν ο ένας τον άλλο και την οθόνη.

«Φέρτε την εγκυκλοπαίδεια», έσπασε τη σιωπή ο Μιχάλης. «Αύγουστος, Τιβέριος, Καλιγούλας... Να δούμε ποιος είναι μετά».

«Ο Κλαύδιος είναι μετά», παρενέβη η Νίκη. «Κι αυτόν τον διαδέχτηκε ο Νέρωνας. Τόσες φορές τις τελευταίες μέρες που μπήκα στα sites, έμαθα όλη τη σειρά τους».

Τα αγόρια δεν είχαν διάθεση για πείραγμα.

«Τι ξέρουμε γι' αυτούς;» ρώτησε ο Μιχάλης.

«Ο Κλαύδιος ήταν αντιφατικός αυτοκράτορας, μάλλον βλάκας ή παρίστανε το βλάκα, ο Νέρωνας όμως κυνήγησε τους χριστιανούς και...» η Νίκη δίστασε.

«Και τι άλλο;» ρώτησε απότομα ο Αντρέας.

«Και έκαψε τη Ρώμη!»

Ο Μιχάλης πετάχτηκε από την καρέκλα του και άρπαξε την εγκυκλοπαίδεια με το γράμμα «N». Άρχισε να την ξεφυλλίζει για να φτάσει στο λήμμα «Νέρωνας». Τα άλλα δύο παιδιά δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο, σχεδόν κρατούσαν την ανάσα τους.

«Επί Νέρωνα κάηκε η Ρώμη. Ο Νέρωνας κατηγορήσε γι' αυτό τους χριστιανούς... Επί Νέρωνα επίσης βασανίστηκαν και μαρτύρησαν οι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος».

Ο Μιχάλης έκλεισε με θόρυβο τον τόμο.

«Παιδιά, νομίζω ότι ο επόμενος στόχος θα είναι ο Πάβελ».

«Μιχάλη, μα τι λες τώρα;» ξέσπασε σοκαρισμένη η Νίκη.

«Εκτός κι αν δεν είναι ο Πάβελ», σιγοντάρισε το φίλο του ο Αντρέας. «Ο Πάβελ φρουρείται, μην το ξεχνάμε αυτό. Είναι γιος διπλωμάτη. Αν υπάρχει πιθανότητα όσα λέει ο Μιχάλης να είναι σωστά, τότε ο τρελός που το παίζει αυτοκράτορας δε θα διακινδυνεύσει την ανάμειξη αστυνομίας και μυστικών υπηρεσιών. Μάλλον θα επιχειρήσει τον εμπρησμό».

«Εμπρησμό, ναι, αλλά πού;» τον διέκοψε ο Μιχάλης. «Στο σχολείο;»

«Δεν ξέρω, δεν ξέρω. Μάλλον. Κι αν δεν είναι το σχολείο, το σίγουρο είναι πως θα επιλέξει ένα μέρος όπου θα είναι πολλοί μαθητές. Κι αυτό το μέρος μπορεί να είναι...» ο Αντρέας σταμάτησε για να σκεφτεί.

«... η χοροεσπερίδα το άλλο Σάββατο», είπε με σιγουριά η Νίκη. Τα δύο αγόρια κοιτάχτηκαν και από το μυαλό τους πέρασε η ίδια σκέψη.

«Ο Λουκάς», είπαν και οι δυο με μια φωνή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΟΧΤΩ

Δευτέρα 18 Οκτωβρίου, πρωί, στο ιδιωτικό

Ο Μιχάλης βρισκόταν από το Σάββατο το βράδυ σε κατάσταση παροξυσμού. Το μυαλό του είχε κολλήσει σε αυτή την υπόθεση, δούλευε νύχτα μέρα, στον ύπνο και στο ξύπνιο, εξέταζε κάθε λεπτομέρεια και πιθανή πτυχή. Ο Λουκάς ήταν ίσως ο βασικός ύποπτος σε ένα ανεξιχνίαστο θέμα. Πάθος για εξουσία, διπροσωπία, μη ανάληψη ευθυνών, συκοφαντήσεις. Γιατί όχι και τα υπόλοιπα; Θυμήθηκε τα χαρτάκια με τα σημειωμένα ονόματα, τα μισόλογα που έλεγε πίσω από την πλάτη του Βαγγέλη για να τον θέσει εκτός εκλογών. «Πρόσεξε καλά, πρόσεξε πολύ καλά...» είχε πει στον Σάκη τό τε στο νοσοκομείο, όταν είχαν επισκεφθεί τον Δημήτρη. Βαγγέλης, Δημήτρης, Σάκης, τρεις μαθητές, τρεις κορυφές στο είδος τους. Το πιο δραστήριο και δημοφιλές μέλος του προεδρείου, ο καλύτερος μαθητής, ο αρχηγός των ομάδων. Και οι τρεις δυνατοί στους τομείς τους, και οι τρεις θα μπορούσαν να τραβήξουν ζήλια και φθόνο πάνω τους. Και από την άλλη ο Λουκάς, ο τέλειος ηθοποιός: Επισκέφθηκε τον Δημήτρη, επισκέφθηκε τον Σάκη, έκανε τον ανήξερο για τα χαρτάκια, συκοφάντησε τον Βαγγέλη κάνοντας παράλληλα το φίλο στον ξάδερφό του τον Νίκο. Και πάνω απ' όλα το θέμα της ασφάλειας. Χωρίς να έχει υπάρξει καν ως θέμα, το χρησιμοποίησε για να εκλεγεί πρόεδρος, για να στραφεί ακόμα και εναντίον του δημοσίου ή των ξένων μαθητών. Ήταν πια τόσο διορατικός για να θίξει ένα τέτοιο θέμα; Ή πάτησε σε αυτό για να ανέβει, αφού το είχε όμως δημιουργήσει ο ίδιος;

«Λίγο παρατραβηγμένα ακούγονται όλα αυτά», του είχε πει προχτές η Νίκη στο σπίτι του, πράγμα που το επανέλαβε και ο Αντρέας χτες στο τηλέφωνο.

Και οι δυο τους έβλεπαν τις συμπτώσεις, αλλά αρνούνταν να τραβήξουν τόσο μακριά το θέμα.

Ίσως να είχαν δίκιο, μπορεί όμως και όχι. Το μέλλον θα έδειχνε. Η αλήθεια βέβαια είναι ότι υπήρχαν κάποια κενά, μερικές ανεξήγητες ελλείψεις σε αυτή τη θεωρία. Γιατί άραγε ο Λουκάς να επιχειρούσε να μεταμορφωθεί σε Νέρωνα, τι κέρδος θα είχε; Απεναντίας, μάλλον θα έχανε από μια νέα μετάλλαξη. Ήδη ως Αύγουστος, Τιβέριος και Καλιγούλας είχε βγάλει τους τρεις μαθητές από το δρόμο του, αν βέβαια το είχε κάνει αυτός ή αν δεν ήταν απλή σύμπτωση. Η τέταρτη μετάλλαξη ενδεχομένως να τους έκανε όλους πιο καχύποπτους και να στρέφονταν εναντίον του.

Όλα αυτά τα είχε υπολογίσει ο Μιχάλης ως αδυναμίες της θεωρίας του, τα είχε σκεφτεί. Αυτό που δεν μπορούσε να αποφασίσει μέσα στο Σαββατοκύριακο ήταν το αν θα έπρεπε να ενημερώσει σχετικά και τους επιβλέποντες καθηγητές. Και σε αυτή την απόφασή του δεν μπορούσαν να τον βοηθήσουν ούτε η Νίκη ούτε ο Αντρέας. Αν όλα αυτά ήταν συμπτώσεις, δε θα γελοιοποιούνταν στους καθηγητές τους, οι οποίοι πλέον δε θα τους έπαιρναν και πολύ στα σοβαρά; Αλλά αν από την άλλη υπήρχε μια ισχυρή δόση αλήθειας, δε θα ήταν χειρότερα τα πράγματα να το ξέρουν οι ίδιοι και να μην προειδοποιήσουν για τις συνέπειες; Ο Μιχάλης αποφάσισε να ρισκάρει...

Τώρα βρίσκονταν με τη Νίκη, τον κύριο Σπύρου και την κυρία Δουκάκη στο γραφείο των καθηγητών. Οι δύο καθηγητές εκείνη την ώρα δεν είχαν μάθημα, όσο για τα παιδιά είχαν πάρει ειδική άδεια να λείψουν για κάποια ώρα από την τάξη. Ο κύριος Σπύρου χειριζόταν το ποντίκι πηγαίνοντας πάνω κάτω, διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας τις τρεις καταχωρίσεις, ενώ η κυρία Δουκάκη, καθισμένη δίπλα του, προσπαθούσε να διαγνώσει αν υπήρχε κάτι ύποπτο σε όλα αυτά. Τα παιδιά στέκονταν αμίλητα.

«Λοιπόν, αυτά τα στοιχεία λένε και δε λένε κάτι», αποφάσισε να μιλήσει ο κύριος Σπύρου, προσπαθώντας να μη δείξει τη δυσπιστία του για να μην προσβάλει τα παιδιά. «Καταρχήν δεν είναι δυνατόν να ανακαλύψουμε ποιος τα καταχωρεί, καθώς αυτός που το κάνει αλλάζει συνέχεια e-mail και ίσως και υπολογιστή».

Η κυρία Δουκάκη κουνούσε σκεπτική το κεφάλι της.

«Δεν είναι αφύσικο», είπε τελικά, «τα λεφτά να χάθηκαν αντί να κλάπηκαν, ο Δημήτρης όντως να έφαγε κάτι που να τον πείραξε αντί να δηλητηριάστηκε και του Σάκη τα φρένα να είχαν χαλάσει, αντί να τα χάλασαν επίτηδες. Αυτές είναι καταστάσεις που συμβαίνουν πολύ συχνά, αν όχι κάθε μέρα».

Ο Μιχάλης ένωσε λίγο απογοητευμένος. Αφενός δεν ήθελε να ρεζιλευτεί στα μάτια των καθηγητών, αφετέρου δεν ήθελε η θεωρία του να καταπέσει τόσο εύκολα. Παραξενεύτηκε με τον εαυτό του και την απογοήτευσή του. Περίεργο δεν είναι να απογοητεύεται κάποιος επειδή δε συντρέχει λόγος ανησυχίας; Παρ' όλα αυτά δεν ήθελε να μιλήσει για τον Λουκά, να φανεί ότι κατέδιδε και συκοφαντούσε το συμμαθητή του. Αυτό ίσως αποδεικνυόταν χειρότερο, διότι μπορεί να του καταλόγιζαν ότι είχε προσωπικά μαζί του. Παραδόξως όμως η Νίκη έσπευσε να δώσει χέρι βοήθειας στη θεωρία του.

«Όμως δεν είναι λίγο περίεργο, κυρία Δουκάκη, όλα αυτά να συμβαίνουν σε μαθητές που έχουν επιλέξει τη Ρωμαϊκή Ιστορία; Από τις οχτώ ομάδες ήδη οι τρεις έχουν μείνει αρκετά πίσω στην εργασία τους επειδή κάποια παιδιά έπαθαν κάτι».

Η κυρία Δουκάκη δεν μπόρεσε να απαντήσει. Ο κύριος Σπύρου επεξεργαζόταν ακόμα τα μηνύματα, ενώ ο Μιχάλης απορούσε με τον εαυτό του για το γεγονός πως δεν είχε δώσει αρκετή σημασία στο ότι τα παιδιά ήταν της Ρωμαϊκής Ιστορίας. Μετά από μία παύση, κατά την οποία η καθηγήτρια έδειχνε να σκέφτεται αυτά που της είχαν πει τα παιδιά, σηκώθηκε από το

κάθισμά της και τους χαμογέλασε, δείχνοντάς τους ότι κάπου εκεί τελείωνε η συζήτησή τους.

«Σας ευχαριστώ πολύ, παιδιά, πάντως για την καλοσύνη που είχατε να μας ειδοποιήσετε».

Τα παιδιά ευχαρίστησαν κι αυτά με τη σειρά τους για το χρόνο των καθηγητών και έκαναν να φύγουν.

«Πάντως εγώ δε θα παραξενευόμουν αν συνέβαινε κι ένα επεισόδιο με εμπρησμό, από τον Νέρωνα αυτή τη φορά», είπε ο Μιχάλης ως τελευταία λέξη πριν φύγει.

Ο κύριος Σπύρου τους κοίταξε σκεπτικός.

«Αν παρατηρήσετε και κάτι άλλο, καλό είναι να μας ενημερώσετε», είπε καθώς τα παιδιά έβγαιναν από την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΝΝΕΑ

Δευτέρα 18 Οκτωβρίου, μεσημέρι, στο γραφείο του λυκειάρχη

«Εντάξει, μη δίνετε σημασία. Αυτά είναι παιδικές φαντασιώσεις». Το ήρεμο χαμόγελο του κυρίου Νικολαΐδη, που με τις κατάλληλες προϋποθέσεις θα μπορούσε να εξελιχθεί σε ξέφρενο γέλιο, δε φάνηκε επαρκής αντιμετώπιση του θέματος για την κυρία Δουκάκη και τον κύριο Σπύρου.

«Παρ' όλα αυτά, κύριε λυκειάρχα, θεωρήσαμε καθήκον μας να έρθουμε να σας ενημερώσουμε αμέσως μόλις πληροφορηθήκαμε τις εν λόγω καταχωρίσεις», είπε η κυρία Δουκάκη, παραξενεμένη κάπως για το ανέμελο και ατάραχο ύφος του λυκειάρχη.

«Μήπως θα έπρεπε να λάβουμε κάποια μέτρα γι' αυτό σε περίπτωση που έστω μία στο εκατομμύριο ισχύει κάτι τέτοιο;»

«Τι μέτρα, κύριε Σπύρου; Έχετε κάτι να προτείνετε;»

Ο κύριος Νικολαΐδης σοβάρεψε ξαφνικά, τόσο που οι καθηγητές παραξενεύτηκαν ακόμα πιο πολύ με αυτή τη μεταβολή της έκφρασής του.

«Ε, να», είπε εκείνος διστακτικά, «θα μπορούσαν ίσως να υπογράφουν όταν μπαίνουν και βγαίνουν από την αίθουσα των υπολογιστών, να έρχονται συγκεκριμένες ώρες τα Σαββατοκύριακα...»

«... ή, γιατί όχι», συμπλήρωσε η κυρία Δουκάκη, «να αναθέσουμε σε κάποια εταιρεία τη φύλαξη των χώρων για περιορισμένο χρονικό διάστημα».

«Μα τι λέτε, σας παρακαλώ», αναπήδησε από τη θέση του ο λυκειάρχης. «Εννοείτε σεκιούριτι;»

Και χωρίς να περιμένει τη διστακτική κατάφαση της κυρίας Δουκάκη συνέχισε:

«Ε, όχι! Έχουμε φύλακα στην είσοδο και είναι υπεραρκετός. Δε θα δημιουργήσω εγώ αναστάτωση στο σχολείο για κάποια

ονειροπαρμένα παιδιά! Δε συμβαίνει απολύτως τίποτα! Μα απολύτως τίποτα! Τα λεφτά χάθηκαν, το φαγητό ήταν χαλασμένο, το ίδιο και τα φρένα. Δε θα δημιουργηθεί θέμα εκεί που δεν υπάρχει».

Ο κύριος Νικολαΐδης σηκώθηκε νευριασμένος απότομα, και κατευθύνθηκε στην απέναντι πλευρά του τοίχου, γεμάτη με διπλώματα, περγαμηνές και μετάλλια.

«Ναι... αλλά», τόλμησε να φελλίσει ο κύριος Σπύρου, μα δεν ακούστηκε και η κυρία Δουκάκη του έκανε νόημα να σωπάσει.

«Τα βλέπετε αυτά;» έδειξε στον τοίχο απλώνοντας το χέρι του ο κύριος Νικολαΐδης. «Αυτά είναι η ιστορία του σχολείου μας. Η ένδοξη ιστορία βεβαίως. Αθλητικοί αγώνες, θεατρικές παραστάσεις, κοινωνικές προσφορές! Αυτό είναι το κολέγιό μας! Οι μαθητές του ήταν, είναι και θα είναι μια ζωντανή διαφήμιση γι' αυτό. Κι εγώ πρέπει να διατηρήσω αυτό το όνομα».

Ο κύριος Σπύρου κοίταξε την κυρία Δουκάκη σε μια στιγμή που ο λυκειάρχης κοίταζε τον τοίχο.

«Δηλαδή τι θέλετε, να φοβίσουμε τον κόσμο; Να έρθουν εδώ οι τηλεοράσεις; “Εγκλήματα σε μεγάλο ιδιωτικό σχολείο”. Ε, λοιπόν, αγαπητοί μου, δε συμβαίνει τίποτα, το καταλάβατε; Τί-πο-τα! Αν θέλετε προληπτικά μέτρα, αυτό θα το κανονίσει το μαθητικό συμβούλιο. Άλλωστε και ο πρόεδρος του αυτό δεν έλεγε; Ε, ας ασχοληθεί αυτός. Εσείς δεν ξέρετε τίποτα, δε λέτε τίποτα, δεν υποψιάζεστε τίποτα, δεν παραδέχεστε τίποτα. Και άλλα ογδόντα “ύποπτα” ατυχήματα να γίνουν, δε συμβαίνει τίποτα, όλα είναι μια χαρά. Και μαθητής να σκοτωθεί, πάλι δεν τρέχει το παραμικρό. Η παράδοση και η ιστορία αυτού του σχολείου είναι πάνω από πρόσωπα και καταστάσεις. Καταλάβατε;»

Οι δύο καθηγητές είχαν μείνει σχεδόν αποσβολωμένοι με το μονόλογο του λυκειάρχη. Αυτός γύρισε αργά και κάθισε ξανά πίσω από το γραφείο του, ενώ στο ενδιάμεσο δεν είχε ειπωθεί ούτε μια κουβέντα, κανείς δεν τόλμησε να φέρει αντίρρηση.

«Λοιπόν, για να τελειώνουμε», είπε πιο ήρεμα ο κύριος Νικολαΐδης με ένα βεβιασμένο χαμόγελο στο στόμα. «Ό,τι και να γίνει πρέπει να θαφτεί και να αποσιωπηθεί. Είμαστε σύμφωνοι».

Αυτό το τελευταίο το θεώρησε δεδομένο, δεν το έθεσε καν σαν ερώτηση. Οι καθηγητές χαιρέτησαν και βγήκαν.

«Θεέ μου, αυτός είναι πιο τρελός από το Νέρωνα», ξεφύσηξε ο κύριος Σπύρου και η κυρία Δουκάκη συμφώνησε μαζί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ

Τετάρτη 20 Οκτωβρίου, πρωί, στο κολέγιο

Από προχτές τα γεγονότα είχαν πάρει μια περίεργη τροπή, τέτοια που να δικαιολογεί μια συνάντηση μεταξύ των υπεύθυνων καθηγητών και των προεδρείων των δύο σχολείων. Ο κύριος Σπύρου και η κυρία Δουκάκη δεν αντιλήφθηκαν ότι την ώρα που συζητούσαν με τα παιδιά, τον Μιχάλη και τη Νίκη, και μετά με τον κύριο Νικολαΐδη, είχε φουντώσει ξαφνικά μια φημολογία για τα τρία περιστατικά που είχαν συμβεί στο ιδιωτικό. Και αυτή η φημολογία ξεκίνησε από το πουθενά, χωρίς να υπάρχει εμφανής αφορμή, καθώς το ατύχημα του Σάκη το απέδωσαν όλοι σε απροσεξία ή κακή συντήρηση της μηχανής του και κανείς δε σκέφτηκε να το συνδυάσει με τα δύο προηγούμενα, εντάσσοντάς τα σε ένα σύνολο. Ο Σάκης κόμπαζε ότι οδηγούσε από μικρός, ότι είχε οδηγήσει σχεδόν τα πάντα. Συνεπώς ήταν αναμενόμενο κάποια στιγμή να υπάρξει μια απροσεξία.

Έτσι είχαν τα πράγματα μέχρι τη Δευτέρα το πρωί. Από τότε όμως μέχρι εκείνη την ώρα, και χωρίς να έχει συμβεί κάτι, πετάχτηκε μια σπίθα, ένας λόγος, μια κουβέντα που άναψε φωτιές. Ο Λουκάς ήταν το επίκεντρο των κατηγοριών, εφόσον εκλέχθηκε πρόεδρος με σημαία την ασφάλεια του σχολείου. Οι πάντες συνεπώς κατηγορούσαν αυτόν, όχι βέβαια ότι προκάλεσε ο ίδιος τα ατυχήματα, αλλά γιατί δεν είχε μεριμνήσει για την ασφάλεια που είχε υποσχεθεί. Η κυρία Δουκάκη είχε γίνει δέκτης αυτών των επικρίσεων και των φημολογιών, ο κύριος Σπύρου επίσης. Και οι δύο βέβαια καθησύχαζαν τα διάφορα παιδιά που τους έβρισκαν, ότι όλα φυσικά οφείλονται σε δραματικές συμπτώσεις και τίποτε άλλο. Πίσω από τα λόγια των μαθητών τους έβλεπαν όμως μια εμπάθεια προς το πρόσωπο του Λουκά και της προστατευόμενης του Θάλειας, που επιπλέον ήταν και η

σημαιοφόρος στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου που θα γινόταν την άλλη βδομάδα. Ήταν σαν να είχε βρεθεί η αφορμή για να απαλλαγεί το σχολείο από αυτούς τους δύο μαθητές που κατείχαν θέσεις. Έτσι αποδέχθηκαν την πρόταση του προεδρείου για συνάντηση καθηγητών – μαθητών, αφού πρώτα είχαν ενημερώσει τον κύριο Νικολαΐδη, λαμβάνοντας την έγκρισή του και τις επισημάνσεις του για απόλυτη εχεμύθεια και άρνηση των πάντων.

«Μα καλά, Αγγελική, δε σου φαίνεται περίεργο που ο Νικολαΐδης αρνείται τόσο πεισματικά τη διερεύνηση; Τουλάχιστον θα αποδεικνυόταν ότι δε συμβαίνει τίποτα και τα πνεύματα θα ηρεμούσαν».

Η κυρία Δουκάκη κοίταξε σκεφτική τον κύριο Σπύρου. Της ίδιας η θέση ήταν ακόμα πιο δύσκολη καθώς εργαζόταν στο ιδιωτικό, συνεπώς δεν είχε απόλυτη ελευθερία λόγου.

«Κοίτα, Τάσο», απευθύνθηκε στον κύριο Σπύρου, «αντιλαμβάνομαι τη θέση του Νικολαΐδη...»

«Κι εγώ το ίδιο», τη διέκοψε ο καθηγητής των υπολογιστών, «αλλά πρέπει να αντιληφθείς επίσης ότι θεωρεί εμάς υπεύθυνους καθηγητές σε αυτές τις ομάδες και συνεπώς σε εμάς θα καταλογίσει οτιδήποτε συμβεί. Ο ίδιος θέλει να είναι αμέτοχος και υπεράνω».

Η κυρία Δουκάκη δεν είχε επιχείρημα να τον αντικρούσει. Τι θα μπορούσε να πει άλλωστε γι' αυτό που έβλεπε και η ίδια;

«Το ξέρουμε και οι δυο πολύ καλά», συνέχισε ο κύριος Σπύρου, «ότι δεν υπάρχει τίποτα ύποπτο. Ότι τα παιδιά συνδύασαν πολύ καλά αυτές τις συμπτώσεις. Όμως αυτό που συμβαίνει, και που θα συνεχίσει να γίνεται από δω και στο εξής, είναι ότι με ένα απλό κρυολόγημα ενός μαθητή, οι υπόλοιποι θα αρχίσουν να μιλάνε για ασφάλεια και να υποπτεύονται».

Η κυρία Δουκάκη χαμογέλασε:

«Κι αν μάλιστα αυτός ο μαθητής ανήκει στη Ρωμαϊκή Ιστορία... Τι λες να γίνει λοιπόν;»

Ο κύριος Σπύρου αρχικά δίστασε να μιλήσει, αλλά τελικά το αποφάσισε.

«Καλό θα ήταν», είπε, «να είχαμε τη γνωμάτευση του νοσοκομείου για τον Δημήτρη. Από κει θα ξέραμε αν ήταν απλά και μόνο μια τροφική δηλητηρίαση ή κάτι άλλο. Ξέρω ότι τηρείτε στοιχεία με το ιατρικό παρελθόν όλων των μαθητών και...»

«Μα αυτά είναι απόρρητα», ξαφνιάστηκε η κυρία Δουκάκη. «Κανείς δεν έχει πρόσβαση σε αυτά. Σκανάρονται οι γνωματεύσεις και κλειδώνονται με κωδικούς μέσα σε αρχεία στον υπολογιστή».

«Και ποιος έχει αυτούς τους κωδικούς;»

«Ο κύριος Νικολαΐδης», είπε η καθηγήτρια και είδε τον κύριο Σπύρου να την κοιτάζει περίεργα.

«Α, όχι, όχι, Τάσο! Αυτό δε γίνεται».

«Δε σου είπα να ζητήσουμε τους κωδικούς».

Η κυρία Δουκάκη τον κοίταζε έκπληκτη.

«Τάσο, μου φαίνεται ότι κι εσύ αρχίζεις να παρασύρεσαι από αυτή την ιστορία και να παίζεις το παιχνίδι αυτού που μας κάνει πλάκα».

«Έχεις δίκιο, ναι, ναι, έχεις δίκιο, πρέπει να σταματήσω», είπε ο κύριος Σπύρου και δεν ξαναμίλησε γι' αυτό το θέμα.

* * *

Ο Νίκος περπατούσε με σκυφτό το κεφάλι έχοντας δίπλα του τον Βαγγέλη. Έπρεπε να είχε μείνει στο σχολείο, να βρισκόταν και αυτός στη συνάντηση μαθητών – καθηγητών. Ο Λουκάς όμως τον είχε παρακαλέσει να πάει στο μπαράκι αντί για εκείνον, να κανονίσει τις τελευταίες λεπτομέρειες της χοροεσπερίδας, να δώσει μια μικρή προκαταβολή και να πάρει τις προσκλήσεις. Ο χρόνος πίεζε ασφυκτικά, οι προσκλήσεις έπρεπε να πουληθούν. Ο Νίκος επεσήμανε ότι ίσως θα ήταν πιο χρήσιμη η παρουσία του στη συνάντηση, πράγμα που το παραδέχτηκε μεν ο Λουκάς, αλλά

προτίμησε να τον στείλει εκεί που ο ίδιος έπρεπε να πάει, όμως δεν μπορούσε.

«Σ' εσένα άλλωστε έχω εμπιστοσύνη», του είχε πει, ευχαριστώντας τον αφενός, αλλά φέρνοντάς τον και σε δύσκολη θέση αφετέρου.

Ο Νίκος επέμενε ότι η συνάντηση μπορούσε και έπρεπε να γίνει την επομένη, να είναι όλοι παρόντες.

«Πολύ αργά», του επισήμανε ο Λουκάς προς μεγάλη απογοήτευσή του.

Ο Νίκος αισθανόταν ότι βρισκόταν μεταξύ δύο πυρών, του Λουκά και του Βαγγέλη. Ήξερε ότι δεν μπορούσε να εναντιωθεί στον ξάδερφό του, αλλά ούτε και στον Λουκά, ο οποίος μάλιστα πρωτοστάτησε να εκλεγεί ο ίδιος.

«Σε ένα πράγμα θα συμφωνήσω με τον Λουκά», του είπε ο Βαγγέλης στο δρόμο, «αλλά για διαφορετικό λόγο. Συμφωνώ ότι εσύ έπρεπε να κάνεις τις συνεννοήσεις με το μπαρ, όχι για ζήτημα εμπιστοσύνης, αλλά γιατί δεν έπρεπε να μείνεις πίσω και να βοηθήσεις τον άλλον. Αυτός θα ένιωθε σιγουριά μαζί σου και θα έκανε πάλι τα παιχνίδια του».

Ο Νίκος δεν απάντησε. Δίκιο, ο ένας, δίκιο κι ο άλλος, σωστός ο ένας, σωστός κι ο άλλος. Αυτός όμως που συνήθως είναι ο χαμένος είναι αυτός που βρίσκεται στη μέση. Ήξερε πως ο ξάδερφός του ήθελε να πάρει τη ρεβάνς και όσο αυτή δεν ήταν εντυπωσιακή, ήξερε πως θα επιζητούσε συνεχώς να φέρνει δυσκολίες σε μικροπράγματα. Από την άλλη βέβαια τον είχε παρακαλέσει να πάει κι αυτός μαζί του στο μπαράκι γιατί ήταν πιο έμπειρος σε τέτοιες συνεννοήσεις –είχε διοργανώσει άλλωστε τόσες και τόσες πετυχημένες εκδηλώσεις– όσο και γιατί γνώριζε τους ιδιοκτήτες του. Αυτό όμως δεν το είχε πει στον Λουκά. Παρακάλεσε και τον Βαγγέλη να μην του ξεφύγει κουβέντα. Κι αυτός του το υποσχέθηκε – άλλωστε τι τον ένοιαζε; Ο Λουκάς ήταν το πρόβλημα και ο Βαγγέλης θα άρπαζε την κάθε ευκαιρία για να έχει το πάνω χέρι...

«Ρε συ, δεν πας καλύτερα εσύ στο μπαράκι που τα καταφέρνεις στις συνεννοήσεις, να κάτσω εγώ να παίξω κάνα ηλεκτρονικό στην πλατεία και μετά γυρνάμε πίσω μαζί;» είπε βαριεστημένα ο Νίκος στον ξάδερφό του.

Του Βαγγέλη του καλάρεσε αυτή η ιδέα, αλλά σκέφτηκε τις εντυπώσεις που θα δημιουργούνταν αν μαθευόταν ότι προσπαθούσε να καπελώσει το συμβούλιο, αν και πολύ θα το ήθελε.

«Σοβαρέψου», είπε μόνο στον Νίκο, εξετάζοντας όμως μέσα του για άλλη μια φορά το ενδεχόμενο να κάνει ο ίδιος τους διακανονισμούς με το μπαρ.

* * *

Όστε αυτό ήταν, έπρεπε να το είχε καταλάβει. Του την είχαν στημένη, ήθελαν να τον κάνουν να παραιτηθεί. Ο Λουκάς εκπλησσόταν με το εύρος των επιθέσεων εναντίον του τις τελευταίες ημέρες, ακόμα και από άτομα που είχε βοηθήσει, που είχε βάλει σε ομάδες, που τους είχε τάξει υποτροφίες –άσχετο αν δεν περνούσε από το χέρι του–, που είχε προτείνει για εκπροσώπους. Ακόμα και ο πρόεδρος της εφορευτικής των εκλογών ξιφουλκούσε εναντίον του. Αυτό όμως που δεν είχε υποψιαστεί, και το έβλεπε τώρα, εκείνη τη στιγμή να εκτυλίσσεται μπροστά του, ήταν ότι με πρόσχημα τα ατυχήματα και την ασφάλεια όλοι είχαν βρει την αφορμή να τον βάλουν στο στόχαστρο. Και μαζί μ' αυτόν και τη Θάλεια, ως μέλος του προεδρείου, ως σημαιοφόρο, ως προστατευόμενή του. Διότι ήταν φανερό πως κανείς δεν πίστευε ότι τα ατυχήματα έγιναν επίτηδες. Όλοι γελούσαν με αυτή την πιθανότητα και την είχαν αποκλείσει και από το μυαλό τους ακόμα. Όταν όμως ο κύριος Σπύρου συνέστησε στα προεδρεία να δοθεί προσοχή στην αίθουσα των υπολογιστών, να μην αφήνονται σκουπίδια και κυρίως να μην αφήνονται ανοιχτοί οι υπολογιστές «για θέμα

ασφάλειας και πρόληψης βραχυκυκλώματος», πιάστηκαν όλοι από τη λέξη «ασφάλεια» και επιτέθηκαν σ' αυτόν που πρώτος την είχε αναφέρει, στον Λουκά. Ο ίδιος δεν μπορούσε να παραδεχτεί ότι το έκανε για να φοβίσει και να μαζέψει ψήφους, άλλωστε δε χρειαζόταν καν αφού το ανέφεραν τα άλλα παιδιά. Και το εξωφρενικό ήταν ότι ολόκληρο το προεδρείο του δημοσίου τον κατηγορούσε για συκοφάντη και ότι προσπαθούσε να δημιουργήσει κλίμα και ομαδούλες. Στη συνάντηση αυτή μόνο ο ίδιος, η Θάλεια και ο Γιώργος ανήκαν στη Ρωμαϊκή Ιστορία. Θα ήταν παρών και ο Νίκος, αν –τι ατυχία κι αυτή– δεν τον είχε στείλει στο μπαρ για τη χοροεσπερίδα. Από τα άλλα παιδιά ίσως ο Θανάσης θα είχε κάποιο δίκιο να επιχαιρεί για όλη αυτή την κατάσταση, καθώς δεν του δόθηκε δικαίωμα συμμετοχής στη Ρωμαϊκή Ιστορία, μολονότι τον ενδιέφερε το θέμα. Παρ' όλα αυτά, προς τιμήν του, δεν το έκανε. Απεναντίας έμεινε αμέτοχος στη συζήτηση. Κι εδώ είναι το παράξενο: Τα άλλα τρία μέλη του προεδρείου του δημοσίου ήταν ιδιαιτέρως επιθετικά, ενώ οι δύο εναπομείναντες συμμαθητές του, που ήταν στο προεδρείο του κολεγίου αλλά όχι στη Ρωμαϊκή Ιστορία, τηρούσαν μια πιο προσεχτική και διπλωματική στάση, ρίχνοντας όμως κι αυτοί λάδι στη φωτιά.

Η κυρία Δουκάκη και ο κύριος Σπύρου προσπάθησαν να κρατήσουν κάποιες ισορροπίες, όμως ήταν φανερό πως η συζήτηση άρχισε να ξεφεύγει. Η παραδοσιακή εχθρότητα και καχυποψία μεταξύ των δύο σχολείων επανήλθε στο προσκήνιο, μόνο που αυτή τη φορά είχε βρει υποτίθεται ως «εκφραστή» της τον Λουκά. Ο ίδιος ο Λουκάς είχε ζαρώσει προσπαθώντας να αμυνθεί στα αλλεπάλληλα χτυπήματα. Ανέφερε ότι είχε πάει μόνος του στον Σάκη, υπενθύμισε την επίσκεψή του στον Δημήτρη. Μάταια. Έστρεψε το βλέμμα του στη Θάλεια, το μόνο άν θρωπο που μπορούσε εκείνη τη στιγμή να συνηγορήσει υπέρ του.

«Παραιτούμαι. Λυπάμαι, δεν έφταιξα σε τίποτα, δεν προκάλεσα τίποτα, αλλά θέλω να είμαι ήσυχη και να μπορώ να κάνω παρέα με τους συμμαθητές μου», είπε εκείνη προς οδυνηρή κατάπληξη του Λουκά, αλλά προς ευχαρίστηση των υπολοίπων.

Τώρα είχε μείνει μόνος του – τι του έμενε να κάνει; Το μυαλό του άρχισε να εξετάζει βιαστικά όλα τα ενδεχόμενα με τις συνέπειές τους. Αν παρέμενε πρόεδρος, θα είχε πλέον να αντιμετωπίσει τους πάντες και τα πάντα. Αν υπέβαλε την παραίτησή του, τότε θα γινόταν πρόεδρος αυτομάτως ο δεύτερος, ο Νίκος, που τον είχε του χεριού του. Σκέφτηκε το μέλλον του, το βιβλίο αποφοίτων, τη φήμη που θα τον κυνηγούσε.

«Παραιτούμαι κι εγώ από πρόεδρος. Θα παραμείνω απλό μέλος του συμβουλίου».

Οι φωνές ξαφνικά καταλάγιασαν, όλοι έδειχναν να ηρεμούν. Αυτό ήταν λοιπόν; Τόσο πολύ ενοχλούσε η παρουσία του; Πάνω που πήγε να μιλήσει ο Γιώργος, ο Λουκάς τον διέκοψε απότομα: «Δεν έχει πλέον νόημα να συζητάμε εφόσον ο νέος πρόεδρος του Λυκείου λείπει. Επιπλέον εγώ είμαι από δω και στο εξής μέλος του συμβουλίου και όχι του προεδρείου, άρα περισσεύω εδώ μέσα».

Σηκώθηκε κι έφυγε νευριασμένος, χτυπώντας την πόρτα και προσπαθώντας να μην κλάψει από την ταπείνωση που υπέστη. Η Θάλεια εκείνη τη φορά δεν έτρεξε πίσω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΑ

Πέμπτη 21 Οκτωβρίου, βράδυ, στο σπίτι του Μιχάλη

Βυθισμένος στην καρέκλα του μπροστά από τον υπολογιστή του, συνδεδεμένος στο Ίντερνετ, ο Μιχάλης παρακολουθούσε τις συζητήσεις όλων των μαθητών της Ρωμαϊκής Ιστορίας από όλα τα σχολεία.

«Τι περιμένεις; Γράψε κι εσύ κάτι, μήπως μας έρθει κάποια πληροφορία παραπάνω», είπε βαριεστημένα η Νίκη ξεφυλλίζοντας ένα περιοδικό μόδας που είχε αγοράσει πριν από λίγο.

«Εννοείς μήπως πάρουμε κάποια ιδέα», σχολίασε ο ξάδερφός της, «γιατί μας βλέπω στο τέλος να παρουσιάζουμε μόνο έναν τίτλο, κι αυτόν άμα τον έχουμε βρει».

Η Νίκη σήκωσε τα μάτια από το περιοδικό και τον κοίταξε.

«Τουλάχιστον τώρα έχουμε περισσότερο χρόνο, αφού το μυστήριό σου λύθηκε. Πάει, δεν είναι ο Λουκάς. Τι να κάνουμε;»

Ο Μιχάλης δεν απάντησε, κοιτούσε μόνο πεισμωμένα την οθόνη του. Πέρασαν κάποια λεπτά έως ότου η Νίκη αποφασίσει να τον ρωτήσει:

«Απογοητεύτηκες απ' όλη αυτή την ιστορία;»

«Να απογοητευτώ; Για να είμαι ειλικρινής μαζί σου, δεν ξέρω αν έχει λήξει η υπόθεση...»

«Ρε Μιχάλη, κόφτο πια μ' αυτή τη συνωμοσία. Δεν το βλέπεις κι εσύ ότι μόνο κακό μάς κάνει; Αντί να δουλεύουμε την εργασία μας, καθόμαστε και πλέκουμε σενάρια για κάτι που δεν υπάρχει...»

Η Νίκη είχε νευριάσει.

«Το ξέρεις ότι έχουμε μείνει πολύ πίσω; Ότι θα ακυρωθούμε; Εντάξει, πολύ καλές αυτές οι υποθέσεις για ταινία, αλλά αυτά δε συμβαίνουν στην πραγματικότητα».

Ο Μιχάλης θίχτηκε, πειράχτηκε που οι πιο στενοί του φίλοι δεν τον πίστευαν.

«Και αν δεν είναι ο Λουκάς; Και αν είναι κάποιος άλλος που δεν ανήκει καν στη Ρωμαϊκή Ιστορία; Και αν είναι ο Λουκάς και παραιτήθηκε μην μπορώντας να κάνει αλλιώς; Να δεις και να μου το θυμηθείς: Το πράγμα θα έχει συνέχεια...»

Η Νίκη ξεφύσηξε. Δεν μπορούσε να μεταπείσει τον ξάδερφό της.

«Ειλικρινά δε μ' ενδιαφέρει, Μιχάλη. Ας είναι όποιος θέλει. Ας είναι ο Λουκάς, ας είσαι εσύ, ας είναι ο επιστάτης... Μιλάμε και δεν καταλαβαινόμαστε. Ορίστε, είδες, σήμερα είναι Πέμπτη και δε συνέβη τίποτα. Σύμφωνα με τη θεωρία σου όλα Πέμπτη συμβαίνουν. Τι έγινε σήμερα; Τίποτα».

«Πρώτα απ' όλα», ύψωσε τη φωνή του ο Μιχάλης, «δεν ισχυρίστηκα ότι θα συμβεί κάτι σήμερα. Απλώς παρατήρησα ότι όλα συμβαίνουν τις Πέμπτες. Έπειτα μπορεί να έχει ήδη συμβεί κάτι σήμερα και να το δούμε τις επόμενες μέρες. Τρίτον...»

«Καλά, καλά, είσαι αδιόρθωτος», σηκώθηκε η Νίκη παίρνοντας το κινητό της. «Κάνε ό,τι θέλεις, ασχολήσου με ό,τι θέλεις, μόνο βοήθα και στην εργασία, δεν μπορώ να τα κάνω όλα μόνη μου...» είπε και βγήκε από το δωμάτιο του Μιχάλη προτού εκείνος προφτάσει να της απαντήσει.

Την άκουσε να μιλάει στο κινητό της – προφανώς θα ήταν ο Θανάσης. Ο Μιχάλης δεν είχε καμία όρεξη πλέον. Δεν τον ένοιαζε που είχε καταρρεύσει η θεωρία του για τον Λουκά, αν είχε καταρρεύσει, τον ένοιαζε που οι φίλοι του δε συμερίζονταν στο παραμικρό τις σκέψεις του και τον αμφισβητούσαν. Αποφάσισε να αποσυνδεθεί από το Ίντερνετ, αλλά πάνω στην ώρα βγήκε μήνυμα ότι ο Αντρέας είχε συνδεθεί από το σπίτι του.

Ωραία, θα μιλούσε με τον Αντρέα. Ο Μιχάλης ήξερε ότι δεν επιτρεπόταν να γνωρίζει τους άλλους κωδικούς σύνδεσης εκτός από το δικό του και να αναγνωρίζει τον Αντρέα στο Ίντερνετ όταν εμφανιζόταν, αλλά μήπως ήταν ο μοναδικός που το έκανε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ

Σάββατο 23 Οκτωβρίου, βράδυ, στη χοροεσπερίδα

Ο καιρός είχε πλέον ψυχράνει, το καταλάβαινε κανείς από το λεπτό μπουφάν ή το πουλόβερ που χρειαζόταν να πάρει μαζί του όταν έβγαινε το βράδυ, από τη διαφορά θερμοκρασίας μεταξύ ενός κλειστού και ενός ανοιχτού χώρου. Τα πρωτοβρόχια είχαν ήδη πέσει την προηγούμενη βδομάδα, αρκετά αργά είναι γεγονός σε σχέση με άλλες χρονιές. Παρ' όλα αυτά, η αίσθηση ότι το καλοκαίρι, όσο και αν θεωρείται καλοκαίρι η τελευταία βδομάδα του Οκτωβρίου, η καλοκαιρία τέλος πάντων, ψυχορραγούσε και ότι προτού αρχίσουν να κλείνονται όλοι στα σπίτια τους, έπρεπε να υπάρξει μια τελευταία στιγμή «θερινής» διασκέδασης και χαράς. Έτσι δεν ήταν διόλου περίεργο που η χοροεσπερίδα, αν και με εμφανείς οργανωτικές αδυναμίες, παρουσίασε τεράστια επιτυχία από πλευράς προσέλευσης. Τα κουπόνια-προσκλήσεις διακινήθηκαν με κάποιες καθυστερήσεις –άλλωστε στην ουσία δύο μέρες πιο πριν τα είχε παραλάβει το συμβούλιο– αλλά οι μαθητές, έστω και την τελευταία στιγμή, αποφάσισαν να πάνε στην εκδήλωση, γεγονός που θα ήταν φυσικά πολύ επωφελές για τα οικονομικά του ταμείου. Αυτό ήταν αναμενόμενο να χαροποιήσει τον Λουκά, ο οποίος, αν και πικραμένος από τις εξελίξεις της Τετάρτης και την παραίτησή του, έβλεπε ότι ο κόσμος περνούσε καλά, είχε διάθεση, διασκέδαζε και αισθάνθηκε, έστω και ελάχιστα, δικαιωμένος. Ένιωσε ότι είχε κάνει κάτι που αναγνωριζόταν από τους άλλους με τη στάση τους, έστω και έμμεσα, αφού κανείς μέχρι στιγμής δεν είχε πει το παραμικρό. Πάντως τη μεγαλύτερη ικανοποίηση την πήρε από τα μέλη των μαθητικών συμβουλίων, τα οποία ιπποτικά θεώρησαν αυτονόητο ότι αυτός έπρεπε να βρίσκεται στην πόρτα για να υποδέχεται τον κόσμο, αυτός που εκείνη τη στιγμή ήταν ένα απλό μέλος. Ακόμα

και ο Βαγγέλης τον χαιρέτησε και του χαμογέλασε ερχόμενος, αφήνοντας μάλιστα ένα επιφώνημα για τον κόσμο που είχε μαζευτεί.

«Τώρα που θα μπορούμε, κοίτα μη φερθείς περίεργα στον Λουκά, λες και είναι ο μεγαλύτερος εγκληματίας. Είπαμε, τελείωσε», έσκυψε και ψιθύρισε η Νίκη στο αυτί του Μιχάλη, καθώς πλησίαζαν μαζί με τον Αντρέα στην είσοδο, κι αυτός έκανε μια γκριμάτσα δυσφορίας.

Δυσφορία όμως ένιωθε και η ίδια η Νίκη. Λίγη ώρα πιο πριν της είχε τηλεφωνήσει ο Θανάσης προτείνοντάς της να πάνε μαζί στο πάρτι, εκείνη όμως του απάντησε:

«Καλύτερα να τα πούμε εκεί. Θα έρθω με τον Μιχάλη και τον Αντρέα».

Ο Θανάσης δεν επέμεινε, πράγμα που της την έσπασε, καθώς περίμενε μια ευχάριστη φορτικότητα εκ μέρους του. Το ότι αρνήθηκε αρχικά να πάνε μαζί δε σήμαινε ότι το εννοούσε κιόλας.

Μπαίνοντας μέσα τα τρία παιδιά, εξέτασαν γρήγορα το χώρο, να δούνε πού θα πάνε να σταθούν. Για τραπέζι βέβαια δε γινόταν λόγος, καθώς ήταν λιγοστά και ήδη κατειλημμένα. Σε ένα από αυτά μάλιστα καθόταν και ο Δημήτρης. Η Κατερίνα ακούστηκε να λέει ότι ήταν πολύ χαρούμενη που χάρη σε αυτή ήρθε ο συμμαθητής της στην εκδήλωση. Δίπλα του καθόταν το άλλο μέλος της ομάδας, η Άννα, ενώ η Κατερίνα περιφερόταν φιλάρεσκα μιλώντας στους περισσότερους. Κάποια στιγμή μάλιστα βρέθηκε να μιλά για λίγο με τον Γιώργο, τον πρόεδρο του λυκείου του δημοσίου, στον οποίο ήταν φανερό ότι άρεσε. Στο βάθος του μπαρ, σε μια γωνία, ο Οδυσσέας, ο Πάβελ και η Ναταλία είχαν σχηματίσει ένα πηγαδάκι, προσπαθώντας ίσως να περάσουν απαρατήρητοι.

Η Νίκη είδε τον Θανάση που του μιλούσε ο Αλέξανδρος. Ήθελε να προσποιηθεί ότι δεν τον είχε δει, για να τη δει πρώτα εκείνος, αλλά μαζευόταν τόσος κόσμος στο μπαρ, που όντως ήταν αρκετά

πιθανό να μην την έβλεπε. Γι' αυτό σήκωσε το χέρι της και χαιρέτησε τη Μαρία και τον Μανόλη, που ήταν δίπλα στον Θανάση, και τότε την πρόσεξε κι εκείνος.

«Οχ, θα πει τώρα ότι εγώ τον είδα και τον χαιρέτησα κι ότι τον κυνηγώ από πίσω», γύρισε και είπε στον ξάδερφό της.

«Ενώ εσύ δεν τον κυνηγάς καθόλου», της έκανε ο Μιχάλης και ο Αντρέας δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του.

«Σσοςσ, σταματήστε. Έρχεται. Θα λέει ότι μιλάμε γι' αυτόν».

Ο Μιχάλης γύρισε στο φίλο του.

«Δε βγάζεις άκρη», του είπε, ενώ ο Θανάσης είχε φτάσει ήδη στην παρέα τους.

«Καλά που σας είδα και ήρθα. Δεν θα τον άντεχα κι άλλο τον ενοχλητικό», είπε αναφερόμενος στον Αλέξανδρο και προτού κάποιος τον ρωτήσει οτιδήποτε συνέχισε: «Τόση ώρα με είχε και μ' έπρηζε να πάμε να βρούμε τον Νίκο και να του πούμε να μας βάλει σε ομάδες».

Τα παιδιά χαμογέλασαν.

«Καλά, ακόμα δεν του έχει περάσει; Αφού οι ομάδες έχουν κλείσει εδώ και καιρό», είπε γελαστά ο Αντρέας, ίσως απλώς για να συντηρήσει τη συζήτηση.

«Να του 'χει περάσει; Ίσα ίσα. Βρήκε ευκαιρία τώρα με τα ατυχήματα των παιδιών, λέει ότι έχουν μείνει πίσω οι ομάδες και θέλουν βοήθεια. Τι να του πεις του γελοίου;»

Η ματιά του Μιχάλη σπίθισε ξαφνικά, το μυαλό του άρχισε να κάνει ξανά συνδυασμούς. Η Νίκη τον κοίταξε με ένα παγωμένο βλέμμα. Της είχε περάσει κι αυτής από το μυαλό το ίδιο πράγμα. Ο Αλέξανδρος! Πώς και δεν τον είχαν σκεφτεί έως εκείνη τη στιγμή; Το κακομαθημένο παιδί που μπορούσε να κάνει και να λέει τα πάντα επικαλούμενο τον πατέρα του, που τον έβαζαν σε ομάδες χωρίς να το αξίζει, χωρίς να προσπαθεί. Και που για πρώτη φορά τώρα δεν του έκαναν το χατίρι με τη Ρωμαϊκή Ιστορία. Ο Μιχάλης αναζήτησε εναγωνίως με το βλέμμα του το συμμαθητή του. Δεν ήταν εκεί όπου στεκόταν

προηγούμενως με τον Θανάση, είχε μετακινηθεί. Παιδιά που σηκώνονταν, που έμπαιναν, που χόρευαν, που χαιρετιούνταν του έκλειναν τη θέα. Μα πού ήταν; Με την άκρη του ματιού του τον είδε. Έφευγε από το μπαρ κρατώντας δύο ποτήρια και πήγαινε προς την άλλη μεριά. Ο Μιχάλης έστρεψε το κεφάλι του και είδε τον Νίκο να κάθεται μόνος του. Όχι, Θεέ μου, σκέφτηκε και κίνησε κατά κει που βρισκόταν ο Νίκος.

«Ε, τι μ' αφήνεις μόνο μου;» του τράβηξε το χέρι ο Αντρέας.

«Άσε με, άσε με τώρα, βιάζομαι», απάντησε στο φίλο του τινάζοντας το χέρι του.

Η μουσική είχε δυναμώσει. Τα παιδιά χόρευαν, τα φώτα αναβόσβηναν. Rave! Όλοι πηδούσαν σαν τρελοί, αγκαλιασμένοι. Ο Μιχάλης δεν μπορούσε να περάσει. Ο Αλέξανδρος και ο Νίκος τσούγκριζαν. Ο Νέρωνας έκαιγε τη Ρώμη υπό τους ήχους μουσικής. Έβαλε μπροστά τα χέρια του να σπρώξει, όμως τον έσπρωχναν κι αυτόν.

«Μηηη!...» φώναξε, χωρίς να ξέρει γιατί το φώναξε, τι θα μπορούσε να κάνει.

«Ε, Μιχάλη, δε μας μιλάς εμάς;»

Η Βάλια και η Έφη τον τράβηξαν. Αυτός δεν τις άκουγε. Χωρίς να απαντήσει, γύρισε ξανά μπροστά. Ήταν εκεί, μιλούσαν. Ο Αλέξανδρος είχε αφήσει το ποτό του και μιλούσε στο αυτί του Νίκου. Ο Νίκος έπινε. Κάποιος έπιασε από την πλάτη τον Μιχάλη ν' αρχίσει να χοροπηδάει κι αυτός. Τον χώριζαν λίγα βήματα από τα δύο παιδιά. Μπροστά του πετάγονταν χέρια. Τα φώτα αναβόσβηναν, η μουσική, κάτω πατούσε σπασμένα ποτήρια, τσιγάρα, φωνές, κίνηση.

Ο Αλέξανδρος γύρισε απότομα και τον είδε να πλησιάζει. Χτύπησε φιλικά τον Νίκο στον ώμο κι άρχισε να απομακρύνεται. Ο Μιχάλης έσπρωξε κι άλλο, άνοιξε δρόμο, έφτασε κοντά στον Νίκο. Το κομμάτι τελείωνε. Κάποιοι έφευγαν από την πίστα ιδρωμένοι, για να ξελαχανιάσουν.

Ο Νίκος του χαμογέλασε. Τα μάτια του ήταν κενά.

«Ουίσκι πίνεις;» ήταν το πρώτο πράγμα που τον ρώτησε ο Μιχάλης.

Είχε πιει ήδη το μισό.

«Δε μ' αρέσει, αλλά με κέρασε ο Αλέξανδρος. Δεν μπορούσα να τον προσβάλω».

«Σε κέρασε, ε; Και γιατί;»

«Τίποτα, κάτι λέγαμε κι έτσι με κέρασε».

Ο Νίκος ήταν διακριτικός, δεν ήθελε να εκθέσει το συμμαθητή του.

«Μη μου πεις ότι ήθελε να τον βάλεις σε ομάδα;»

Ο Νίκος πάλι δεν απάντησε. Η μουσική ξανάρχισε να παίζει εκκωφαντικά, το λευκό φως –αυτό που παγώνει στιγμιαία τις κινήσεις και τις κάνει να μοιάζουν σαν κινήσεις νευρόσπαστου– αναβόσβηνε. Τα παιδιά γέμισαν πάλι την πίστα. Ο Μιχάλης πήρε το ουίσκι από τα χέρια του Νίκου και το ακούμπησε στον πάγκο.

«Θα σε πειράξει», του φώναξε, αλλά δεν ακούστηκε.

Ο Νίκος τον κοιτούσε ανέκφραστος. Ο Μιχάλης είδε τον Βαγγέλη να πλησιάζει. Ο Νίκος έπιασε ξαφνικά με τα δυο του χέρια το κεφάλι του. Είχε μια έκφραση δυσφορίας.

«Το κεφάλι μου, τα μάτια μου πονάνε».

Άρχισε να διπλώνεται, σάλια έτρεχαν από το στόμα του.

«Τα φώτα, τα φώτα με ζαλίζουν, δεν μπορώ».

Ο Μιχάλης είχε γουρλώσει τα μάτια του. Ο Νίκος δεν ένιωθε καλά, πονούσε, φώναζε, βογγούσε, αλλά οι άλλοι δεν τον άκουγαν. Ο Μιχάλης φοβήθηκε, έκανε νόημα στον Βαγγέλη να τον πάρουν. Πέρασαν τα χέρια του στου ώμους τους, τον έπιασαν από τη μέση και τον κουβαλούσαν. Αυτός δε βοηθούσε καθόλου, σαν να τον είχαν εγκαταλείψει οι δυνάμεις του. Με τα ελεύθερα χέρια τους έσπρωχναν τον κόσμο να παραμερίσει. Μετά από πολλές προσπάθειες τον έβγαλαν έξω, η φθινοπωρινή ψύχρα τούς χτύπησε όλους στο πρόσωπο. Ο Νίκος τους κοιτούσε απλανώς, το κεφάλι του ήταν σαν παράλυτο.

«Ένα ταξί! Βρες ένα ταξί!» φώναξε ο Βαγγέλης στον Μιχάλη.

Ο Μιχάλης δεν ήξερε τι να κάνει.

«Ένα ταξί, γρήγορα!» ξαναφώναξε ο Βαγγέλης, ενώ ο μισολιπόθυμος Νίκος είχε σπασμούς σαν να ήθελε να τα βγάλει όλα, να κάνει εμετό.

«Ταξί!»

Ο Μιχάλης άπλωσε το χέρι του, αλλά ο ταξιτζής δε σταμάτησε. Άρχισε να κουνάει και τα δυο του χέρια μήπως σταματήσει κανείς. Τίποτα! Με την άκρη του ματιού του είδε στο πίσω μέρος του μπαρ, εκεί όπου τελείωνε η αυλή και έπρεπε να είναι η πόρτα της κουζίνας, να φεγγοβολά κάτι. Το φως τρεμόπαιζε στα φυλλώματα των θάμνων και των αναρριχητικών.

«Μα τι κάνεις; Μόλις πέρασε ένα άδειο», άκουσε τον Βαγγέλη πίσω του.

Ο Μιχάλης όμως είχε δει κάτι άλλο. Εκεί όπου φεγγοβολούσε και τρεμόπαιζε το φως, είδε σπίθες να πετάγονται...

Νέρωνας, Ρώμη, μουσική...

Ο δράστης είχε ήδη περάσει στον επόμενο αυτοκράτορα.

«Πού τρέχεις; Πού πας;»

Ο Μιχάλης άκουγε τη φωνή του Βαγγέλη να απομακρύνεται ενόσω αυτός έτρεχε προς την άλλη άκρη της αυλής. Έπρεπε να προφτάσει, έπρεπε να τους σώσει όλους, θα καίγονταν σαν τα ποντίκια. Κανείς δε θα άκουγε τις κραυγές τους εξαιτίας της μουσικής, θα πάθαιναν ασφυξία, θα ποδοπατούνταν στην έξοδο. Ο Μιχάλης ένιωσε τη φρίκη μέσα του. Ο Νέρωνας έπρεπε να σταματήσει. Ο Μιχάλης φοβόταν γι' αυτό που θ' αντίκριζε, αλλά έπρεπε να τρέξει, να τον σταματήσει, να...

«Τι είναι, ρε φίλε; Ψάχνεις κανέναν;»

Ο σερβιτόρος που του μίλησε είχε μόλις βγει από την πόρτα της κουζίνας κρατώντας έναν κάδο με σκουπίδια που τον αναποδογύρισε. Τα σκουπίδια έπεσαν σ' ένα βαρέλι για να καούν.

«Βλέπεις τι κάνουμε;» του είπε το γκαρσόνι χωρίς να περιμένει την απάντησή του. «Καίμε τα σκουπίδια, γιατί αν μαζευτούν γιατί και σκυλιά και βρέξει, τότε...»

Άφησε ανολοκλήρωτη την πρότασή του. Ο Μιχάλης δεν περίμενε ότι δε θα συναντούσε αυτό για το οποίο προετοιμαζόταν. Γύρισε πίσω με γοργό βήμα. Είχε αφήσει τον Νίκο και το Βαγγέλη μόνους.

Μόλις βγήκε από την αυλή, είδε την πόρτα ενός ταξί να κλείνει κι αυτό να χάνεται προς την αντίθετη κατεύθυνση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΡΙΑ

Κυριακή 24 Οκτωβρίου, πρωί, στο δωμάτιο του Μιχάλη

Ο Μιχάλης άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε το ρολόϊ απέναντι. Η ώρα ήταν οχτώ το πρωί. Ένωθε πολύ κουρασμένος, ολόκληρο του το σώμα ήταν μουδιασμένο και ο λαιμός του είχε πιαστεί. Όλη τη νύχτα είχε αποκοιμηθεί στο γραφείο του. Τι ώρα να τον πήρε ο ύπνος άραγε; Να ήταν τρεις ή τέσσερις; Κοίταξε την οθόνη του υπολογιστή του. Η γραμμή είχε πέσει, ευτυχώς είχε αποσυνδεθεί από το Ίντερνετ. Οι σκέψεις άρχισαν να ανασυντάσσονται στο μυαλό του, αλλά δεν είχε το κουράγιο να τις επεξεργαστεί.

Σηκώθηκε, έκανε δυο βαριά βήματα και σωριάστηκε στο κρεβάτι του πάνω από τα σκεπάσματα, ντυμένος, όπως είχε γυρίσει πριν λίγες ώρες από τη χοροεσπερίδα. Πρόσεξε μόνο τα παπούτσια του να μη λερώσουν τα σεντόνια.

Προσπάθησε να κοιμηθεί ανθρώπινα, αλλά δεν τα κατάφερε. Στριφογύριζε και μαζί μ' αυτόν στριφογύριζαν και εικόνες της προηγούμενης νύχτας. Ο Λουκάς στην είσοδο, η Κατερίνα με τον Γιώργο, ο Δημήτρης να πίνει ένα ποτό, η Έφη με τη Βάλια να του τραβούν το χέρι, ο Οδυσσέας με τον Πάβελ και τη Ναταλία να συζητούν σε μια γωνία. Αφόρητη κάπνα, εκκωφαντική μουσική και στο βάθος ο Αλέξανδρος να κερνά τον Νίκο, δίπλα του ο Θανάσης να φλερτάρει με τη Νίκη. Και η επόμενη σκηνή, αυτός, ο Βαγγέλης και ο Νίκος να βρίσκονται έξω, αυτός να τρέχει για μια υποτιθέμενη φωτιά, οι άλλοι δύο να φεύγουν με ένα ταξί.

«Ο Νέρωνας είναι εδώ», είπε στον Αντρέα χαλώντας του προς στιγμήν το κέφι.

Έφυγε για να τρέξει στο σπίτι του, να συνδεθεί στο Ίντερνετ και να περιμένει. Να περιμένει την επόμενη καταχώριση, που θα γινόταν πιθανότατα μέσα από το μπαρ με τη βοήθεια κάποιου κινητού. Αλλά αυτή η καταχώριση δεν έγινε μέχρι που τον πήρε ο

ύπνος. Ούτε ο Αντρέας του έστειλε κάποιο μήνυμα, όπως είχαν συμφωνήσει, αν έβλεπε κάτι ύποπτο.

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Η ώρα ήταν εννιά παρά δέκα. Με βαρύ κεφάλι σηκώθηκε και πήγε να πλυθεί. Μετά θα έφτιαχνε καφέ και θα ροκάνιζε την ώρα ψάχνοντας στο Ίντερνετ για τα λόγια του Νέρωνα. Θα ροκάνιζε την ώρα μέχρι να πάρει τηλέφωνο τον Νίκο, ή καλύτερα τον Βαγγέλη, για να ρωτήσει για τον Νίκο. Και τότε θα λύνονταν όλα, θα αποδεικνυόταν αν όλα αυτά που είχε σκεφθεί εδώ και μέρες ήταν μια πραγματικότητα ή μια εξωφρενική σύμπτωση. Ο ίδιος εκείνη τη στιγμή δεν ήξερε τι ήθελε, ούτε ήξερε τι συνέβαινε. Μπορεί και να έκανε λάθος, μπορεί τελικά να είχαν δίκιο ο Αντρέας και η Νίκη, που μέχρι την τελευταία στιγμή ήταν επιφυλακτικοί, χωρίς όμως να τον απορρίπτουν εξόφθαλμα.

Πήρε τον καφέ του και κάθισε στο γραφείο προσπαθώντας να συνδεθεί στο Ίντερνετ. Οι αρχικές αποτυχημένες προσπάθειες σύνδεσης του προξένησαν κάποια αγωνία, όχι όμως τόσο έντονη ώστε να του φύγει η νύστα.

«Εδώ είμαστε», μονολόγησε όταν τελικά μπήκε στη σελίδα του σχολείου του.

Στο βιβλίο των επισκεπτών δεν είχε γραφτεί κανένα σχόλιο κατά τη διάρκεια της νύχτας. Ένωσε μια κάποια απογοήτευση.

Έκλεισε τη γραμμή, δεν είχε νόημα άλλωστε να παραμείνει συνδεδεμένος. Σήκωσε το ακουστικό και πήρε τηλέφωνο τον Βαγγέλη. Το σήκωσε μια γυναικεία φωνή, η μητέρα του μάλλον ή η αδερφή του.

«Καλημέρα σας. Μου δίνετε σας παρακαλώ τον Βαγγέλη;»

Η γυναικεία φωνή απάντησε ήρεμα.

Μάλλον δε συμβαίνει τίποτα, σκέφτηκε ο Μιχάλης.

Πέρασαν μερικές στιγμές.

«Ναιαι...» ακούστηκε ανόρεχτα από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Έλα, Βαγγέλη, καλημέρα. Ο Μιχάλης είμαι. Πήρα να δω πώς είναι ο Νίκος».

Ο Βαγγέλης του απάντησε ότι ο Νίκος ήταν καλά, τον είχε γυρίσει το προηγούμενο βράδυ με ταξί σπίτι του και τον είχε αφήσει. Μάλλον θα κοιμόταν εκείνη την ώρα. Τον είχε πειράξει το ουίσκι που ήπιε και τα τσιγάρα μέσα στον κλειστό χώρο.

«Ε, θα του περάσει. Θα κάνει δυο τρεις εμετούς σήμερα, θα τον πονάει μέχρι αύριο το κεφάλι του, αλλά εντάξει, είναι καλά. Εμ, τι το ήθελε κι αυτός το ουίσκι; Αφού τον τελευταίο καιρό τον πειράζουν τα πάντα».

Ο Βαγγέλης μετάνιωσε που είπε το τελευταίο, καθώς διαισθανόταν ότι για το άγχος, τους πονοκεφάλους και τα νεύρα του ξάδερφού του τον τελευταίο καιρό έφταιγε ίσως κι ο ίδιος, αφού αυτός επέμεινε και πίεσε τον Νίκο να θέσει υποψηφιότητα, θέλοντας έτσι να πάρει μια μικρή εκδίκηση από τον Λουκά. Δε συνέχισε το θέμα.

Ο Μιχάλης χαιρέτησε και έκλεισε. Ο Νίκος ήταν καλά. Ωραία. Συνεπώς Νέρωνας δεν υπήρχε. Ο Αύγουστος, ο Τιβέριος και ο Καλιγούλας ήταν μια χαζή πλάκα κάποιου μαθητή, όσο για τα προηγούμενα ατυχήματα ήταν απλές συμπτώσεις. Ο Μιχάλης άρχισε να τα βλέπει ξεκάθαρα μπροστά του. Εκεί που φαινόταν όλα αφύσικα, τώρα η καθημερινότητα έπαιρνε τις κανονικές της διαστάσεις. Ο Βαγγέλης έχασε κάπου τα λεφτά, ο Δημήτρης έπαθε μια απλή τροφική δηλητηρίαση, ο Σάκης έκανε εξυπνάδες με τη μηχανή για να εντυπωσιάσει την Κατερίνα και κάπου έχασε τον έλεγχο. Συνειδητοποίησε ότι απ' όλα τα παιδιά του σχολείου τελικά μόνο αυτός είχε δώσει βάση στα λόγια του Λουκά περί ασφάλειας.

Τι βλάκας που είμαι, σκέφτηκε. Τουλάχιστον δεν είχε πει τις σκέψεις του σε πολλούς, μόνο στη Νίκη και στον Αντρέα. Α, ναι, και στους καθηγητές. Οχι, κι αυτοί θα το είχαν πει σίγουρα στο λυκειαρχή. Ντράπηκε για τους παιδιάστικους συλλογισμούς του.

Τουλάχιστον ας αποδείξω ότι είμαι κατάλληλος και γι' άλλα πράγματα, πείσμων με τον εαυτό του και ξανασυνδέθηκε στο Ίντερνετ για να κάνει τις καταχωρίσεις της ομάδας του στην ιστοσελίδα του σχολείου, καταχωρίσεις που εκκρεμούσαν εδώ και μέρες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

Τρίτη 26 Οκτωβρίου, πρωί, στο γραφείο του λυκειάρχη

Η κυρία Δουκάκη προσπαθούσε να ελέγξει τις αντιδράσεις και κυρίως τις εκφράσεις της. Ήξερε ότι εκείνη τη στιγμή βρισκόταν κάτω από το μικροσκόπιο του κυρίου Νικολαΐδη και ιδίως του Αλέξανδρου. Περίμενε βέβαια ότι αργά ή γρήγορα θα συνέβαινε κάτι τέτοιο, αλλά παρ' όλα αυτά δεν είχε προετοιμαστεί. Έτσι αιφνιδιάστηκε από κάτι που το θεωρούσε δεδομένο και μόνο στον εαυτό της μπορούσε να επιρρίψει ευθύνες για την αμηχανία της και την αδυναμία της να απαντήσει.

Πριν από λίγο ο κύριος Νικολαΐδης, καθισμένος με το αυτοκρατορικό του ύφος στο γραφείο του, της είχε ανακοινώσει – σαν τελεσίγραφο έμοιαζε αλήθεια– ότι ο Αλέξανδρος θα εντασσόταν άμεσα σε κάποια από τις ομάδες, για να σπεύσει να προσθέσει, προλαβαίνοντας την πλάγια ματιά που του έριξε ο Αλέξανδρος, «Εννοώ φυσικά στην ομάδα του Δημήτρη, της Κατερίνας και της..., πώς τη λένε την άλλη την κοπελίτσα του δημοσίου; Α, ναι, της Άννας», συμπλήρωσε έχοντας ρίξει προηγουμένως μια ματιά στο χαρτί με τη σύνθεση των ομάδων.

Η κυρία Δουκάκη φανταζόταν ότι αυτό θα «συζητούσε» με το λυκειάρχη από τη στιγμή που είδε έξω από το γραφείο του τον Αλέξανδρο χαμογελαστό, έναν Αλέξανδρο που το χαμόγελό του τώρα είχε πάρει μια σκληρή δόση ειρωνείας και έναν αέρα νίκης. Θεώρησε όμως λάθος εκ μέρους του λυκειάρχη το ότι είχε καλέσει και το μαθητή σε αυτή τη συνάντηση, όπως και το γεγονός ότι της το ανακοίνωσε τελεσίδικα, χωρίς να έχει την παραμικρή διάθεση να το συζητήσει.

Η κυρία Δουκάκη εκτόνωσε την αμηχανία της εστιάζοντας το βλέμμα της στα μετάλλια και στις περγαμηνές που κρέμονταν στον τοίχο. Πόσοι και πόσοι καθηγητές ή καθηγήτριες θα

απολύθηκαν για να κατακτηθούν αυτά τα τρόπαια! Η άσχημη αυτή σκέψη τής έφερε ένα χαμόγελο αντί να την αναστατώσει. Όχι, τουλάχιστον θα προσπαθούσε να κρατήσει την αξιοπρέπειά της.

«Κύριε λυκειάρχα, βεβαίως, όπως θέλετε. Με προβληματίζει όμως το γεγονός της αποδοχής ενός καινούργιου μαθητή σε μια ομάδα. Καθώς ξέρετε, αυτές οι ομάδες σχηματίστηκαν όπως ακριβώς ήθελαν τα παιδιά, δεν υπήρξε ανάμειξη δική μου ή του κυρίου Σπύρου σ' αυτό».

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε κάπως καθώς ο πατέρας του δεν μπορούσε να επιβάλει την αποδοχή του γιου του. Ο κύριος Νικολαΐδης δίστασε κι αυτός κάπως, πράγμα που δεν πέρασε απαρατήρητο από την καθηγήτρια.

Σίγουρα, σκέφτηκε η κυρία Δουκάκη, θα αντέκρουαν ό,τι άλλο έλεγα και θα ανέφεραν τα ατυχήματα. Για να δούμε τώρα αν μπορεί να με κατηγορήσει ο Αλέξανδρος ότι έχω προσωπικά μαζί του.

Ο Αλέξανδρος πήγε να μιλήσει, αλλά ο λυκειάρχης τού έκανε ένα νεύμα με το χέρι του κι αυτός υποχώρησε.

«Βεβαίως, βεβαίως, εμείς δε θέλουμε να επιβάλουμε τίποτα στα παιδιά, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα κάνετε ό,τι καλύτερο μπορείτε για να τα πείσετε».

«Τι, δηλαδή δε θα είμαι από σήμερα στην ομάδα;» πετάχτηκε ο Αλέξανδρος, απορημένος για την καθυστέρηση της υλοποίησης της επιθυμίας του.

«Από σήμερα όχι, αλλά ευελπιστούμε ότι από την άλλη βδομάδα θα ανακτήσεις το χαμένο έδαφος», μίλησε με ύφος σχεδόν πατρικό ο λυκειάρχης προς το μαθητή. «Έτσι, κυρία Δουκάκη;»

«Θα δούμε... μετά την παρέλαση... ίσως», πίεσε τον εαυτό της για να βγάλει ένα ψεύτικο χαμόγελο η καθηγήτρια.

Μετά από λίγη ώρα ο λυκειάρχης υπέδειξε στον Αλέξανδρο να πάει στο μάθημα. Σηκώθηκε μάλιστα ο κύριος Νικολαΐδης από τη θέση του, αλλά καθώς σκέφτηκε ότι θα ήταν υπερβολικό να

του άνοιγε και την πόρτα, συγκρατήθηκε και έμεινε να στέκεται πίσω από το γραφείο του.

«Κυρία Δουκάκη, πρέπει να καταλάβετε», είπε ο λυκειάρχης με ένα ύφος αυστηρά επαγγελματικό, που έκρυβε όμως μέσα όλη την αγωνία του, «ότι δέχομαι κι εγώ πιέσεις. Ο πατέρας του Αλέξανδρου είναι γενικός γραμματέας, συνεπώς συνειδητοποιείτε φαντάζομαι ότι ο Αλέξανδρος δεν είναι ένας κοινός μαθητής. Μάλιστα από το υπουργείο του εξαρτάται κατά κάποιο τρόπο άμεσα και το σχολείο μας, θα μπορούσα να πω, και καταλαβαίνετε τι εννοώ».

Η καθηγήτρια καθόταν ατάραχη. Τι νόημα είχαν αυτές οι κουβέντες όταν κάτι είχε ήδη προαποφασιστεί;

«Συνεπώς ο Αλέξανδρος πρέπει να μπει στην καλύτερη ομάδα, αυτή που έχει τις μεγαλύτερες δυνατότητες να νικήσει και να πάει στο εξωτερικό. Φαντάζεστε τι διαφήμιση θα είναι για το σχολείο μας να έρθουν οι τηλεοράσεις να καλύψουν το γεγονός; Επιπλέον ο πατέρας του Αλέξανδρου έχει τεράστιες διασυνδέσεις, από τις οποίες μπορούμε να επωφεληθούμε. Λοιπόν ας μην το παίρνουμε τόσο αυστηρά με τους κανόνες αυτό το παιχνίδι, ας κάνουμε τα στραβά μάτια προκειμένου να επιτευχθεί κάτι καλό για το σχολείο μας και –γιατί όχι;– και για τον καθένα από εμάς προσωπικά».

Η κυρία Δουκάκη χαμογέλασε εγκάρδια στο λυκειάρχη, το πρόσωπο του οποίου γλύκανε με αυτή της την αντίδραση.

«Εντάξει, κύριε Νικολαΐδη, ας το δούμε όμως μετά την παρέλαση, την άλλη βδομάδα. Όσο για μένα, μου αρκεί το κέρδος μου να είναι ότι αυτά τα παιδιά θα αποκτήσουν ήθος και θα γίνουν κάτι χρήσιμο για την κοινωνία, αγωνιζόμενα γι' αυτό».

Ο λυκειάρχης κατάλαβε τον ελιγμό της καθηγήτριάς του. Ήξερε ότι ο Αλέξανδρος δεν ανήκε σε αυτή την περίπτωση και παρέκαμψε το γεγονός ότι η κυρία Δουκάκη, έστω και πολύ απαλά και γλυκά, θα μπορούσε να τον είχε προσβάλει

υπονοώντας πως αυτός δεν επιδιώκει το ήθος. Αποφάσισε να κάνει πως δεν κατάλαβε, για να πετύχει τις επιδιώξεις του.

«Σίγουρα, σίγουρα», της απάντησε, «ο Αλέξανδρος είναι προορισμένος να ασχοληθεί με την πολιτική ή κάτι άλλο εξίσου μεγάλο και τρανό».

«Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, κύριε διευθυντά. Τα παιδιά άλλωστε είναι η μεγάλη μας ελπίδα για το αύριο».

Η κυρία Δουκάκη προσπάθησε να μη φανεί ειρωνική σ' αυτό το τελευταίο, αλλά είναι σίγουρο ότι ο λυκειάρχης το κατάλαβε.

«Τον παλιόγερο», μουρμούρισε όταν βγήκε από το γραφείο του, «θα μου την έχει σίγουρα στημένη την άλλη φορά».

Κίνησε να φύγει για το μάθημα, αλλά στην άλλη άκρη του διαδρόμου είδε τη φιγούρα του Αλέξανδρου να τρέχει και να εξαφανίζεται, σημάδι πως ίσως είχε στήσει αυτί προηγουμένως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ

Τετάρτη 27 Οκτωβρίου, πρωί, στους χώρους του ιδιωτικού

Η σφυρίχτρα του γυμναστή ήχησε για πολλοστή φορά την τελευταία μισή ώρα. «Θάλεια, πιο ζωηρά», ακούστηκε το παράγγελμα από τις κερκίδες του σχολικού σταδίου.

Είχαν προηγηθεί τα «Πιο ψηλά η σημαία», «Να συντονιστεί καλύτερα η πρώτη τριάδα», «Δεν κοιτάμε κάτω όταν παραλαύνουμε» κι άλλα πολλά.

Θεέ μου, ρεζίλι θα μας κάνει αυτό το κορίτσι στην παρέλαση, σκέφτηκε ο γυμναστής. Τι τη βάλανε;

Η Θάλεια προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στην τελευταία πρόβα, αλλά δεν το κατάφερε. Το μυαλό της είχε κολλήσει στις λογομαχίες που είχαν γίνει τις προηγούμενες μέρες ανάμεσα σ' εκείνη και τον Λουκά. «Με πρόδωσες», «Εγώ σ' έβαλα στο συμβούλιο», «Χάρη σ' εμένα είσαι σημαιοφόρος».

Όχι ότι είχε κι άδικο ο συμμαθητής της δηλαδή. Αλλά και αυτή δεν του έφταιξε σε τίποτα, απλώς έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει, παραιτήθηκε από το προεδρείο. Ίσως έπρεπε να είχε ενημερώσει και τον Λουκά γι' αυτό, αλλά και πάλι ποιος ο λόγος; Και μετά περίμενε από αυτήν να τρέξει πίσω του; Καλό παιδί ο Λουκάς, αλλά εντάξει, δεν πρέπει οι υπόλοιποι να τους ταυτίζουν. Η Θάλεια είχε τη δική της προσωπικότητα, δεν ήταν καλό να τη συγχέουν με άλλους, και κυρίως με τον Λουκά, που είχε τόσες αντιπάθειες.

«Πιο ζωηρά είπα!» ακούστηκε νευριασμένος τώρα ο γυμναστής. Άι στο διάολο κι εσύ, σκέφτηκε η Θάλεια, ενώ άκουγε τις πίσω σειρές των παιδιών να μουρμουρίζουν και να κρυφογελάνε, σίγουρα γι' αυτήν. Στο μυαλό της ξανάρθε το πρόσωπο του Λουκά αναφοκοκκινισμένο, σχεδόν παρανοϊκό, τα μάτια του να έχουν μια ασυνήθιστη λάμψη, τα λόγια του μια προσεχτική

σκληρότητα. Ο συμμαθητής της μπορούσε να φοβίζει τους άλλους αν το επεδίωκε. Βέβαια σωστό ήταν να τα 'χει κανείς καλά μαζί του, δε συνέφερε να του εναντιωθεί, γιατί ο Λουκάς ενεργούσε αρκετά απρόβλεπτα.

Ίσως πρέπει να αρχίσω να προσεγγίζω τον Νίκο και τον Βαγγέλη, σκέφτηκε η Θάλεια, προτού τους προσεταιριστεί ο Λουκάς. Αυτός είναι ικανός για όλα.

Αυτός ο συλλογισμός φαίνεται ότι τη γέμισε ενέργεια, γιατί αμέσως το βήμα της ζώηρεψε.

* * *

«Εντάξει, μπορεί τελικά να μην επιβεβαιώθηκαν οι υποψίες σου –και ευτυχώς–, αλλά πρέπει να παραδεχτώ ότι ο συλλογισμός σου και η απόφασή σου να μας ενημερώσεις ήταν πολύ σωστοί».

Ο κύριος Σπύρου είχε πετύχει τον Μιχάλη και τον Αντρέα σε ένα διάδρομο του κολεγίου και τους σταμάτησε για να συζητήσουν.

Ο Μιχάλης χαμογέλασε, μη γνωρίζοντας και μην μπορώντας να καταλάβει αν είχε μειωθεί στα μάτια των καθηγητών, παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του κυρίου Σπύρου.

«Οφείλω δε να σου πω ότι μας έβαλες σε αρκετές σκέψεις, κι εμένα και την κυρία Δουκάκη, και ειλικρινά θα τρομάζαμε πάρα πολύ αν τελικά υπήρχε και κρούσμα πυρκαγιάς».

Ο Μιχάλης έγνεψε καταφατικά – τι άλλο να έκανε άλλωστε; Βαθιά μέσα του είχε όμως μια διαίσθηση ότι αυτή η ιστορία δεν είχε τελειώσει, ότι απλώς γινόταν ένα μικρό διάλειμμα πριν από το δεύτερο μέρος. Αυτή τη φορά όμως ο Μιχάλης δεν αισθανόταν απογοητευμένος, ούτε ευχόταν να επαληθευθεί η θεωρία του: Αυτή τη φορά φοβόταν. Και ο φόβος του αυτός μπορεί να μην ήταν εμφανής, μπορεί να υποχωρούσε από την Κυριακή και μετά, μπορεί να μην το μαρτυρούσε ούτε στον εαυτό του, ωστόσο υπήρχε.

«Ό,τι έγινε έγινε», είπε ο Μιχάλης στον κύριο Σπύρου προσποιούμενος τον άνετο. «Όταν μεγαλώσω, φαίνεται ότι θα γίνω καλός σεναριογράφος», συνέχισε γελαστά, «αλλά για την ώρα θα προσπαθήσω να γράψω μια καλή εργασία».

Ο κύριος Σπύρου γέλασε δυνατά, μετά όμως σοβάρεψε και κατεβάζοντας τον τόνο της φωνής του είπε:

«Θα ήθελα όμως από σένα να μου κάνεις μια χάρη: να μη μιλήσεις σε κανέναν γι' αυτό το θέμα. Δεν είναι καλό για τα σχολεία, και προπάντων για το σχολείο σας, να δημιουργηθεί αναστάτωση».

«Εννοείται», απάντησε αμέσως ο Μιχάλης, ενώ το μυαλό του εξέταζε τη φράση «προπάντων για το σχολείο σας». Το κολέγιο δηλαδή; Αφού ο κύριος Σπύρου εργαζόταν στο δημόσιο. Ο Μιχάλης κατέληξε στο ότι αυτό μάλλον ήταν προσταγή του κυρίου Νικολαΐδη.

«Και μιας που το 'φερε η κουβέντα, πώς πάει η εργασία σας;»

«Καλά, πολύ καλά. Πιστεύω ότι είμαστε σε πολύ καλό δρόμο», απάντησε ο Μιχάλης, ενώ ο Αντρέας έκανε ότι κοίταζε αλλού για να μη γελάσει.

* * *

Τα κορίτσια, η Βάλια, η Νίκη και η Έφη, είχαν σκύψει πάνω από τη Ναταλία, η οποία έκλαιγε. Πριν από λίγη ώρα μόλις είχε μάθει ότι αποκλείστηκε, όπως και άλλα παιδιά βέβαια, από την παρέλαση. Η διαφορά όμως ήταν ότι η Ναταλία ήταν καλή μαθήτριά, πράγμα που ήταν ακόμα σημαντικότερο επειδή τα ελληνικά τα είχε μάθει τα τελευταία χρόνια. Επίσης ήταν και στην ομάδα μπάσκετ του δημοσίου, είχε δηλαδή αθλητικό παράστημα και θεωρείται φυσικό άτομα με ύψος και αθλητική κορμοστασιά να λαμβάνουν μέρος σε παρελάσεις. Ο Οδυσσέας, πιο πέρα, καθόταν συνοφρυωμένος.

«Και να σκεφτείτε ότι ο γυμναστής μας μου είπε ότι θα λάβω μέρος», ψέλλιζε η Ναταλία ανάμεσα στους λυγμούς της.

Τα άλλα τρία κορίτσια δεν είχαν τι να πουν. Ήταν άλλωστε προφανές γιατί κόπηκε η Ναταλία, που σημειωτέον την προηγούμενη χρονιά είχε παρελάσει κανονικά. Ήταν επίσης προφανές και το ποιος συνετέλεσε στο να κοπεί. Τα κορίτσια δεν τολμούσαν να πουν ανοιχτά το όνομά του, αλλά το μυαλό τους σίγουρα πήγε στον κύριο Νικολαΐδη, ο οποίος προφανώς μετά τη συνεργασία των δύο σχολείων θεώρησε καθήκον του να διευθύνει άτυπα και το δημόσιο.

«Έλα, μην κλαις, μην κάνεις έτσι. Κι εμείς πέρσι δε λάβαμε μέρος. Έτσι είναι αυτά», της έλεγε η Βάλια για να την εμψυχώσει χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά.

Ούτε όμως η ίδια πίστευε αυτά που έλεγε.

«Ρε Οδυσσέα, πες της κι εσύ κάτι».

«Τι να πω, ρε γαμώτο», μίλησε για πρώτη φορά ο Οδυσσέας. «Τη μια είναι καλά εδώ πέρα», εννοούσε μάλλον το σχολείο ή τη γειτονιά, «και την άλλη σου 'ρχεται να τα διαλύσεις και να τα κάψεις όλα εδώ μέσα από την αδικία», συμπλήρωσε και σηκώθηκε νευριασμένος.

Ο Οδυσσέας βγήκε από την αίθουσα των ηλεκτρονικών υπολογιστών χτυπώντας την πόρτα πίσω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΞΙ

Πέμπτη 28 Οκτωβρίου, πρωί, στην κεντρική πλατεία, μετά την παρέλαση

Η παρέλαση είχε τελειώσει πριν από λίγη ώρα. αγόρια και κορίτσια με άσπρα πουκάμισα και γκρι παντελόνια και φούστες είχαν πλημμυρίσει την κεντρική πλατεία γεμίζοντας κάθε καφετέρια, για να πιουν ένα ζεστό καφέ ή μια σοκολάτα, καθώς η μουντάδα εκείνης της μέρας και το ελεύθερο που είχαν μετά την παρέλαση τους δημιουργούσαν μια παρείστικη διάθεση που ήθελαν να εκτονώσουν.

Στην περίμετρο της πλατείας επικρατούσε κομφούζιο, η δημοτική μπάντα επιβιβαζόταν στο λεωφορείο, γονείς σταματούσαν όπου μπορούσαν τα αυτοκίνητά τους για να πάρουν τα παιδιά τους, μαθητές περνούσαν απέναντι χωρίς να πολυπροσέχουν την κίνηση. Πάνω στην πλατεία, τόπο των ραντεβού, παιδιά από διάφορα σχολεία περίμεναν τους φίλους τους, συζητούσαν, κάθονταν. Και στα γύρω μαγαζιά το αδιαχώρητο, ενώ κάποιοι, μη βρίσκοντας θέση μέσα, αψηφούσαν το κρύο και έπιναν τον καφέ τους έξω, χαζεύοντας τον κόσμο.

Η Νίκη προσπαθούσε απεγνωσμένα να βρει ένα τραπεζάκι κατά το δυνατόν απόμερο –για να καθίσει με τον Θανάση, που θα ερχόταν σε λίγη ώρα, αφού είχε πάει στο σπίτι του να βγάλει τη στολή της παρέλασης– αλλά ήταν όλα κατειλημμένα. Έτσι πήγε να βρει τον Μιχάλη και τον Αντρέα, που κι αυτοί βέβαια δεν κάθονταν μόνοι τους, αλλά με αρκετούς άλλους συμμαθητές τους, έχοντας ενώσει τέσσερα πέντε τραπεζάκια στη σειρά.

Τέτοια ώρα, τέτοια λόγια, σκέφτηκε η Νίκη σχετικά με την επιθυμία της να καθίσει μόνη με τον Θανάση. Βέβαια αυτού του είδους οι περιστάσεις –παρελάσεις, γιορτές, εκδηλώσεις– δεν προσφέρονται ούτε για ηρεμία ούτε για συζήτηση, εφόσον τις

περισσότερες φορές δεν είναι δυνατόν να ακούσεις τι λέει ο διπλανός σου από τη φασαρία. Έτσι είναι μοιραίο να προσπαθεί μεν να συζητήσει κανείς με την παρέα του, αλλά τελικά να αρκείται να παρατηρεί το πήγαιν' έλα του κόσμου.

Η Νίκη επέλεξε να καθίσει δίπλα στην Έφη και τη Βάλια, ενώ πιο κει είχαν στήσει πηγαδάκι η Έλενα, ο Παντελής και η Βασιλική. Από το τζάμι της καφετέριας είδε φευγαλέα τον Νίκο να προσπερνά, ενώ άνοιγε την πόρτα και έμπαινε η Κατερίνα.

«Γεια σας», είπε στα κορίτσια. «Πήγα και χαιρέτησα τους γονείς του Δημήτρη που είχαν έρθει με το αυτοκίνητο για να τον πάρουν. Ο καημένος είναι ακόμα πολύ αδύναμος. Και μετά πέτυχα και τη μητέρα του Σάκη κι έδωσα χαιρετισμούς απ' όλους μας».

Σάκης, Δημήτρη! Χρειάστηκε να γίνουν αυτά τα δύο ατυχήματα για να καταλάβουν τα παιδιά την αξία των άτυχων συμμαθητών τους, ότι τελικά δεν ήταν μόνο αυτό που έδειχναν αλλά και κάτι παραπάνω. Κι αυτό το παραπάνω το απέδειξαν όταν, γυρίζοντας και οι δύο από το νοσοκομείο –κι ας ήταν ο Σάκης ακόμα στο σπίτι του–, έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά για να βοηθήσουν την ομάδα τους, ενώ ίσως κάποιοι άλλοι στη θέση τους θα έβρισκαν ως πρόσχημα και άλλοθι την κατάστασή τους για να μην κάνουν τίποτα.

Ο Μιχάλης παρατηρούσε τους συμμαθητές του της Ρωμαϊκής Ιστορίας που κάθονταν στην παρέα. Παιδιά από το ιδιωτικό και το δημόσιο, χωρίς κοινά στοιχεία μεταξύ τους πριν από λίγες βδομάδες, τώρα έδειχναν αν μη τι άλλο να μπορούν να λειτουργούν μαζί σε μια παρέα. Κι αυτό φαινόταν εντονότερα εκείνη την ώρα, καθώς σε όλα τα άλλα τραπεζάκια κάθονταν παιδιά άγνωστα, από άλλα σχολεία, που είχαν λάβει μέρος στην παρέλαση, ενώ αυτοί, αν και ετερόκλητη και ανομοιογενής παρέα, ήταν η ομάδα της Ρωμαϊκής Ιστορίας. Τελικά οι πρώτοι καρποί αυτής της ιδέας είχαν αρχίσει να αποδίδουν. Έβλεπε

δίπλα του τον Αντρέα να μιλά με τη Βασιλική και τον Παντελή – της ομάδας του Σάκη–, την ξαδέρφη του, την Έφη και τη Βάλια να μιλούν με τα υπόλοιπα κορίτσια του δημοσίου, την Έλε να, τη Μαίρη, τη Χριστίνα, τη Μαρία, τον Γιώργο –πρόεδρο του δημοσίου– να απευθύνεται σε αυτόν, τον Πάβελ –ναι, ήταν και ο Πάβελ εκεί– να συζητά με τον Μανόλη του δημοσίου, όλα αυτά δεν ήταν ενθαρρυντικά σημάδια; Στην άλλη άκρη της αίθουσας είδε τον Οδυσσέα, που μόλις είχε έρθει, να κάθεται μαζί με άλλα, άγνωστα στον Μιχάλη παιδιά, συγχωριανούς του Βορειοηπειρώτες, όπως του είπε ο Γιώργος δίπλα του.

Δε μας είδε άραγε, αναρωτήθηκε ο Μιχάλης, ή δε θέλει να καθίσει μαζί μας; Συνειδητοποίησε το λάθος του Οδυσσέα, και του όποιου Οδυσσέα, να επιλέγει την απομόνωση και την απόσταση και να κατηγορεί μετά τους άλλους γι' αυτό. Σκούνησε τον Αντρέα δίπλα του.

«Σίγουρα, μπορεί να μην του φέρονται καλά στο σχολείο του, αλλά δε φαντάζομαι να 'χει πρόβλημα μ' εμάς και δεν έρχεται να καθίσει μαζί μας».

«Μπορεί να μη μας είδε», του απάντησε εκείνος στα γρήγορα και ξαναγύρισε στη Βασιλική και στον Παντελή για να συνεχίσει την κουβέντα μαζί τους.

Με την άκρη του ματιού του έπιασε την Άννα που καθόταν δίπλα στον Αλέξανδρο να κάνει μια γκριμάτσα δυσφορίας στην Κατερίνα-Κλαυδία. Ο Αλέξανδρος είχε μονοπωλήσει τη συμμαθήτριά του από το δημόσιο, επειδή για την επόμενη βδομάδα είχαν ακουστεί φήμες ότι θα πήγαινε στην ομάδα τους. Η Κατερίνα πρότεινε δυνατά στην Άννα να πάνε να κοιτάξουν βιτρίνες κι αυτή χωρίς δεύτερη κουβέντα σηκώθηκε αφήνοντας μόνο του τον Αλέξανδρο. Τα κορίτσια έκαναν να βγουν. Ο Γιώργος ρώτησε την Κατερίνα αν ήθελε να καθίσει και δεν έβρισκε θέση.

«Θέλεις να σηκωθώ να καθίσεις εδώ;» προθυμοποιήθηκε, αλλά η Κατερίνα αρνήθηκε ευγενικά.

Σίγουρα ο Γιώργος θα νιώθει αγχωμένος, σκέφτηκε ο Μιχάλης, που όλο αυτό τον καιρό της απουσίας του Σάκη δεν κατάφερε να την προσεγγίσει και πολύ. Και τώρα που τη Δευτέρα επιστρέφει ο άλλος...

Τα κορίτσια απομακρύνθηκαν, με την Άννα τώρα να γελά καθώς είχε απαλλαγεί από τον ενοχλητικό Αλέξανδρο. Ο Μιχάλης είδε από το βάθος τον Οδυσσέα να σηκώνεται και να πλησιάζει την παρέα τους. Το μόνο άδειο κάθισμα ήταν αυτό δίπλα στον Αλέξανδρο, σε έναν Αλέξανδρο με τον οποίο δεν είχε τη διάθεση να μιλήσει κανείς.

«Κάθεται κανείς εδώ;» ρώτησε ο Οδυσσέας τον Αλέξανδρο, ο οποίος, χωρίς καν να τον κοιτάξει, σηκώθηκε κι έφυγε.

Μάλλον έκανα λάθος για τον Οδυσσέα προηγουμένως, σκέφτηκε ο Μιχάλης βλέποντας το συμμαθητή τους να κάθεται στην παρέα τους και να πιάνει αμέσως κουβέντα με την Έλενα και τη Χριστίνα.

Ο Μιχάλης ξαναγύρισε στη συζήτηση που είχε με τον Γιώργο, ένα Γιώργο εμφανώς αποθαρρυσμένο από την Κατερίνα.

Μετά από κάμποση ώρα εμφανίστηκε και ο Θανάσης. Το πρόσωπο της Νίκης έλαμψε, αυτό θα το παρατηρούσε και όποιος δε γνώριζε. Ο Θανάσης χαιρέτησε όλη την παρέα και έφερε ένα κάθισμα για να είναι δίπλα στα κορίτσια, και κυρίως στη Νίκη. Ο Μιχάλης και ο Αντρέας κοιτούσαν πονηρά χαμογελώντας.

«Πάει, άντε αυτή τώρα να κάνει εργασία», είπε ο Μιχάλης στο φίλο του, χωρίς όμως να ακουστεί από τους άλλους.

Τα παιδιά ξαναγύρισαν στις κουβεντούλες τους και τότε άνοιξε ξαφνικά η πόρτα της καφετέριας και είδαν τη Θάλεια αναφοκοκκινισμένη να σπεύδει προς το τραπέζι τους.

«Λοιπόν, έχω ευχάριστα νέα για το ιδιωτικό», είπε η σημαιοφόρος, «αύριο δεν έχουμε σχολείο».

Τα παιδιά άρχισαν να πανηγυρίζουν.

«Πρέπει να φύγω, να προλάβω να ειδοποιήσω όσους βρω. Πείτε το και στους άλλους».

«Κάτσε, ρε Θάλεια, μια στιγμή», την τράβηξε η Έφη καθώς εκείνη έφευγε. «Γιατί, τι είναι αύριο;»

«Τίποτα, θα κάνουν εργασίες συντήρησης, βαψίματα κι άλλα».

«Και τώρα το θυμήθηκαν;» παραξενεύτηκε η Νίκη.

«Ρε παιδιά, μη με πρήζετε. Γύρισα πίσω τη σημαία και είδα ένα πυροσβεστικό έξω από το σχολείο. Είχε γίνει βραχυκύκλωμα στην αίθουσα των υπολογιστών και έπιασε φωτιά, αλλά ευτυχώς σβήστηκε».

Το χαμόγελο χάθηκε από τα πρόσωπα των τριών παιδιών. Η Νίκη γύρισε και κοίταξε τον ξάδερφό της με το στόμα ανοιχτό, μην ξέροντας τι να πει. Ο Αντρέας είχε γουρλώσει τα μάτια του.

«Ο Νέρωνας», του ξέφυγε, αλλά τον άκουσε μόνο ο Μιχάλης.

«Τι ζημιές έγιναν;» ρώτησε με τη σειρά της η Βάλια.

«Κάηκαν κάποιοι υπολογιστές στο βάθος και μαύρισε η αίθουσα. Ευτυχώς τίποτε άλλο. Και ευτυχώς που δε θα τα ρίξουν σ' εμάς, γιατί δεν άρχισε η φωτιά από δικό μας υπολογιστή, αλλά από την αίθουσα στο βάθος, εκεί όπου είναι ένα τερματικό μόνο του».

«Και τι έχει αυτό το τερματικό;» ρώτησε ο Μιχάλης σαστισμένος από όλα αυτά.

«Απ' ό,τι μου είπαν, κάποιες βαθμολογίες, αυτό είναι το πιο σημαντικό. Τα άλλα είναι αρχεία με ιατρικά ιστορικά των μαθητών και κάτι τέτοια».

Η Θάλεια δεν περίμενε άλλες ερωτήσεις. Σηκώθηκε κι έφυγε για να ειδοποιήσει όποιον μπορούσε.

Ιατρικά ιστορικά! Ο Μιχάλης ανατρίχιασε καθώς έβλεπε τους φόβους του να επιβεβαιώνονται. Το δεύτερο μέρος είχε αρχίσει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΦΤΑ

Πέμπτη 28 Οκτωβρίου, βράδυ, στο σπίτι της κυρίας Δουκάκη

Η κυρία Δουκάκη καθόταν στην πολυθρόνα του σαλονιού της. Ένωθε το κεφάλι της έτοιμο να σπάσει από τις σκέψεις που την κατέκλυζαν. Η πυροσβεστική, μια μισοκαμένη αίθουσα, οι κατεστραμμένοι υπολογιστές. Ο Νέρωνας! Ο Νέρωνας υπήρχε, τα παιδιά είχαν δίκιο. Υπήρχε, όπως και ο Αύγουστος, ο Τιβέριος, ο Καλιγούλας πριν από αυτόν. Και θύματά τους ήταν ο Βαγγέλης, ο Δημήτρης, ο Σάκης. Και τώρα; Ποιο είναι το θύμα τώρα; Θυμήθηκε τον κύριο Νικολαΐδη.

«Κυρία Δουκάκη, εσείς κι ο κύριος Σπύρου είστε οι υπεύθυνοι της αίθουσας».

Αυτή ήταν το θύμα, αυτοί ήταν τα θύματα. Μετά ποια θα ήταν η συνέχεια; Πού θα σταματούσε αυτό;

Έξω είχε αρχίσει να φυσάει, ο καιρός χαλούσε. Μέσα στο σπίτι αυτή ήταν μόνη, μόνη της όπως κάθε μέρα, μόνη της με τις σκέψεις της. Το τηλέφωνο δε χτυπούσε, είχε καιρό να χτυπήσει, μπορεί και μέρες. Να έπαιρνε τηλέφωνο τον Σπύρου να συζητήσουν ή θα τον αναστάτωνε; Τουλάχιστον αυτός θα ξεκουραζόταν εκείνη τη μέρα και θα 'παιζε με τα παιδιά του.

«Να μην αναφερθεί τίποτα σε κανένα από τα παιδιά, ιδίως στον Μιχάλη», τη συμβούλεψε ο κύριος Σπύρου.

Ο Μιχάλης. Πώς τα 'ξερε όλα αυτά; Ο Νικολαΐδης πώς αρνιόταν τόσο πεισματικά την έρευνα; Τα αρχεία, τα κατεστραμμένα αρχεία με το ιατρικό ιστορικό των μαθητών. Ο Νικολαΐδης έχει σίγουρα αντίγραφο, έχει αντίγραφο όλων των αρχείων, αυτό είναι γνωστό. Καλύπτει άραγε κάποιον; Τον Αλέξανδρο μήπως; «Να μην ειπωθεί τίποτα», «Να μη γίνει τίποτα», «Δεν υπάρχει τίποτα».

Όλα οδηγούν λοιπόν στο τίποτα και το πουθενά; Και αυτής γιατί της φάνηκε ότι κάτι, κάποιος, κάποιοι κρύβεται ή κρύβονται πίσω από όλα αυτά; Τουλάχιστον τα υπόλοιπα παιδιά δεν είχαν καταλάβει τίποτα, δεν το συνδύασαν, απλώς χάρηκαν γιατί δε θα είχαν σχολείο αύριο. Οι μόνοι που ήξεραν ήταν τα τρία παιδιά, οι τρεις καθηγητές και το άλλο άτομο ή τα άλλα άτομα, αν υπήρχαν όντως. Ο Αύγουστος που μεταλλάχθηκε σε Τιβέριο και μετά σε Καλιγούλα και Νέρωνα. Ο Κλαύδιος δεν είχε εμφανιστεί. Τώρα ποιος είχε σειρά; Ποιος διαδέχτηκε τον Νέρωνα; Μα μετά τον Νέρωνα επικράτησε αναρχία, τέσσερις αυτοκράτορες σε ένα μόλις έτος: Όθων, Γάλβας, Βιτέλλιος, Βεσπασιανός...

Η κυρία Δουκάκη σηκώθηκε, δεν άντεχε άλλο να σκέφτεται, θα ετοίμαζε κάτι να φάει – είχε περάσει άλλωστε μια πολύ έντονη μέρα. Έκλεισε την τηλεόραση, το σπίτι έγινε ακόμα πιο σιωπηλό. Χαμήλωσε τα φώτα του σαλονιού για να πάει στην κουζίνα. Έξω φυσούσε όλο και πιο πολύ. Η καθηγήτρια έκανε ν' ανάψει το φως της κουζίνας, αλλά κοκκάλωσε. Πίσω από τα κουρτινάκια του παραθύρου, πάνω από το νεροχύτη, κουνιόταν μια σκιά. Κάποιος ήταν εκεί! Κάποιος ήταν στο μπαλκόνι της. Της ήρθε να στριγγλίζει από το φόβο, αλλά δεν το 'κανε, πάλι από φόβο. Αυτός ο κάποιος ακουγόταν ξεκάθαρα, κάτι σκάλιζε εκεί έξω. Σήκωσε αθόρυβα το ακουστικό του τηλεφώνου που κρεμόταν στον τοίχο. Δεν έδινε σήμα. Φο βήθηκε ακόμα πιο πολύ. Της το έκοψε αυτός ο κάποιος ή;... Θυμήθηκε που είχε ώρες, ή μέρες, ν' ακούσει το τηλέφωνο και η ψυχραιμία της επανήλθε. Θα είχε βλάβη. Πήρε το κινητό της. Δεν έπιανε μέσα στο σπίτι.

Η κυρία Δουκάκη στεκόταν εκεί, μόνη, ανήμπορη στο κατώφλι της πόρτας της κουζίνας, περιμένοντας το μοιραίο, όποιο κι αν ήταν αυτό. Τα μάτια της συνήθισαν στο σκοτάδι. Είδε πάνω στο τραπέζι ένα μεγάλο μαχαίρι του ψωμιού και το πήρε. Έκανε ένα βήμα μπροστά και καθώς δε γινόταν τίποτα, έκανε κι ένα δεύτερο. Ο ήχος αυτού του «κάποιου» ακουγόταν τακτικά και περιοδικά. Τι να έκανε άραγε; Έκανε ένα τρίτο βήμα, πιο μικρό

αυτή τη φορά. Άκουσε απ' έξω τον άνεμο να φυσάει πολύ δυνατά. Με φρίκη είδε τη σκιά να πλησιάζει απότομα το παράθυρο της κουζίνας και να το χτυπάει.

«Αααα...» ούρλιαξε και το μαχαίρι τής έπεσε από τα χέρια.

Η τέντα της βεράντας της, που είχε φύγει από τη βάση της, ξαναχτύπησε δυο τρεις φορές το παράθυρο της κουζίνας, μέχρι που ο αέρας κόπασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΟΧΤΩ

Πέμπτη 28 Οκτωβρίου, νύχτα, στο δωμάτιο του Μιχάλη

Ο Νέρωνας έκαψε τη Ρώμη”. Υπογραφή “Νέρωνας”». Ο Μιχάλης κοίταζε την ολιγόλογη καταχώριση εκείνης της βραδιάς. Ήξερε ότι θα την έβρισκε στο site του σχολείου του, ήξερε ότι θα γινόταν εκείνη τη μέρα, ήξερε σχεδόν ακόμα και τη σύνταξη της πρότασης. «Ο Νέρωνας έκαψε τη Ρώμη». Πέντε λέξεις με την υπογραφή του αυτοκράτορα στον οποίο αναφερόταν. Η εγγραφή ήταν εκεί, θαρρείς και γελούσε με τους άλλους που δεν είχαν εντοπίσει ακόμα το μυστήριο, θαρρείς και κορόιδευε, κι έπαιζε, και ξεγλιστρούσε, και κρυβόταν. Πόσοι ανύποπτοι μαθητές, πόσα αθώα και εύπιστα μάτια δε θα είδαν καλοπροαίρετα αυτές τις μικρές και κοινότοπες προτάσεις που περιέγραφαν κάθε φορά κι έναν αυτοκράτορα; Κάθε αυτοκράτορας και μία πρόταση, κάθε πρόταση και ένα έγκλημα. Κλοπή, δηλητηρίαση, δολιοφθορά, εμπρησμός. Κάθε πράξη είχε καταστρέψει κι από κάτι, είτε αυτό ήταν η τιμή κάποιου, είτε η υγεία του, είτε η υλική του περιουσία. Ο Μιχάλης δεν έτρεφε αυταπάτες, αυτό θα συνεχιζόταν. Για πόσο; Ίσως μέχρι να παρέδιδαν τις εργασίες, ίσως και αργότερα. Δε θεωρούσε πάντως πιθανό να σταματήσει, εκτός αν κάτι, κάποιος το σταματούσε. Ο αυτοκράτορας ήταν συνεπής στο ραντεβού του, ήταν συνεπής στη διαδοχή του. Μόνο μία φορά δεν εμφανίστηκε, μεταξύ του Καλιγούλα και του Νέρωνα, τότε μόνο δεν παρουσιάστηκε ο αυτοκράτορας με τη μορφή του Κλαύδιου. Ποιος όμως θα τα σταματούσε όλα αυτά; Κανείς δεν πίστευε τον Μιχάλη μέχρι πριν από λίγες ώρες, ούτε η ξαδέρφη του ούτε ο καλύτερός του φίλος, που γνώριζα πως δεν είναι φαντασιόπληκτος. Άραγε τώρα είχαν πεισθεί ή αμφέβαλλαν ακόμα;

Πάνω στο κρεβάτι του Μιχάλη βρίσκονταν απλωμένοι και ανοιχτοί οι τόμοι της εγκυκλοπαίδειας με τα λήμματα των διαδόχων αυτοκρατόρων. Ποιος έρχεται στη συνέχεια; Ο Μιχάλης σημείωσε ότι τα έτη 68-69, μετά την ανατροπή και αυτοκτονία του Νέρωνα, ήταν η περίοδος της πρώτης μεγάλης αναρχίας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Δύο έτη, τέσσερις αυτοκράτορες, από τους οποίους μάλιστα μερικοί βασίλεψαν συγχρόνως. Ο Γάλβας, που ανέτρεψε τον Νέρωνα, κάθισε στο θρόνο επτά μήνες. Έδειξε εύνοια προς τους φίλους του και καταδίωξε τους εχθρούς του. Ο Μιχάλης σημείωσε στο χαρτί αυτή την τελευταία φράση.

Δολοφονήθηκε από τους πραιτοριανούς του για να αναλάβει ο Όθωνας στις αρχές του 69 μ.Χ. και μόλις για τρεις μήνες. Σ' αυτό το διάστημα προσπάθησε να εδραιώσει τη θέση του. Ο Μιχάλης σταμάτησε και ξαναδιάβασε για τον Όθωνα. Δεν υπήρχε κάτι άξιο λόγου. Έγραψε στο χαρτί το όνομα του εφήμερου αυτού αυτοκράτορα για να τον αναζητήσει στο Ίντερνετ από άλλες πηγές. Έριξε μια ματιά στον υπολογιστή του. Η καταχώριση του Νέρωνα ήταν εκεί, γραμμένη με πολλά υπονοούμενα και θράσος.

Σίγουρα πρέπει να έγινε μεγαλύτερη ζημιά στο σχολείο, σκέφτηκε ο Μιχάλης. Δεν είναι δυνατόν να κλείνει, έστω για κάποιες μέρες, για να βαφτεί και να ανακαινιστεί η μισή αίθουσα που κάηκε, ούτε είναι φυσιολογικό να γίνεται γενική ανακαίνιση στα μισά της σχολικής χρονιάς. Συνεπώς η Θάλεια δεν είχε πει όλη την αλήθεια, όχι γιατί το έκανε επίτηδες, αλλά επειδή ούτε και η ίδια ήξερε – προφανώς δε θα την είχαν αφήσει καν να πλησιάσει στο σχολείο και θα της είχαν πάρει τη σημαία από τα χέρια. Η πυρκαγιά πρέπει να ήταν λοιπόν αρκετά μεγάλη.

Ο Μιχάλης στάθηκε στην εστία της πυρκαγιάς, το μυαλό του είχε κολλήσει στο μικρό δωματάκι που βρισκόταν απομονωμένος ο υπολογιστής του σχολείου με τις βαθμολογίες και τα ιατρικά ιστορικά. Ο μοναδικός υπολογιστής που ήταν ανοιχτός σχεδόν πάντα και στον οποίο είχαν κωδικό πρόσβασης μόνο οι καθηγητές. Από κει είχε ξεκινήσει το υποτιθέμενο

βραχυκύκλωμα. Οι βαθμολογίες ή τα ιατρικά ιστορικά ενδιέφεραν άραγε τον Νέρωνα; Μάλλον οι βαθμολογίες. Αλλά και πάλι τι νόημα έχει να τις καταστρέψει όταν υπάρχουν και αντίγραφα σε δισκέτες και CDs; Ο Μιχάλης απογοητεύτηκε, δεν έβγαζε άκρη. Ήξερε ότι ήταν κοντά, δεν καταλάβαινε όμως ούτε πόσο κοντά βρισκόταν και –το κυριότερο– δε γνώριζε πού κοντά ήταν.

Άνοιξε την εγκυκλοπαίδεια στον επόμενο αυτοκράτορα, τον Βιτέλλιο. Ο Βιτέλλιος είχε ανατρέψει και δολοφονήσει τον Όθωνα και κατέλαβε με το στρατό του τη Ρώμη. Ο Μιχάλης ανατρίχιασε με αυτά που διάβαζε: Μεγαλωμένος στην αυλή του Τιβέριου, ο Βιτέλλιος ήταν ένας διεφθαρμένος αυτοκράτορας. Είχε λάβει αξιώματα από τον Καλιγούλα, τον Κλαύδιο, τον Νέρωνα. Κολάκευε τους ισχυρούς και εκμεταλλευόταν τους αδύναμους...

Ο Μιχάλης έγραφε, κρατούσε σημειώσεις για τον Βιτέλλιο. Μέχρι στιγμής ήταν η ισχυρότερη πιθανότητα μετάλλαξης του Νέρωνα, μετάλλαξη που θα ήταν σίγουρα φρικιαστική, αφού αυτός ο αυτοκράτορας συγκέντρωνε τα πιο απαίσια στοιχεία των προκατόχων του: δημοφιλής στους στρατιώτες του, κυβερνούσαν οι ευνοούμενοί του... Ο Μιχάλης στάθηκε σε μια πρόταση που τον σόκαρε. «Ο Βιτέλλιος έδειξε πρωτοφανή σκληρότητα και ωμότητα απέναντι στους δανειστές του και προς τους παλαιούς συμμαθητές και φίλους του, με αποτέλεσμα να γίνει ακόμα πιο μισητός». Παλαιοί συμμαθητές και φίλοι... Παλαιοί συμμαθητές και φίλοι... Και παρακάτω: «Ο Βιτέλλιος δε δίστασε να δολοφονήσει το γιο του προκειμένου να αρπάξει την περιουσία της γυναίκας του».

«Θεέ μου», άφησε να του ξεφύγει ο Μιχάλης, «τι κτήνη κυβερνούσαν τότε!»

Αυτός πρέπει να ήταν ο επόμενος αυτοκράτορας, ο Βιτέλλιος. Υπήρχε όμως και ο τέταρτος και τελευταίος, ο Βεσπασιανός. Ο Μιχάλης άνοιξε αμέσως την εγκυκλοπαίδεια στο λήμμα του

Βεσπασιανού, όπου και διαπίστωσε ότι η διοίκηση αυτού του αυτοκράτορα ήταν σε γενικές γραμμές συνετή και δίκαιη.

«Ο Βιτέλλιος... Παλιοί συμμαθητές και φίλοι...» Ποιος να είχε έρθει άραγε από άλλο σχολείο και να συνάντησε στο λύκειο έναν παλιό συμμαθητή και φίλο; Έριξε τη ματιά του στον υπολογιστή. «Ο Νέρωνας έκαψε τη Ρώμη». Υπογραφή «Νέρωνας».

Σηκώθηκε κι άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε στο δωμάτιο. Παλιοί συμμαθητές και φίλοι... δολοφόνησε το γιο του... έ κλεψε περιουσία... δημοφιλής στο στράτευμα... Δεν έβγαινε νόημα.

Ο Μιχάλης σήκωσε το ακουστικό και πήρε τηλέφωνο τον Αντρέα. Η γραμμή ήταν κατειλημμένη. Άρπαξε το κινητό του κι έκανε κλήση. Όχι, ήταν κλειστό κι αυτό. Κοίταξε το ρολόι του, περασμένες δέκα, ο Αντρέας θα είχε μπει στο Ίντερνετ. Κάθισε στο γραφείο του για να συνδεθεί κι αυτός, ίσως πετύχαινε το φίλο του στο chat room της Ρωμαϊκής Ιστορίας. Παιδεύτηκε μερικά λεπτά, αλλά τελικά κατάφερε να συνδεθεί. Ο Αντρέας ήταν όντως εκεί, το καταμαρτυρούσε το νούμερό του, που ειδοποίησε τον Μιχάλη ότι ο φίλος του είχε συνδεθεί. Ήταν στις σελίδες της Ρωμαϊκής Ιστορίας και συνομιλούσε με διάφορους άλλους μαθητές, οι οποίοι ήταν άγνωστα νούμερα, ανώνυμοι αριθμοί που έμπαιναν και έβγαιναν στον κυβερνοχώρο χωρίς να γίνεται αισθητή η παρουσία ή η απουσία τους. Έπρεπε να ελεγχθεί και ο Όθωνας, αλλά ο Μιχάλης αποφάσισε ότι αυτό περίττευε εκείνη τη στιγμή. Το σημαντικό ήταν να ανακαλυφθεί και να εμποδιστεί ο Βιτέλλιος.

«Γεια σου, τι νέα;»

Ο Αντρέας, που είχε κι αυτός με τη σειρά του ειδοποιηθεί για τη σύνδεση του φίλου του στο Ίντερνετ, του έστειλε έναν ανώνυμο χαιρετισμό, προσέχοντας να μην αναφέρει όνομα. Οι συζητήσεις μεταξύ των διαφόρων είχαν ανάψει. Θα ήταν αδύνατο για τον Μιχάλη να συνεννοηθεί με τον Αντρέα λόγω των πολλών παρεμβολών. Γι' αυτό κάλεσε το φίλο του να πάνε σε ένα άδειο chat room, όπου θα μιλούσαν καλύτερα.

«Σε έπαιρνα στο κινητό, δε λειτουργεί;» ήταν το πρώτο που ρώτησε ο Μιχάλης.

«Το φόρτιζα», ήρθε η απάντηση. «Τι συμβαίνει;»

«Βρήκα κάτι πολύ σοβαρό. Πρέπει να σε πάρω τηλέφωνο».

«Πάρε με, αλλά αφού δεν έχεις γραμμή ISDN, αναγκαστικά θα βγεις».

Ο Αντρέας είχε δίκιο, έπρεπε πρώτα να βγει από το Ίντερνετ για να χρησιμοποιήσει το σταθερό τηλέφωνο και μετά αναγκαστικά θα παιδευόταν για να ξανασυνδεθεί. Στο chat room έμπαιναν κι άλλοι που άφηναν ένα χαιρετισμό για να πιάσουν κουβέντα, αλλά ο Αντρέας και ο Μιχάλης δεν τους έδιναν σημασία κι έτσι αποχωρούσαν.

«Βρήκα ποιος είναι μετά τον Νέρωνα. Είναι ο Βιτέλλιος. Άνοιξε την εγκυκλοπαίδεια να δεις».

«Τι έκανε αυτός;»

«Κυνήγησε φίλους και συμμαθητές, δηλητηρίασε γιο, άρπαξε περιουσία».

«Είσαι σίγουρος;»

Εδώ ο Μιχάλης δεν είχε τι να απαντήσει, όλες οι ενδείξεις έδειχναν αυτό τον αυτοκράτορα, αλλά και πάλι, αν όπως στην περίπτωση του Κλαύδιου, δεν εμφανιζόταν; Παρ' όλα αυτά αποφάσισε να απαντήσει με τέτοιο τρόπο που να γίνει πιστευτός.

«Μάλλον. Νομίζω ότι τον βρήκα».

Περίμενε να δει τι θα απαντούσε ο φίλος του, αλλά δεν έβλεπε κάποια πρόταση. Ο Αντρέας όμως ήταν εκεί – πάλι ήταν δύσπιστος;

«Απάντησέ μου», του έγραψε ο Μιχάλης και περιμένοντας το μήνυμα του συμμαθητή του, τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει.

Κι εκεί που στιγμιαία χαλάρωνε, είδε να εμφανίζεται μια πρόταση στην οθόνη του που τον έκανε να ανατριχιάσει.

«Δε με βρήκες, ηλίθιε, ούτε θα με βρει ποτέ κανείς. Να εύχεσαι όμως να μη σε βρω εγώ πρώτος, γιατί τότε είναι η σειρά σου.

Και να 'σαι σίγουρος ότι εσύ δε θα έχεις την τύχη των άλλων».

Ο αποστολέας του μηνύματος είχε το ψευδώνυμο «Νέρωνας». Μια κραυγή φόβου ξέφυγε από τα χείλη του Μιχάλη. Έσπρωξε το ποντίκι του κι έκανε πίσω την καρέκλα του, θαρρείς και θα ζωντάνευε η οθόνη να τον αρπάξει. Ο «Νέρωνας» ήταν εκεί! Ο «Νέρωνας» τους παρακολουθούσε! Ένιωθε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, το σώμα του να μουδιάζει, τις αντιδράσεις του να παραλύουν. Φοβόταν, έτρεμε από αυτό που είδε, αλλά δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα του από την οθόνη. Η απειλή ήταν εκεί, ο «Νέρωνας» ήταν εκεί, τον έβλεπε σαν μαγνητισμένος.

Άκουσε το κινητό του να χτυπά. Τον βρήκε! Ο «Νέρωνας» τον βρήκε! Τράβηξε αργά το βλέμμα του από την οθόνη «... είναι η σειρά σου...» και κοίταξε το κινητό του «... δε θα 'χεις την τύχη των άλλων». Ήταν ο Αντρέας, ο Αντρέας τον καλούσε. Με μεγάλη προσπάθεια να ξεπεράσει τη στιγμιαία παραλυσία του, άρπαξε το κινητό και το 'φερε στο αυτί του.

«Βγες αμέσως! Βγες τώρα αμέσως από το Ίντερνετ! Ο “Νέρωνας” μας ψάχνει και το τηλέφωνο είναι κατειλημμένο!»

Ο Αντρέας ούρλιαζε από την άλλη άκρη της γραμμής για να προλάβει, καθώς όλα ήταν ζήτημα δευτερολέπτων. Ο Μιχάλης υπάκουσε τυφλά χωρίς να ρωτήσει το φίλο του.

Μετά από δευτερόλεπτα συνειδητοποίησε ότι ο «Νέρωνας» θα τηλεφωνούσε σε όλους τους μαθητές της Ρωμαϊκής Ιστορίας για να δει ποια γραμμή ήταν κατειλημμένη στο Ίντερνετ. Πάτησε το πλήκτρο αποσύνδεσης.

«Πρόλαβα», αναστέναξε βαθιά και προτού κάνει δεύτερη σκέψη, άκουσε την τηλεφωνική συσκευή του σπιτιού του να χτυπά.

Ένα χτύπημα, δεύτερο χτύπημα, επίμονο, νευρικό, εκδικητικό, έτσι του φάνηκε. Το χέρι του έτρεμε, το σώμα του έτρεμε, το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει από την πίεση. Τρίτο χτύπημα. Σήκωσε το ακουστικό.

«Ναι;» προσπάθησε να πει ο Μιχάλης και έβηξε για να καθαρίσει και να σταθεροποιηθεί η φωνή του.

Δεν απάντησε κανείς.

«Ναι; Ναι, ποιος είναι;»

Από την άλλη άκρη της γραμμής ήταν κάποιος που δεν απαντούσε, κάποιος που εξέταζε τη φωνή του Μιχάλη. Ο Μιχάλης έβαλε τα δυνατά του για να ακουστεί κανονικά.

«Ναι; Δεν ακούγεστε... Ξαναπάρτε».

Από την άλλη μεριά ακούστηκε μια ανάσα. Η ανάσα του! Μια βαριά ανάσα, που όμως δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις αν ήταν αντρική ή γυναικεία.

Η γραμμή έκλεισε. Ο «Νέρωνας» έφυγε. Ο Μιχάλης έμεινε με το ακουστικό στο αυτί να ακούει τον ήχο του τηλεφώνου, ενώ παράλληλα νόμιζε ότι αυτή η βαριά ανάσα ακουγόταν σε όλο το δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΝΕΑ

Παρασκευή 29 Οκτωβρίου, πρωί

Και αν δεν ήταν ο Βιτέλλιος, τότε ποιος μπορεί να ήταν; Ο άγνωστος Όθων, ο δίκαιος Βεσπασιανός ή ο Γάλβας, που βασίλευσε μόνο για λίγους μήνες; Ή πάλι, όπως στην περίπτωση του Κλαύδιου, θα περνούσε σε άλλο αυτοκράτορα; Με απλωμένα βιβλία και σημειώσεις στο κρεβάτι του, χωρίς να έχει κοιμηθεί καλά, με χαρτιά και σχεδιαγράμματα στο γραφείο του, αλλά κυρίως με τη βαθιά ανάσα του «Νέρωνα» να ηχεί ακόμα στα αυτιά του, ο Μιχάλης προσπαθούσε να βρει μια λογική άκρη.

«...είναι η σειρά σου...» Το μήνυμα του «Νέρωνα» στο chat room από το προηγούμενο βράδυ ήταν ακόμα εκεί, στην οθόνη του υπολογιστή του. Ο Μιχάλης το είχε αφήσει επίτηδες, για να το βλέπει και να εξοικειώνεται. Ο φόβος όμως ότι θα του συνέβαινε κάτι αργά ή γρήγορα δεν είχε ξεπεραστεί. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι ήταν αυτό που θα μπορούσε να του συμβεί. Δεν οδηγούσε, δεν έπαιζε σε καμία σχολική ομάδα, μόνο στο φροντιστήριο πήγαινε τα απογεύματα και αραιά και πού στο γυμναστήριο. Στο γυμναστήριο... Ίσως εκεί ήταν πιθανόν να συνέβαινε κάποιο ατύχημα, ή πάλι να είχε κάτι η τυρόπιτα που αγόραζε καθημερινά από τη σχολική καντίνα, ή ακόμα να πάθαινε κάτι στο δρόμο προς το φροντιστήριο ή στην καφετέρια όπου σύχναζε.

Ο Μιχάλης σταμάτησε και έτριψε τα κουρασμένα του μάτια. Μπορούσε να πάθει οτιδήποτε παντού. Έριξε μια ματιά στα χαρτιά που είχε απλώσει στο γραφείο του. Από το πρωί που σηκώθηκε –τρόπος του λέγειν δηλαδή σηκώθηκε, αφού σχεδόν δεν είχε κοιμηθεί– σημείωνε περιστατικά και ονόματα, ονόματα και ομάδες, ημερομηνίες και μεταξύ τους σχέσεις.

Ήδη τρεις από τις οχτώ ομάδες της Ρωμαϊκής Ιστορίας είχαν υποστεί κάτι. Ο «Αύγουστος» ευθυνόταν για την κλοπή των χρημάτων του ταμείου, αναγκάζοντας τον Βαγγέλη να μην μπορεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του προς την υπόλοιπη ομάδα, τον Νίκο και την Έλενα. Ο «Τιβέριος» δηλητηρίασε τον Δημήτρη, συνεπώς και η δική του τριάδα, με την Άννα και την Κατερίνα, έχασε πολύ έδαφος. Τέλος ο «Καλιγούλας» προξένησε το ατύχημα του Σάκη, οπότε και η Βασιλική με τον Παντελή έμειναν πίσω. Και τώρα ο «Νέρωνας». Εναντίον ποιου στρεφόταν ο «Νέρωνας»; Κατά των υπευθύνων καθηγητών, της κυρίας Δουκάκη και του κυρίου Σπύρου, ή εναντίον όλων των μαθητών που δούλευαν και χρησιμοποιούσαν την αίθουσα των υπολογιστών;

Τρεις ομάδες, σκέφτηκε ο Μιχάλης. Έχουμε άλλες πέντε. Ήξερες πως έπρεπε πλέον να προσέχει πάρα πολύ, γιατί ο αυτοκράτορας γνώριζε πως έγινε αντιληπτός και αυτό θα τον έκανε πιο ύπουλο. Άραγε να ήταν τώρα η σειρά της ομάδας του; Πήρε το χαρτί με τα ονόματα. Εντάξει, ενδεχομένως θα μπορούσε να είναι ο Λουκάς και να τα δημιουργούσε αυτά για να εκλεγεί πρόεδρος, αλλά αφού το πέτυχε, γιατί να συνεχίσει και να οδηγηθεί τελικά σε παραίτηση; Ο Αλέξανδρος ήταν μεν ικανός για όλα, αλλά κι αυτός, απ' ό,τι ακουγόταν, θα έμπαινε σε ομάδα την ερχόμενη Τρίτη. Τον Οδυσσέα και τον Πάβελ τους είχε δει η Νίκη λίγο πριν από τον αγώνα να βρίσκονται μόνοι τους στο υπόστεγο με τις μηχανές και τα ποδήλατα, πιθανόν να είχαν τον απαιτούμενο χρόνο για δολιοφθορά, αλλά δεν ήταν λογικό να ευθύνονται ξένοι γι' αυτό τη στιγμή που είναι σίγουρο ότι αυτούς πρώτους θα κατηγορήσουν. Ή μήπως τελικά επειδή ακριβώς αυτό σκέφτεται κανείς πρώτα απ' όλα, το διακινδύνευσαν υπολογίζοντας ότι η πιθανότητα να ευθύνονται αυτοί θα αποκλειστεί;

Όχι, έτσι δεν μπορεί να γίνει δουλειά, συλλογίστηκε ο Μιχάλης. Πήρε ένα μαρκαδόρο και άρχισε να διαγράφει ονόματα, τα τρία

της ομάδας του και από τρία για τις υπόλοιπες ομάδες στις οποίες συνέβη κάτι. Του έμειναν δώδεκα ονόματα, δηλαδή αρκετά ακόμα. Αδιέξοδο! Άρχισε να αποκλείει όλα τα κορίτσια, επειδή δεν τα θεωρούσε ικανά να προξενήσουν μια τόσο έντεχνη βλάβη στη μηχανή του Σάκη. Έμειναν πέντε άτομα: ο Λουκάς, ο Πάβελ, ο Οδυσσέας, ο Γιώργος –πρόεδρος του δημοσίου– και ο Μανόλης. Κάπως καλύτερα. Σημείωσε κι αυτό το συλλογισμό του σε ένα χαρτί. Μετά αποφάσισε να βγάλει και τους μαθητές του ιδιωτικού, καθώς όλα τα περιστατικά συνέβαιναν αποκλειστικά στο κολέγιο. Έμειναν ο Οδυσσέας, ο Γιώργος και ο Μανόλης. Όχι, όχι, αποκλείεται να είναι τόσο εύκολο, σκέφτηκε. Πήρε τα χαρτιά και τα 'χωσε σε ένα συρτάρι. Είχε ζαλιστεί. Αποφάσισε πως θα ήταν καλύτερο γι' αυτόν να πήγαινε μια βόλτα για να πάρει καθαρό αέρα.

* * *

Η χτεσινοβραδινή βροχή είχε καθαρίσει την ατμόσφαιρα, ενώ το σχετικό κρύο εκείνου του πρωινού βοηθούσε να φύγει κάθε σκοτούρα από το μυαλό. Ή σχεδόν κάθε σκοτούρα.

Ο Μιχάλης περπάτησε στη γειτονιά του κι ακόμα παραπέρα. Χωρίς να το έχει προσχεδιάσει, έφτασε έξω από το σχολείο του, θαρρείς και τα βήματά του τον οδήγησαν εκεί από μόνα τους. Μια πινακίδα στην είσοδο ενημέρωνε ότι το σχολείο θα παρέμενε κλειστό εκείνη τη μέρα. Προσπάθησε να διακρίνει στο βάθος του προαυλίου και είδε τρία φορτηγάκια που μετέφεραν τα συνεργεία για το βάψιμο.

Πολλά συνεργεία για μισή μόλις αίθουσα κατεστραμμένη, σκέφτηκε και το μυαλό του ξαναπήγε στο συμπέρασμα που είχε βγάλει, ότι η καταστροφή ήταν μεγαλύτερη.

«Μην πας από την πίσω πλευρά, θα μαυρίσει η ψυχή σου», ξαφνιάστηκε όταν άκουσε τη φωνή της Νίκης.

Γύρισε και την είδε με τον Θανάση, τη Χριστίνα, τη Βασιλική και τον Μανόλη.

«Καλά, αντί να πας σε καμιά καφετέρια σήμερα που δεν έχετε σχολείο, ξανάρχεσαι εδώ;» του είπε με διάθεση πλάκας ο Μανόλης.

«Καφετέρια; Δε λες καλύτερα ότι σήμερα ήταν ευκαιρία να δουλέψει και κάνει βόλτες;» συνέχισε το πείραγμα η Νίκη.

Ο Μιχάλης σκέφτηκε ότι αυτή θα ήταν καλή ευκαιρία για να αφήσει ένα υπονοούμενο.

«Μα δουλεύω, δουλεύω. Ασχολούμαι με κάποια βιογραφικά αυτοκρατόρων, για να τα χρησιμοποιήσουμε στην εργασία», είπε κοιτάζοντας τον Μανόλη, αλλά αυτός δεν αντέδρασε.

Η Νίκη σοβάρεψε, κάτι είχε καταλάβει για το πού μπορεί να το πήγαινε ο ξάδερφός της, αλλά δεν ήταν σίγουρη.

«Ενδιαφέρον ακούγεται», πρόσθεσε ο Θανάσης. «Αν θέλεις βοήθεια, μπορώ να σου δώσω κι εγώ στοιχεία, γιατί διαβάζω για την υποτροφία».

Ο Μιχάλης δεν έχανε από τα μάτια του τον Μανόλη. Φαινόταν σκεπτικός, ίσως είχε αρχίσει να υποψιάζεται κάτι, θα ήταν ριψοκίνδυνο να έδινε συνέχεια. Παρ' όλα αυτά τον κέντριζε τον Μιχάλη να πει το όνομα Βιτέλλιος, αλλά θα ήταν πλέον σαν να φανερωνόταν. Ήδη είχε πει αρκετά.

«Λοιπόν σ' αφήνουμε», του είπε η ξαδέρφη του. «Θα τα πούμε αύριο στο τραπέζι».

Τα παιδιά χαιρετήθηκαν και ο Μιχάλης ξανάμεινε μόνος του. Αύριο ήταν το οικογενειακό τραπέζι για τη γιορτή του Δημητράκη, του αδερφού της Νίκης, το είχε ξεχάσει. Άρχισε να προχωρά προς το απέναντι πεζοδρόμιο για να φύγει. Άκουσε τη φωνή του κυρ-Θόδωρου, του φύλακα του κολεγίου, να τον καλεί.

«Δε θέλω τίποτα, μια καλημέρα μόνο», του φώναξε ο φύλακας. Ο Μιχάλης κοντοστάθηκε και χαμογέλασε.

Ας πάω να δω μήπως ξέρει αυτός τίποτα, σκέφτηκε και άρχισε να βαδίζει προς το μέρος του κυρ Θόδωρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ

Σάββατο 30 Οκτωβρίου, μεσημέρι, στο σπίτι της Νίκης

Καλώς τους, καλώς τους», είπε ο πατέρας της νίκης μόλις άνοιξε την πόρτα και είδε την οικογένεια του Μιχάλη, που είχαν έρθει για να ευχηθούν στο μικρό του γιο.

«Αυτά για σένα, Τάκη, να ζήσεις και χρόνια πολλά».

Η μητέρα του Μιχάλη έσκυψε και φίλησε τον ανιψιό της τον Δημήτρη –Τάκη χαϊδευτικά– δίνοντάς του τα δώρα του, μια μπλούζα κι ένα παιχνίδι υπολογιστή.

«Ουάου...» έκανε ο Τάκης μόλις άνοιξε τη συσκευασία του ηλεκτρονικού παιχνιδιού, χωρίς να δώσει περισσότερη σημασία στην μπλούζα, όπως άλλωστε και κάθε παιδί δευτέρας γυμνασίου.

Έτρεξε να εξαφανιστεί στο δωμάτιό του, προφανώς για να παίξει με το ηλεκτρονικό.

«Τι του τα παίρνετε αυτά τα πράγματα; Για να μη διαβάσει;» είπε γελώντας η μητέρα του Τάκη, καθώς ερχόταν από την κουζίνα σκουπίζοντας τα χέρια της σε μια πετσέτα.

Ο Μιχάλης φίλησε τη θεία του και την ξαδέρφη του σχετικά απρόθυμα, αφού δεν είχε διάθεση από το πρωί. Τις τελευταίες μέρες δεν κοιμόταν καλά, ξυπνούσε στον ύπνο του, παίδευε το μυαλό του με τους αυτοκράτορες.

Εκείνη τη μέρα είχε και έναν επιπλέον λόγο για να είναι κακοδιάθετος. Το προηγούμενο βράδυ είχε δει ένα άσχημο όνειρο, άσχημο και παράξενο συγχρόνως, που του είχε χαλάσει το κέφι. Ήταν, λέει, στην αίθουσα των υπολογιστών του κολεγίου όταν ξέσπασε η φωτιά. Αυτός έτρεξε να βγει έξω, αλλά από όποιο διάδρομο περνούσε, άναβε αυτόματα κι άλλη φωτιά, κι άλλη, κι άλλη, έτσι που όλο το σχολείο φλεγόταν. Αυτός, για να γλυτώσει, άνοιξε μια πόρτα που ήταν της βιβλιοθήκης του

σχολείου, παρόλο που δεν υπήρχε στην πραγματικότητα τέτοια αίθουσα στο σχολείο. Εκεί σε ένα θρόνο καθόταν ο «Νέρωνας», που είχε τη μορφή του Λουκά, αλλά ο Μιχάλης ήξερε ότι δεν ήταν ο Λουκάς αλλά ο Αλέξανδρος. «Πρόσεχε τον Βιτέλλιο», του είπε ο «Νέρωνας» και του έδειξε ένα βιβλίο που κρατούσε και έγραφε σε μια σελίδα του «παλιοί συμμαθητές και φίλοι». Μετά, εντελώς ξαφνικά, ο Μιχάλης βρέθηκε στο προαύλιο, όπου στη μέση είδε τον Βιτέλλιο, ενώ από αριστερά και δεξιά του στέκονταν η Νίκη και ο Αντρέας. «Είναι η σειρά σου», είπε με γαλοπρεπώς ο Βιτέλλιος, ο οποίος, σημειωτέον, δε φαινόταν γνώριμο πρόσωπο, δείχνοντας τον Μιχάλη με το δάχτυλό του. Τότε, σαν να ήταν αυτό το σύνθημα, η Νίκη και ο Αντρέας ξεχύθηκαν να κυνηγήσουν τον Μιχάλη, ο οποίος αφού έφερε αρκετές βόλτες στο σχολείο πάνω κάτω, σκαρφάλωσε σε μια μπασκέτα, όπου υποτίθεται ότι δε θα τον έφταναν οι άλλοι. Αυτή ήταν και η τελευταία σκηνή του ονείρου, μέχρι που ξύπνησε, και κανείς δεν είχε έρθει για να τον κατεβάσει.

«Ε, σου μιλάω, δε με προσέχεις».

Η Νίκη σκούνηξε τον ξάδερφό της, ο οποίος βγήκε απότομα από τις σκέψεις του και το χτεσινοβραδινό του όνειρο και προσπάθησε να της χαμογελάσει.

«Έλα, πάμε μέσα στο δωμάτιο», του είπε, ενώ η μητέρα της ακουγόταν από το βάθος του διαδρόμου:

«Μην αργήσετε, σε λίγο τρώμε, δεν μπορώ να φωνάζω συνέχεια».

Προσπέρασαν το δωμάτιο του Τάκη, απ' όπου ακούγονταν διάφοροι θόρυβοι και ήχοι υποθετικών μαχών που εξελίσσονταν στο παιχνίδι και έκλεισαν την πόρτα πίσω τους.

«Λοιπόν ακούω...» άρχισε η Νίκη με ανυπομονησία, πιστεύοντας ακράδαντα ότι ο ξάδερφός της θα είχε σημαντικά νέα να της πει.

Ο Μιχάλης της διηγήθηκε το περιστατικό στο chat room με τον «Νέρωνα» και το φόβο που πήρε, και ένιωσε καλύτερα βλέποντας ότι και η Νίκη το θεώρησε σοβαρό. Στην πραγματικότητα

είχε κι αυτή ανατριχιάσει, μην μπορώντας να αρθρώσει λέξη. Προσπαθώντας να τα πει όλα σύντομα και περιεκτικά πριν πάνε να βρουν την υπόλοιπη οικογένεια στο τραπέζι, ο Μιχάλης ανέφερε τις εικασίες και τους συνδυασμούς που έκανε, την επιβεβαίωσή του ότι τελικά η ζημιά στο σχολείο ήταν μεγαλύτερη απ' όσο είχε φανεί στην αρχή και την κουβέντα του με τον κυρ Θόδωρο, τον επιστάτη, η οποία βέβαια δεν έβγαλε και τίποτα καινούργιο. Μόνο για το χτεσινοβραδινό του όνειρο δεν είπε τίποτα. Η Νίκη τον κοίταζε έκπληκτη και σοβαρή ενόσω αυτός της εξιστορούσε.

«Τι λες να κάνουμε;» τον ρώτησε όταν βεβαιώθηκε πως είχε τελειώσει και δεν είχε κάτι άλλο να της πει.

«Καταρχήν λέω να ξαναπροσπαθήσω να πλησιάσω τον κύριο Σπύρου και την κυρία Δουκάκη και να συζητήσω μαζί τους. Τώρα, μετά το προχθεσινό, σίγουρα θα έχουν αλλάξει γνώμη».

«Δεν το βρίσκω και τόσο καλή ιδέα», τον διέκοψε η Νίκη, «δεδομένου ότι ήταν εξαρχής δύσπιστοι. Τώρα αν δουν ότι επανερχόμαστε στο θέμα, φοβάμαι μήπως υποψιαστούν εμάς, ότι πίσω απ' όλα αυτά κρυβόμαστε εμείς».

Από το μυαλό του Μιχάλη πέρασε το χτεσινοβραδινό όνειρό του. Η Νίκη και ο Αντρέας να τον καταδιώκουν. Δεν θα ήταν και εντελώς παράλογο να τους υποψιαστούν, εδώ ο ίδιος κόντευε να είναι καχύποπτος και για πιο στενά του πρόσωπα... Προσπάθησε να διώξει από τη σκέψη του αυτό το τόσο δυσάρεστο όνειρο.

«Έπειτα», συνέχισε η Νίκη, «μην ξεχνάς ότι ανταλλάξατε παράνομα με τον Αντρέα τους κωδικούς σας, πράγμα που απαγορεύεται από τους κανονισμούς. Αν μαθευτεί αυτό, τότε σίγουρα θα αποκλειστούμε από το διαγωνισμό».

«Έχεις δίκιο», απάντησε συλλογισμένος ο Μιχάλης.

«Γι' αυτό προτείνω», κατέληξε η Νίκη, «να αφήσουμε να περάσουν λίγες μέρες, να δούμε αν θα μας πλησιάσουν αυτοί, και μετά βλέπουμε».

«Ναι, αλλά ως τότε ίσως είναι αργά. Μπορεί να συμβεί και άλλο περίεργο ατύχημα, και μάλιστα μπορεί να συμβεί και σ' εμάς», διαφώνησε έντονα ο Μιχάλης.

«Μιχάλη», προσπάθησε να τον ηρεμήσει η ξαδέρφη του, «έτσι κι αλλιώς δε φαντάζομαι αυτοί να κάνουν τίποτα. Είμαστε μόνοι μας, αυτό ας το καταλάβουμε. Ό,τι και να γίνει, ο λυκειάρχης σας θα το αρνείται».

Ο Μιχάλης παρέμενε σκεπτικός.

«Ίσως να 'χεις δίκιο», είπε τελικά.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο πατέρας της Νίκης.

«Είπαμε να 'χετε το νου σας γιατί τρώμε. Λοιπόν κάντε γρήγορα κι ελάτε».

Τα παιδιά κατευθύνθηκαν στην τραπεζαρία. Η κούραση και η αϋπνία είχαν διώξει από τον Μιχάλη την αίσθηση της πείνας, αλλά όταν τον χτύπησαν οι μυρωδιές από αυτά τα απίθανα φαγητά που έφτιαχνε η θεία του, τότε συνειδητοποίησε πόσο πολύ πεινούσε. Του είχε λείψει του Μιχάλη αυτή η οικογενειακή ατμόσφαιρα και τα γέλια γύρω από το τραπέζι, νόμιζε ότι είχε χρόνια να τα ζήσει, παρόλο που είχαν περάσει μόνο λίγες βδομάδες. Τόσο πολύ τον είχε απορροφήσει η άλλη υπόθεση. Αισθανόταν αρκετά πιο ξεκούραστος και ορεξάτος, η κακή του διάθεση είχε υποχωρήσει.

Ενόσω οι γονείς και οι θείοι του μιλούσαν, αυτός και η Νίκη άρχισαν να σχολιάζουν τα λεγόμενά τους και να κάνουν πλάκα, μια πλάκα στην οποία πρόθυμα έπαιρνε μέρος και ο Τάκης, ο αδερφός της Νίκης, μολονότι εμφανέστατα βιαζόταν να τελειώνει με το φαγητό για να συνεχίσει το παιχνίδι στον υπολογιστή του.

«Πολύ επιμελή σε βλέπω όταν είναι για ηλεκτρονικά και παιχνίδια», σχολίασε ο πατέρας του για να πειράξει τον Τάκη.

«Μόνο στα μαθήματα δε βλέπω αυτή την επιμέλεια».

Ο μικρός αδερφός της Νίκης έκανε μια γκριμάτσα δυσφορίας.

«Ναι, αλλά εγώ δεν παίρνω μέρος σε διαγωνισμούς με ιστορίες. Εγώ είμαι ακόμα μικρός και πρέπει να παίζω», απάντησε και

γέλασαν όλοι, ενώ ο Τάκης κατάφερε αυτό που ήθελε, να γυρίσει δηλαδή την κουβέντα στα άλλα πρόσωπα.

«Αλήθεια, πώς πάει αυτή η υπόθεση με τη Ρωμαϊκή Ιστορία;» ρώτησε τον Μιχάλη η θεία του. «Δουλεύετε αρκετά σ' αυτή;»

Ο Μιχάλης στραβοκοίταξε το μικρό του ξάδελφο, που είχε μπουκώσει το στόμα του με μια τεράστια πιρουνιά και δυσκολευόταν να γελάσει και να καταπιεί συγχρόνως.

«Ε... ε... μια χαρά, θεία, μια χαρά. Συνεργαζόμαστε άψογα μεταξύ μας και το πράγμα προχωρά πολύ καλά», είπε χωρίς βέβαια να το πιστεύει.

«Και πού ακριβώς είστε; Ποιο είναι το θέμα της εργασίας σας;» συνέχισε να ρωτά η θεία, θέλοντας να δείξει πόση σημασία δίνει στα προβλήματα των παιδιών, πετυχαίνοντας έτσι να φέρει σε αμηχανία τον Μιχάλη.

«Είμαστε... είμαστε», κόμπιασε ο Μιχάλης ρίχνοντας κλεφτές ματιές στη Νίκη για να τον βοηθήσει, αλλά εκείνη είχε σκύψει το κεφάλι της για να μην την πιάσουν τα γέλια. «Είμαστε στα έργα και τα επιτεύγματα των σημαντικών αυτοκρατόρων της Ρώμης», είπε τελικά, συνειδητοποιώντας με έκπληξη ότι αυτό θα μπορούσε να είναι όντως θέμα για εργασία.

Πώς δεν το είχαν σκεφτεί νωρίτερα;

«Σιγά το δύσκολο», συνέχισε το πείραγμα ο Τάκης, που επιτέλους κατάφερε να καταπιεί. «Αυτά τα ξέρουν και τα μικρά παιδιά».

«Σοβαρά;» έκανε ο Μιχάλης μισοαστειευόμενος, μισοπειραγμένος. «Και ποιους αυτοκράτορες ξέρουν τα μικρά παιδιά; Για λέγε».

«Λοιπόν, έχουμε τον Αύγουστο, τον Τιβέριο, τον Καλιγούλα...»

Ο Μιχάλης έσκυβε καταφατικά το κεφάλι του χαμογελώντας με αυτή την ευχάριστη έκπληξη των γνώσεων του ξάδερφού του.

«... τον Κλαύδιο, τον Νέρωνα...»

«Μπράβο, το αγόρι μου, κι εμείς που λέγαμε πως δε διαβάζει», πετάχτηκε περήφανη η θεία του.

«... τον Δομιτιανό, τον Αδριανό, τον Κόμοδο και τον Δέκιο».

«Μπράβο, Τάκη», είπε η Νίκη στον αδερφό της, «αλλά βέβαια δεν είναι με αυτή τη σειρά. Δηλαδή μέχρι τον Νέρωνα είναι, αλλά μετά τους έμπλεξες».

«Όχι, όχι, αυτή είναι η σειρά», διαμαρτυρήθηκε ο Τάκης. «Είμαι σίγουρος, έτσι είναι στο ηλεκτρονικό που παίζω».

«Να τα πάλι τα ηλεκτρονικά», πετάχτηκε ο πατέρας της Νίκης. «Κι εμείς που λέγαμε πως τα μαθαίνετε στο σχολείο. Ορίστε, και το χρόνο σου χάνεις και λάθος τα μαθαίνεις».

«Όχι, είναι καλό παιχνίδι, μαθαίνεις πολλά πράγματα. Ονομάζεται... Οι Εννέα Καίσαρες».

«Και τι άλλο σου έμαθε αυτό το ηλεκτρονικό;» συνέχισε ο Μιχάλης να ρωτά. «Κάτι είπες για τα έργα των αυτοκρατόρων. Για πες μας τι έκαναν, να δούμε αν συμφωνούμε».

Ο Τάκης πήρε θάρρος, ανασκουμπώθηκε σαν να ετοιμαζόταν να απαγγείλει ποίημα.

«Ο Αύγουστος καταχράστηκε το δημόσιο ταμείο. Ο Τιβέριος δηλητηρίασε τους πιο επιφανείς αντιπάλους του. Ο Καλιγούλας κατέστρεψε στις αρματοδρομίες τα άρματα των αντιπάλων του».

Ο Μιχάλης είχε μείνει στήλη άλατος, το χέρι του κρατούσε μετέωρο το πιρούνι, η Νίκη κόντεψε να πνιγεί με το νερό. Τα δύο παιδιά είχαν σαστίσει, ενώ οι γονείς τους δίπλα τους γελούσαν κάνοντας πλάκα με τον Τάκη, που συνέχιζε:

«Ο Κλαύδιος πέρασε απαρατήρητος, ο Νέρωνας έκαψε τη Ρώμη».

Ο Μιχάλης πετάχτηκε.

«Πού είναι αυτό το παιχνίδι; Θέλω να το δω!»

Η Νίκη σταμάτησε κι αυτή να τρώει και τον ακολούθησε, ενώ ο Τάκης, ενθουσιασμένος που θα ξανάρχιζε το ηλεκτρονικό του, έτρεχε ήδη προς το δωμάτιό του. Τα παιδιά άκουγαν τους γονείς τους καθώς απομακρύνονταν να τους καλούν πίσω στο τραπέζι, για γλυκό, για παγωτό.

«Οι Εννέα Καίσαρες. Το πιο επιμορφωτικό, το πιο διασκεδαστικό, το πιο περιπετειώδες και ταυτόχρονα... το πιο επικίνδυνο παιχνίδι υπολογιστή. Εννέα Καίσαρες, εννέαπίστες, εννέα εγκλήματα. Βγάλε τους αντιπάλους σου από τη μέση, κέρδισε πόντους, γίνε εσύ αυτοκράτορας».

Ο Τάκης είχε βάλει το CD-Rom στον υπολογιστή του και εξηγούσε στον Μιχάλη και στη Νίκη, που ήταν άναυδοι, τους κανόνες του παιχνιδιού.

«Αυτή είναι η αρχαία Ρώμη. Σε λίγο θα γίνει δική σου». Έτσι έγραφε μια από τις πρώτες οθόνες του PC-game. «Το παιχνίδι αρχίζει». Υπογραφή «Ρωμαίος Συγκλητικός».

Ο Τάκης πάτησε το πλήκτρο του play και άρχισε να παίζει. «Το παιχνίδι αρχίζει τώρα. Ρωμαίος Συγκλητικός».

Αυτή η φράση στριφογύριζε στο μυαλό του Μιχάλη, του φαινόταν οικεία.

«Ξέρετε», είπε με κάποιο παράπονο ο Τάκης, «αυτή είναι η νόμιμη έκδοση του παιχνιδιού, υπάρχει όμως και η παράνομη, που δεν κυκλοφορεί, μόνο αν πέσει στα χέρια κάποιου κάνα πειρατικό CD».

«Τι εννοείς παράνομη;» έκανε η Νίκη πιάνοντας το κεφάλι της, επειδή δεν είχε συνειδητοποιήσει ακόμα τι άκουγε και τι έβλεπε.

«Τώρα θα δείτε».

Ο Τάκης πάτησε σε μια άλλη οθόνη, διαφημιστική, που θα έδειχνε κάποια μέρη του παράνομου παιχνιδιού. Το μυαλό του Μιχάλη κατακλυζόταν από σκέψεις, τα κομμάτια του παζλ είχαν βρεθεί όλα ξαφνικά, μόνο που δεν είχαν μπει ακόμα στη σωστή θέση. Υπήρχε Κλαύδιος, υπήρχε Κλαύδιος. Και μετά τον Νέρωνα ερχόταν ο Δομιτιανός.

«Εδώ, Μιχάλη, πρόσεξε», έκανε ο Τάκης με στόμφο που εντυπωσίασε το μεγάλο του ξάδερφο. «Αυτή είναι η επίδειξη της παράνομης έκδοσης».

Η οθόνη έγινε ξαφνικά μαύρη, ολόμαυρη και το μαύρο άρχισε να κινείται προς τα πίσω, να απομακρύνεται, να μπαίνει και λίγο

κόκκινο χρώμα στην οθόνη, πιο πολύ κόκκινο, λιγότερο μαύρο, να σχηματίζεται κάτι – μήπως ένα γράμμα; Όχι, δύο. Όχι, όχι!... Η ναζιστική σβάστικα! Κόκκινο σε σχήμα σταγόνων αίματος πλημμύρισε την οθόνη. Έξαφνα όλα χάθηκαν και μετά... μια συρραφή από τρισδιάστατες εικόνες, θηρία να κατασπαράζουν ανθρώπους, αίμα, σβάστικες, μονομάχοι να αλληλοεξοντώνονται, πόνος, αίμα, σπαθιά, κοντάρια να τρυπάνε ανθρώπινα σώματα, χρώματα, μέλη να εκτινάσσονται, αίμα, χρώματα, χρώματα και σχήματα, σχήματα, σβάστικες, αίμα, κομμένα χέρια, θηρία, πόνος... Η οθόνη μαύρισε ξανά. Ο Μιχάλης και η Νίκη ανοιγόκλειναν τα μάτια τους, είχαν κουραστεί, τα κεφάλια τους πονούσαν, είχαν ζαλιστεί.

«Θεέ μου!» αναφώνησε η Νίκη. «Τι δίνουν στα παιδιά! Τα κάνουν δολοφόνους!»

Ο Μιχάλης είχε κι αυτός σοκαριστεί.

«Ποια μυαλά τα σκέφτονται αυτά, τι εταιρείες τα βγάζουν...»

Ο Τάκης γύρισε χαμογελαστός στα παιδιά.

«Αυτό έχει απαγορευτεί, μόνο άμα το φέρει κανείς παράνομα μπορεί να το παίξει».

Τα παιδιά δε μίλησαν.

«Κι εγώ, μη φοβάστε, δεν το θέλω γιατί με ζαλίζει».

«Τάκη, σε παρακαλώ πες μου, είναι σοβαρό! Τι μηνύματα βγάζουν οι επόμενοι μετά τον Νέρωνα αυτοκράτορες;» ρώτησε ο Μιχάλης με μεγάλη αγωνία αποτυπωμένη στο πρόσωπό του.

Ο Τάκης ανασκουμπώθηκε.

«Δεν ξέρω, δυστυχώς δεν έχω παίξει μέχρι εκείνο το σημείο γιατί πάντα χάνω. Οι πίστες είναι δυσκολότερες».

«Σε παρακαλώ πολύ, πρέπει να συνεχίσεις σ' αυτές τις πίστες, πρέπει να μάθουμε τι γίνεται μετά!»

«Είσαι τρελός, είσαι τελείως τρελός που θα βάλουμε τον αδερφό μου να παίξει μ' αυτό το πράγμα!»

Η Νίκη, έχοντας συνέλθει κάπως από το προηγούμενο σοκ, είχε γίνει έξω φρενών με τις ιδέες του Μιχάλη. Συνειδητοποίησε ότι

φώναζε και ότι μπορεί να ακουγόταν μέχρι μέσα, στην τραπεζαρία.

«Σου έχει στρίψει εντελώς; Τι είναι αυτά που λες;» μιλούσε πιο σιγά τώρα, αλλά εξίσου έντονα στον ξάδερφό της.

Ο Μιχάλης έκανε πίσω.

«Έχεις δίκιο», είπε. «Μπορεί να μου 'χει στρίψει κι εμένα μ' αυτά που βλέπω. Μην ξεχνάς όμως ότι έχουμε άλλους τέσσερις αυτοκράτορες για να συμπληρωθούν οι “Εννέα Καίσαρες”. Και σίγουρα ένας από αυτούς είναι και για μας».

Η Νίκη δεν είχε να πει τίποτα για να τον αντικρούσει. Είχε απόλυτο δίκιο. Δομιτιανός, Αδριανός, Κόμμοδος, Δέκιος, κάποιος αυτοκράτορας θα βρισκόταν στο δρόμο τους. Οι Εννέα Καίσαρες ήταν μεγάλη πρόκληση, το παιχνίδι έπρεπε να τελειώσει, η Ρώμη να κατακτηθεί.

«Μη σε ξαναδώ να παίζεις με αυτό το ηλεκτρονικό, με καταλαβαίνεις;» γύρισε και είπε άγρια στον αδερφό της, που δεν τόλμησε να της αντιμιλήσει.

Ο Μιχάλης είχε φορέσει κιόλας το μπουφάν του.

«Πρέπει να φύγω, να πάω σπίτι. Δικαιολόγησέ με...»

Στο δρόμο για το σπίτι του ο Μιχάλης συλλογίστηκε ότι έπεσε έξω με τον Βιτέλλιο. Βιτέλλιος δεν υπήρχε. Υπήρχε όμως ο επόμενος, ο Δομιτιανός, αλλά υπήρχε και ο ξεχασμένος Κλαύδιος. Τι είχε κάνει άραγε ο Κλαύδιος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΝΑ

*Σάββατο 30 Οκτωβρίου, απόγευμα προς βράδυ, στο σπίτι του
Μιχάλη*

Χαρτιά τινάζονταν από βιβλία και έπεφταν στο πάτωμα, συρτάρια άδειαζαν το περιεχόμενό τους στο κρεβάτι, σωροί από ταξινομημένες φωτοτυπίες διαλύονταν. Το χαρτί, αυτή η πρώτη εκτύπωση του σχολικού site, οι αστείες καταχωρίσεις, οι αρχικές εγγραφές που μετά σβήστηκαν, αυτό ήταν το ζητούμενο. Ο Μιχάλης πάνω στα νεύρα του πετούσε όπου έβρισκε ό,τι δεν του έκανε, σημειώσεις αμφίβολης χρησιμότητας, που κι ο ίδιος είχε ξεχάσει την ύπαρξή τους: Υπήρχε ο Κλαύδιος; Τι είχε κάνει; Θα το μάθαινε αμέσως αν κατάφερνε να συνδεθεί στο Ίντερνετ με την πρώτη. Δεν υπήρχε ο Βιτέλλιος, υπήρχε όμως ο Δομιτιανός. Ως «τύραννο» τον περιέγραφε η εγκυκλοπαίδεια. «Τύραννος», ναι, αλλά ποια ήταν ακριβώς τα κατορθώματά του; Ποιος συμμαθητής του είχε σειρά στο μυαλό αυτού του άρρωστου που υποδυόταν τον αυτοκράτορα, που έπαιζε με τις ζωές των ανυποψίαστων; Και ποιος ήταν αυτός ο παρανοϊκός, πώς κατάντησε έτσι; Η μόνη απάντηση που μπορούσε να δοθεί για την ώρα ήταν το τι τον κατάντησε έτσι, τι τον τρέλανε: Ένα φαινομενικά αθώο παιχνίδι υπολογιστή, από αυτά ίσως που διαφημίζονται ως «εκπαιδευτικά» ή ως «ειδικά σχεδιασμένα για παιδιά». Τι κι αν απαγορεύτηκε μετά; Οι Εννέα Καίσαρες εξαπλώνονταν μυστικά, πειρατικά, από χέρι σε χέρι, από υπολογιστή σε υπολογιστή, καταστρέφοντας το μυαλό των αδυνάμων, αυτών που δεν μπορούν να αντισταθούν στον πειρασμό να παίξουν λίγο ακόμα, μέχρι να κερδίσουν τους πόντους και να τελειώσουν την πίστα...

Ο υπολογιστής έδωσε σήμα ότι συνδεόταν τελικά στο Ίντερνετ. Ο Μιχάλης, αγνοώντας την κατάσταση του δωματίου του, κάθισε

μπροστά στην οθόνη προσπαθώντας να ηρεμήσει. Με την άκρη του ματιού του διέκρινε ένα χαρτί πάνω στο γρα φείο του, μισοθαμμένο κάτω από άλλα άχρηστα χαρτιά. «Κλαυδία, σ' αγαπώ», διάβασε, και μετά «6-1. Κάντε ρωμαϊκό θρίαμβο στο δημόσιο».

«Αυτό είναι!» αναφώνησε μην μπορώντας να κρύψει την έκπληξη και την ανακούφισή του που το βρήκε.

«Το παιχνίδι αρχίζει τώρα». Υπογραφή «Ρωμαίος Συγκλητικός». Καρφίτσωσε το χαρτί στον πίνακα από φελιζόλ που είχε για να τοποθετεί διάφορα σημαντικά, υποτίθεται, γι' αυτόν χαρτιά. Αυτό όμως ήταν όντως ένα σημαντικό χαρτί. Πήρε ένα φωσφοριζέ μαρκαδόρο και χρωμάτισε όλη την καταχώριση.

Τι σύμπτωση, σκέφτηκε. Άραγε να άρχισε να τρελαίνεται τότε το άγνωστο παιδί υπό την επίδραση των Εννέα Καισάρων ή απλώς του δόθηκε η ευκαιρία να παίξει ζωντανά το αγαπημένο του από παλιά παιχνίδι;

Κατέβασε τα μάτια του στην οθόνη του υπολογιστή του. Είχε ήδη συνδεθεί στο Ίντερνετ. Έκανε κλικ με το ποντίκι την ιστοσελίδα του σχολείου του, το βιβλίο των επισκεπτών.

«Ο Κλαύδιος πέρασε απαρατήρητος». Υπογραφή «Κλαύδιος». Η ημερομηνία καταχώρισης ήταν Τετάρτη 20 Οκτωβρίου. Ο Μιχάλης κοίταξε μπροστά του, στο επιτραπέζιο ημερολόγιο του γραφείου του. 20 Οκτωβρίου, ημέρα Τετάρτη. Τι είχε συμβεί τότε; Σίγουρα όχι η χοροεσπερίδα, αυτή ήταν το προηγούμενο Σάββατο, και η μέρα εγγραφής ήταν η Τετάρτη, δηλαδή τρία περίπου εικοσιτετράωρα πριν από τη χοροεσπερίδα. Ο Μιχάλης προσπάθησε να θυμηθεί, να ανασυνθέσει τα γεγονότα. Τρεις μέρες πριν από το χορό...

Ο Αλέξανδρος μιλούσε στον Θανάση και τον Νίκο για τις ομάδες, κέρασε τον Νίκο, η Έφη και η Βάλια τον τράβηξαν, ο Πάβελ, ο Οδυσσέας και η Ναταλία σε μια γωνιά να μιλάνε, η Κατερίνα και η Άννα να χαίρονται και να διασκεδάζουν που πήγε ο Δημήτρης στη χοροεσπερίδα, ο Λουκάς να υποδέχεται στην είσοδο και να

κοιτάζει τις προσκλήσεις... ο Λουκάς να υποδέχεται στην είσοδο και να κοιτάζει τις προσκλήσεις... Ο Λουκάς είχε παραιτηθεί την Τετάρτη από πρόεδρος, η Θάλεια είχε κι αυτή παραιτηθεί από το προεδρείο. «Ο Κλαύδιος πέρασε απαρατήρητος». Αυτό να ήταν άραγε η πράξη του Κλαύδιου ή είχε γίνει και κάτι άλλο που του διέφευγε εκείνη τη στιγμή; Και αν πάλι ο Κλαύδιος «εξανάγκασε» τα δύο παιδιά σε παραίτηση, αυτό έγινε εντελώς τυχαία, θα μπορούσε να μην είχε γίνει καν. Και πάλι αυτό το γεγονός έβγαζε τον Λουκά και τη Θάλεια από την ομάδα των υπόπτων, ή μήπως όχι; Ή μήπως, ένας από τους δύο –ή και οι δύο μαζί– ήταν ο Κλαύδιος, που πέρασε έτσι απαρατήρητος με το να παραιτηθεί από το προεδρείο του σχολείου;

Ο Μιχάλης δεν μπορούσε να βγάλει άκρη. Πληκτρολόγησε στη μηχανή αναζήτησης του Ίντερνετ τη φράση «Οι Εννέα Καίσαρες». Του βγήκαν εκατοντάδες αποτελέσματα που αναφέρονταν σ' αυτή την περιγραφή. Δεν μπορούσε να τα ελέγξει όλα κι έκανε μια πιο λεπτομερή αναζήτηση προσθέτοντας στη φράση «Οι Εννέα Καίσαρες» και το ειδικότερο στοιχείο «ηλεκτρονικό παιχνίδι». Τα αποτελέσματα μειώθηκαν σημαντικά, αλλά ήταν πάλι πολλά. Ο Μιχάλης διάβαζε λίγο στην αρχή τα περιεχόμενα κάθε site κι άνοιγε παράθυρα σ' αυτά που τον ενδιέφεραν.

«Παράνομο παιχνίδι», «απαγορεύτηκε στην Αμερική και την Ιαπωνία», «κρίσεις επιληψίας», «αντικοινωνική συμπεριφορά», «αισθήματα μίσους». Αυτές ήταν οι φράσεις που περιέγραφαν το παιχνίδι. Αυτοί ήταν Οι Εννέα Καίσαρες. Έβαλε χαρτί στον εκτυπωτή κι άρχισε να τυπώνει τα πιο ενδιαφέροντα. Του πέρασε η ιδέα να πάει σε κάποιο εξειδικευμένο στα ηλεκτρονικά παιχνίδια κατάστημα –τέτοια βρίσκονταν αρκετά στο κέντρο της συνοικίας– και να κάνει μια έρευνα, να δει αν γνωρίζουν κάτι γι' αυτό, αν το πουλούν νόμιμα ή αν το έχουν αντιγράψει παράνομα.

Βγήκε από το Ίντερνετ. Μάζεψε από το πάτωμα ένα χαρτί με τους συνδυασμούς που έκανε κάποιες ώρες πιο πριν: Γιώργος, Μανόλης, Οδυσσέας, τα τρία παιδιά του δημοσίου τού φάνταζαν

τώρα πιο ύποπτα από ποτέ, καθώς ο Λουκάς και η ομάδα του είχαν βγει από τη μέση. Έμεναν τρεις ομάδες ακόμα, και η δική του τέσσερις. Ποια άραγε να είχε σειρά; Έξω είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Ο Μιχάλης άναψε το φως. Άρχισε να κατεβάζει πάλι τις εγκυκλοπαίδειες με τα λήμματα των αυτοκρατόρων. Αύγουστος, Τιβέριος, Καλιγούλας, Κλαύδιος, Νέρωνας, Δομιτιανός, Αδριανός, Κόμμοδος, Δέκιος. Θα τους έπιανε με τη σειρά, θα προσπαθούσε να βρει κοινά στοιχεία, γενεαλογικά δέντρα, λεπτομέρειες που θα μπορούσε να αναγάγει στην περίπτωση του άρρωστου με το ηλεκτρονικό. Έπαιρνε το ρίσκο να βαδίζει σε λάθος δρόμο, το ήξερε, καθώς υπήρχε το ενδεχόμενο η επιλογή των θυμάτων να ήταν εντελώς τυχαία, να μη βασιζόταν καν σε ομάδες, ή ακόμα ο υπεύθυνος να ήταν ένα άτομο από τις ομάδες που ήδη είχαν πάθει κάτι. Αυτά τα υπολόγιζε, όμως έπρεπε από κάπου να πιαστεί, από κάπου ν' αρχίσει.

Αποφάσισε να ασχοληθεί με την πρώτη δυναστεία της Ρώμης, την Κλαυδία. Ο Αύγουστος (31 π.Χ.-14 μ.Χ.), θετός γιος του Καίσαρα, είχε χαρακτηριστεί από την Ιστορία μεγάλος αυτοκράτορας. Το μόνο μεμπτό του ήταν η κατάχρηση του δημόσιου ταμείου, και σ' αυτή βασίστηκαν Οι Εννέα Καίσαρες, κατάχρηση που έγινε υπό την καθοδήγηση της υπερφιλόδοξης τρίτης γυναίκας του Λιβίας. Και πάλι όμως τα χρήματα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για την ανέγερση μνημείων και την κατασκευή έργων με στόχο κυρίως να δοξάσουν τον Αύγουστο και τη Λιβία. Γιος της Λιβίας και θετός γιος του Αύγουστου ήταν ο Τιβέριος (14-37 μ.Χ.), ο επόμενος αυτοκράτορας. Ένας καχύποπτος άνθρωπος, που έβλεπε παντού εχθρούς, που επέτρεψε κατά το διάστημα της διακυβέρνησής του να ανθίσουν οι συκοφαντίες και οι μηχανορραφίες. Ταπειωνόταν συνέχεια από την πρώτη του γυναίκα Ιουλία, ενώ έλεγχο πάνω του είχε και η δεύτερη αυτοκράτειρα, η Βιφανία. Τον διαδέχθηκε ο παρά φρονας Καλιγούλας (37-41 μ.Χ.), εγγονός του αδερφού του και δεύτερος αυτοκράτορας από την Κλαυδία γενεά, καθότι ο Αύγουστος –

παρόλο που συμπεριλαμβανόταν στη δυναστεία των Κλαυδίων— ανήκε στην Ιουλία γενεά. Ότι και να πει κανείς για τον Καλιγούλα είναι λίγο. Ο Μιχάλης είχε γεμίσει μια σελίδα από τις πράξεις ντροπής αυτού του αυτοκράτορα. Του έκανε εντύπωση και υπογράμμισε ότι ο Καλιγούλας αρρώστησε εφτά μήνες μετά από την άνοδό του στο θρόνο από επιληψία, γι' αυτό και παραφρόνησε.

Σαν να έπαιζε κι αυτός ηλεκτρονικά, σκέφτηκε και προχώρησε στον επόμενο αυτοκράτορα. Ο Κλαύδιος (41-54 μ.Χ.), θείος του Καλιγούλα, θεωρείτο στις αρχές ανόητος, καθώς δεν ασχολιόταν καθόλου με την πολιτική παρά μόνο με τη λογοτεχνία και τη ρητορική. Φιλάσθενος, κομπλεξικός και δύσμορφος, βρέθηκε στο θρόνο σαν από θαύμα και κυβέρνησε στην ουσία μέσω των συζύγων του, Μεσσαλίνας και Αγριππίνας. Η τελευταία μάλιστα τον δολοφόνησε. Αυτές οι δύο αυτοκράτειρες ήταν ό,τι χειρότερο είχε να επιδείξει το γυναικείο φύλο εκείνο τον καιρό στη Ρώμη. Η μόνη που τις συναγωνίστηκε αργότερα ήταν η Ποππαία, δεύτερη γυναίκα του επόμενου αυτοκράτορα, του Νέρωνα (54-68 μ.Χ.), γαμπρού και ανιψιού του Κλαυδίου, αυτοκράτορα που αποδείχθηκε ισάξιος αν όχι ανώτερος από τον Καλιγούλα στην παραφροσύνη. Με τον Νέρωνα τελείωνε και η δυναστεία των Κλαυδίων. Μετά από μία διετία αναρχίας ήρθε στα πράγματα η επόμενη δυναστεία, των Φλαβίων, από την οποία προερχόταν ο επόμενος αυτοκράτορας του παιχνιδιού, ο Δομιτιανός.

Ο Μιχάλης σήκωσε τα μάτια του από τις σημειώσεις και κοίταξε το ρολόι. Η ώρα ήταν δέκα το βράδυ – πώς είχε βραδιάσει χωρίς να το καταλάβει; Ένωθε κουρασμένος, είχε έναν ελαφρύ πονοκέφαλο. Έπρεπε όμως να συνεχίσει. Έκλεισε τις εγκυκλοπαίδειες και ξάπλωσε για λίγο στο κρεβάτι, έτσι, για πέντε λεπτά, με κλειστά τα μάτια, για να ξεκουραστεί. Τον πήρε ο ύπνος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΔΥΟ

Σάββατο προς Κυριακή 30-31 Οκτωβρίου, ξημερώματα, στο δωμάτιο του Μιχάλη

Βρισκόταν σε μια τεράστια αίθουσα η οροφή της οποίας στηριζόταν σε κάτι πελώριες κολόνες. Περπατούσε μόνος του και τα βήματά του αντηχούσαν ανατριχιαστικά καθώς δεν ακουγόταν άλλος θόρυβος. Φοβόταν να προχωρήσει, όμως το έκανε ξέροντας τι τον περιμένει. Απέναντί του, στο βάθος, σε μια ημικυκλική σειρά εννέα θρόνοι να φεγγοβολάνε. Οι Εννέα Καίσαρες.

«Πλησίασε», άκουσε μια φωνή να τον καλεί, χωρίς να μπορεί να προσδιορίσει από πού ερχόταν.

Νόμιζε ότι την άκουγε πίσω του. Ο Μιχάλης κοντοστάθηκε στα μισά της αίθουσας.

«Ξέρω ποιοι είστε! Ξέρω ποιοι είστε!» φώναξε.

Οι Εννέα Καίσαρες σηκώθηκαν ατάραχοι από τους θρόνους τους και με τα σκήπτρα τους τον έδειξαν. Από παντού άρχισαν να ξεχύνονται ανθρωπόμορφα τέρατα, μονομάχοι με κομμένα χέρια και πόδια, στρατιώτες με σβάστικες. Ένα κόκκινο υγρό άρχι σε να κυλά στο πάτωμα. Τα τέρατα, οι ζωντανοί-νεκροί τον πλησίαζαν, τον πλησίαζαν όλο και πιο πολύ, τον έφτασαν, τον ακούμπησαν.

«Μηηη...» φώναξε ο Μιχάλης και έδιωξε τα χέρια της Βάλιας και της Έφης που τον τραβούσαν.

«Εμάς δε μας μιλάς;»

Η μουσική ακουγόταν εκκωφαντικά, αλλά μπορούσε να τις ακούσει. Μα πώς βρέθηκε μέσα στο κλαμπ; Οι δύο κοπέλες συνέχισαν να τον τραβούν. Γύρισε να τους μιλήσει και είδε έκπληκτος δύο άγνωστες.

«Είμαστε η Ιουλία και η Βιφανία, οι γυναίκες του Τιβέριου», του είπαν.

Όλοι στο μπαρ ήταν ντυμένοι ρωμαϊκά, η Νίκη, ο Αλέξανδρος, ο Οδυσσέας, ο Αντρέας, η Βασιλική, όλοι. Μόνο αυτός φορούσε τα ρούχα του. Ξαφνικά η μουσική σταμάτησε.

«Έλα να γνωρίσεις την αρχηγό μας, την Αγριππίνα».

Ο Μιχάλης άρχισε να προχωρά στην άκρη του μπαρ, ενός μπαρ που μεταμορφωνόταν συνέχεια, μέχρι που έγινε η αίθουσα των υπολογιστών του σχολείου του. Άκουσε κοριτσίστικα γέλια και είδε μια γυναικεία πλάτη.

«Σου εύχομαι κι εσύ κάποτε να γίνεις Ιουλία».

Πίσω από την άγνωστη είδε τη Θάλεια έτοιμη να κλάψει. Η μνήμη του άρχισε να επανέρχεται.

«Από σήμερα θα με λέτε Κλαυδία».

Το κορίτσι γύρισε και αντίκρισε τον Μιχάλη.

«Κατερίνα-Κλαυδία», είπε και ο Μιχάλης παραπάτησε τρομαγμένος.

Από τα μαλλιά της έβγαιναν φίδια, τα νύχια της έγιναν γαμφιά, η φωνή της άρχισε να στριγγλίζει:

«Κατερίνα-Κλαυδία είπα!»

Κλαύδιοι, η πρώτη δυναστεία της Ρώμης, οι γυναίκες τους, οι αυτοκράτειρες κυβερνούσαν, «Ο Κλαύδιος πέρασε απαρατήρητος», συνάντηση μαθητών – καθηγητών, ποιος είναι ο Κλαύδιος; «Έλα να γνωρίσεις την αρχηγό μας, την Αγριππίνα», η Θάλεια παραιτήθηκε, «Κάνε ένα διαλειμματάκι να φας κάτι», ο Δημήτρης δηλητηριάστηκε, τα μάτια, αυτά τα μάτια της, όλοι έτρεχαν πίσω της, ο Σάκης πέφτει με τη μηχανή, «Σου εύχομαι κι εσύ κάποτε να γίνεις Ιουλία», η Θάλεια ήταν το θύμα, Κλαύδιος και Αγριππίνα, μα πού είναι ο Κλαύδιος, ποιος είναι ο Κλαύδιος; Ο Κλαύδιος δεν ήταν εκεί, ο Κλαύδιος πέρασε απαρατήρητος, ο Κλαύδιος δεν ήταν άντρας, ήταν γυναίκα, η Κλαυδία! Η Κατερίνα-Κλαυδία...

Ο Μιχάλης άνοιξε απότομα τα μάτια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΡΙΑ

Δευτέρα 1 Νοεμβρίου, πρωί, στους χώρους των δύο σχολείων

Ο Οδυσσέας και η Ναταλία έμεναν ακίνητοι και αμίλητοι κοιτάζοντας τον τοίχο του σχολείου τους. «Να φύγουν οι ξένοι από τα σχολεία μας».

Συμμαθητές τους και παιδιά άλλων τάξεων έφταναν νυσταγμένα στην είσοδο, την οποία και προσπερνούσαν ρίχνοντας μόνο μια φευγαλέα ματιά στο σύνθημα. Ίσως να μην τους έκανε εντύπωση, σίγουρα θα είχαν δει πάρα πολλά του είδους του στους δρόμους της πόλης. Για τον Οδυσσέα και τη Ναταλία όμως ήταν ο φόβος που ξαφνικά χτύπησε την πόρτα τους. Κι αυτοί είχαν δει τέτοιου είδους συνθήματα, και με χειρότερο περιεχόμενο μάλιστα. Δεν είχαν δει όμως ποτέ κάτι τέτοιο στη γειτονιά τους, στο σχολείο τους, ένα σύνθημα που να φωνάζει και να εννοεί αυτούς.

«Προσέξτε! Σε αυτά τα δύο σχολεία υπάρχουν κάποιοι ξένοι. Διώξτε τους!» Κάτι τέτοιο ίσως θα ήθελε να πει αυτός που το έγραψε με σπρέι. Ίσως την άλλη φορά να αναφέρει και τα ονόματά τους: «Ακόμα υπάρχουν ο Οδυσσέας και η Ναταλία μεταξύ σας; Τίποτα δεν κάνατε;»

«Φοβάμαι...» είπε η Ναταλία χωρίς να τελειώσει τη φράση της. «Κι εγώ», της απάντησε ο συμμαθητής της, ενώ την τράβηξε από το χέρι να μπουνε μέσα. «Αλλά ας μην καθόμαστε μόνοι μας να το κοιτάζουμε, ας το παίξουμε αδιάφοροι κι εμείς σαν τους άλλους. Ίσως αυτή τη στιγμή να είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε».

Τα δύο παιδιά κίνησαν να μπουν στο προαύλιο. Πίσω τους ακούστηκε μια κόρνα και γύρισαν να κοιτάξουν. Ήταν το αυτοκίνητο της πρεσβείας με τα φιμέ τζάμια που έφερνε κάθε μέρα τον Πάβελ στο ιδιωτικό. Πίσω από τα τζάμια ο Πάβελ είχε κολλήσει το πρόσωπό του και το χέρι του στο παράθυρο, έχοντας

διαβάσει κι αυτός το σύνθημα. Χαιρέτησε τους φίλους του, που όμως δεν μπορούσαν να τον δουν. Ήξερε όμως ότι αυτοί κατάλαβαν, γιατί τους είδε να σηκώνουν τα χέρια τους και να χαιρετούν τα φιμέ τζάμια.

* * *

Παραξενεμένος ο κύριος Σπύρου έβγαλε από το χαρτοφύλακά του τη λίστα με τους κωδικούς εισαγωγής των μαθητών στο Ίντερνετ και αφού εντόπισε τον κωδικό της Νίκης, μπήκε με τα δικά της στοιχεία. Τι να ήθελε άραγε η Νίκη τόσο πρωί στο ιδιωτικό και μάλιστα πριν καν επιθεωρήσει ο ίδιος την ανακαινισμένη αίθουσα υπολογιστών; Δε φανταζόταν να είναι τόσο μεγάλη η όρεξή της για δουλειά, που να την αναγκάσει να κάνει κοπάνα την πρώτη ώρα από το μάθημα και να έρθει να δουλέψει στο κολέγιο. Και μάλιστα μετά από τα γεγονότα που προηγήθηκαν θα περίμενε από την ίδια, αλλά και από όλους τους μαθητές γενικώς να είναι πιο προσεχτικοί. Τουλάχιστον αυτή δεν τον είχε δει, μόνο ο κύριος Σπύρου την είδε να διασχίζει το προαύλιο και να περνά απέναντι, στο δημόσιο. Ο καθηγητής των υπολογιστών έπρεπε να βιαστεί να ελέγξει την εγκατάσταση των τερματικών, να κάνει τις ρυθμίσεις. Αλλά παράλληλα του κέντριζε την περιέργεια να μάθει τι επιζητούσε η μαθήτριά του τόσο νωρίς στους υπολογιστές του ιδιωτικού.

Άνοιξε τη σελίδα με το ιστορικό των επισκέψεών της στο Ίντερνετ. Πάτησε τα διάφορα sites που είχε επισκεφθεί και η Νίκη. Βιογραφίες αυτοκρατόρων, εννέα διαφορετικών αυτοκρατόρων και... Οι Εννέα Καίσαρες; Ο κύριος Σπύρου είχε ενημερωθεί για την ύπαρξη του παράνομου παιχνιδιού, όχι βέβαια πως ήξερε πολύ συγκεκριμένα πράγματα. Η Νίκη όμως πώς το γνώριζε; Και γιατί ήρθε να ψάξει πρωί πρωί, φεύγοντας από το μάθημά της για τους Εννέα Καίσαρες; Και μάλιστα διερευνώντας ξεχωριστά για καθέναν από αυτούς; Η Νίκη, η

ξαδέρφη του Μιχάλη, ο Μιχάλης με τα σενάρια του. Τα παιδιά ήξεραν κάτι παραπάνω από αυτόν, φαινόταν μάλιστα να γνωρίζουν πολλά. Τόσο πολλά, που καταντούσε ύποπτο και επικίνδυνο. Ο κύριος Σπύρου παρέμεινε βλοσυρός αναλογιζόμενος τα επόμενα βήματά του, τι έπρεπε να κάνει...

* * *

Η ματιά του κυρίου Νικολαΐδη πήγαινε από τον Νίκο στον Γιώργο και αντίστροφα. Οι πρόεδροι των δύο σχολείων, όρθιοι μπροστά από το λυκειαρχή, έμοιαζαν περισσότερο με μεταμελημένα άτακτα παιδάκια παρά με δυναμικούς εκπροσώπους των μαθητών. Ο διευθυντής του ιδιωτικού δεν τους είχε κατηγορήσει βέβαια για τίποτα, όχι βέβαια, αλλά τα συνθήματα στον τοίχο του δημοσίου και πολύ περισσότερο η φωτιά στην αίθουσα των υπολογιστών πριν από τέσσερις μέρες είχαν κάνει το κλίμα αρκετά βαρύ.

«Όλα είναι τυχαία φυσικά, οφείλονται σε συμπτώσεις», επέμενε να επαναλαμβάνει με διαφορετικό τρόπο κάθε φορά ο κύριος Νικολαΐδης. «Εμείς όμως πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας, έτσι δεν είναι;»

Τα δύο αγόρια ήξεραν ότι αυτός ο διάλογος γινόταν τυπικά και ότι ο λυκειαρχής θα έπαιρνε ούτως ή άλλως τη συναίνεσή τους για τα όποια μέτρα. Εννοείται βέβαια ότι θα ζητούσε τη συνεργασία τους με τέτοιο τρόπο σαν να την απαιτούσε, καθώς όλος ο προηγούμενος χειμαρρώδης λόγος του είχε αναλωθεί στα πεπραγμένα και τα ένδοξα μεγαλεία του παρελθόντος του ιδιωτικού.

Ο Νίκος και ο Γιώργος δεν τολμούσαν να κοιτάξουν ο ένας τον άλλο, κάτι τέτοιο μπορεί να το εκλάμβανε ο κύριος Νικολαΐδης ως σιωπηλή συνεννόηση.

«Θα τηρείται βιβλίο εισόδου και εξόδου των μαθητών από την αίθουσα των υπολογιστών, με ώρες, υπογραφές και τα λοιπά.

Εσείς θα είστε υπεύθυνοι για την τήρηση αυτού του βιβλίου, αναθέτοντας την εργασία σε άτομα της απόλυτης εμπιστοσύνης σας», είπε ο καθηγητής απλώνοντας το χέρι του στο γραφείο και ακουμπώντας έναν ογκώδη τόμο, που τα παιδιά υπέθεσαν ότι ήταν το εν λόγω βιβλίο. «Επίσης θα επιθυμούσα να αναλάβετε από κοινού προσπάθειες για την καλύτερη συνεργασία των σχολείων, όπως αθλητικούς αγώνες, θεατρικό έργο, μαθητικές εκθέσεις ή ό,τι εσείς κρίνετε καλύτερο. Σύμφωνοι;»

«Μάλιστα», είπαν και οι δύο πρόεδροι σχεδόν με μια φωνή. Ο κύριος Νικολαΐδης τους κοιτούσε ήρεμος και χαμογελαστός. Μέχρι στιγμής τα πράγματα έβαιναν καλώς. Από κει και πέρα όμως θα άρχιζαν τα δύσκολα: Όταν θα ζητούσε από τα παιδιά να πάψουν όλες αυτές οι φήμες περί έχθρας και δολοπλοκιών μεταξύ των δύο σχολείων. Ο λυκειάρχης ήταν έμπειρος σ' αυτά τα θέματα, ήξερε πώς να τα χειρίζεται. Η περίπτωση όμως τώρα ήταν ιδιαίζουσα, καθώς οι επαναλαμβανόμενες συμπτώσεις είχαν πάψει πλέον να είναι συμπτώσεις. Παρ' όλα αυτά όμως δεν έπρεπε να δώσει την εντύπωση ανθρώπου που υποπτεύεται, δεν έπρεπε να φανερώσει στα παιδιά όσα σκεφτόταν. Και προπάντων δεν έπρεπε να αποκαλύψει την πρόσκληση που είχε κάνει σε γνωστή ψυχολόγο να επισκέπτεται το κολέγιο για να σκιαγραφεί τους χαρακτήρες των παιδιών.

* * *

Ο Μιχάλης και η κυρία Δουκάκη συναντήθηκαν τυχαία στο διάδρομο και απ' ό,τι φάνηκε αυτή η συνάντηση δεν ήταν κάτι που επεδίωκαν και οι δύο. Όλη τους η συνομιλία ήταν επιφυλακτική. Η καθηγήτρια ρώτησε το μαθητή της πώς τα πάνε ως ομάδα με την εργασία και ο Μιχάλης της απάντησε πολύ ικανοποιημένος ότι όλα βαίνουν καλώς. Τυπικές κουβέντες, κουμπωμένοι συνομιλητές. Η κυρία Δουκάκη είχε ενημερωθεί από

τον κύριο Σπύρου για τη Νίκη και τα sites στα οποία είχε μπει. Ο καθηγητής των υπολογιστών τής είχε εξηγήσει μέσες άκρες για τους Εννέα Καίσαρες, το επικίνδυνο αυτό ηλεκτρονικό παιχνίδι.

«Τα παιδιά», της είπε, «ξέρουν περισσότερα απ' όσα νομίζουμε. Στο χέρι σου είναι να μάθεις με τρόπο τι».

Η κυρία Δουκάκη είχε τρομοκρατηθεί μ' αυτή τη σκέψη. Ήταν που και ο κύριος Σπύρου είχε πάρει ένα συνωμοτικό ύφος.

«Τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά», της είπε φεύγοντας για το σχολείο του.

Η φιλόλογος, μπλεγμένη και μην μπορώντας να συγκεντρωθεί, βρέθηκε εντελώς απροετοίμαστη μπροστά στο μαθητή της.

«Όλα καλά;» τον ρώτησε τονίζοντας κάπως περίεργα τις λέξεις, γεγονός που το αντιλήφθηκε ο Μιχάλης και απάντησε με ένα εξίσου αινιγματικό «Καλά».

Κανείς δεν ανοιγόταν μέσα σ' αυτές τις λίγες στιγμές αμηχανίας.

Τώρα με υποπτεύεται άραγε; σκεφτόταν ο Μιχάλης και αναλογίστηκε πόσο άσχημα είχε κάνει να επιμείνει τόσο πολύ στους καθηγητές για τον Νέρωνα. Αισθάνθηκε παγιδευμένος σε μια ιστορία που δεν τον αφορούσε, πνιγόταν, ένωθε άβολα...

Το κουδούνι ήρθε να τους λυτρώσει και τους δυο.

* * *

Ο Αντρέας προσπαθούσε να παρακολουθεί διακριτικά την Κατερίνα, τι έκανε, πώς εκφραζόταν, με ποιους μιλούσε, τι έλεγε. Αυτό ήταν εξαιρετικά δύσκολο, καθώς δεν είχαν κοινές παρέες. Η χρυσή ευκαιρία τού δόθηκε όταν στο μεγάλο διάλειμμα παρέμεινε στην τάξη με τον Δημήτρη για να κάνουν παρέα στον Σάκη, που ήρθε για πρώτη μέρα στο σχολείο μετά από το ατύχημά του.

Καθισμένος στην καρέκλα, με το πόδι στο γύψο να προεξέχει και τις πατερίτσες λίγο πιο κει, ο αθλητικός Σάκης χαιρόταν αφάνταστα την παρέα και την υποδοχή των συμμαθητών του.

Πάντως δε θα μπορούσε να βρίσκεται εκεί ο Αντρέας αν δεν είχαν μαζευτεί γύρω του η Έφη, η Βάλια, ο Βαγγέλης, καθώς και οι συνεργάτες του από το δημόσιο, ο Παντελής και η Βασιλική. Τα παιδιά γελούσαν και πείραζαν τον Σάκη και τον άλλο παθόντα, τον Δημήτρη, ενώ η Κατερίνα έδειχνε κάπως αγχωμένη στην προσπάθειά της να εξυπηρετήσει τους δυο συμμαθητές του. Ή μήπως δεν ήταν αυτό; Υπήρχε όμως μια μελαγχολία στα μάτια του Σάκη, πίσω από το φαινομενικά εύθυμο πρόσωπό του. Αυτό ήταν κάτι που νόμιζε ότι το παρατήρησε μόνο ο Αντρέας και γι' αυτό αιφνιδιάστηκε όταν άκουσε την Κατερίνα να λέει:

«Πέρα όμως από τα ατυχήματά σας, βγήκε και κάτι καλό. Ωριμάσατε ως άνθρωποι».

Ο Δημήτρης και ο Σάκης κούνησαν καταφατικά τα κεφάλια τους. «Όντως», απάντησε ο Δημήτρης, «έγινα πιο κοινωνικός κι αυτό το χρωστώ στην Κατερίνα και την Άννα».

Ο Σάκης δεν είπε τίποτα. Το χαμόγελό του έλεγε όμως ότι κι αυτός είχε αλλάξει, προσπαθούσε να είναι εξίσου καταδεκτικός με όλα τα παιδιά, σταμάτησε να λέει διάφορα ψεματάκια, αθώα μεν, αλλά που συντελούσαν στο να τον προβάλλουν και να τον επιδεικνύουν διαρκώς.

«Καιρός λοιπόν είναι να αλλάξουν και κάποιοι άλλοι», συνέχισε η Κατερίνα γελώντας.

«Μήπως εννοείς το καινούργιο μέλος της ομάδας σας;» την πείραξε η Βάλια υπονοώντας τον Αλέξανδρο.

Η Κατερίνα σήκωσε χαμογελαστή τους ώμους της παίρνοντας την έκφραση «Εγώ δεν ξέρω, εσύ το είπες». Σηκώθηκε κι έκανε να βγει έξω. Ο Αντρέας δε βάσταξε. Εκεί που δε μιλούσε, ρώτησε ξαφνικά την Κατερίνα προσπαθώντας να φανεί άνετος, ενώ αυτή έβγαινε:

«Μήπως εννοείς ότι θα πρέπει να υπάρξουν κι άλλα ατυχήματα;»

Η Κατερίνα του χάρισε το ωραιότερο χαμόγελό της κι έφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ

Τρίτη 2 Νοεμβρίου, μετά τη λήξη των μαθημάτων,

στην αίθουσα εκδηλώσεων του ιδιωτικού

Εκείνη τη στιγμή που μπήκε μέσα στην αίθουσα της ομάδας εργασίας, ο Αλέξανδρος λογικά πρέπει να έδωσε δίκιο στα λόγια της καθηγήτριάς του, της κυρίας Δουκάκη, λίγες μέρες πιο πριν. Όντως η αποδοχή είναι κάτι που κερδίζεται, δεν επιβάλλεται. Και ο Αλέξανδρος, απ' ό,τι φάνηκε, δεν είχε την παραμικρή πιθανότητα να κερδίσει ούτε ένα ψήγμα σεβασμού. Η αδιαφορία, η παγωμάρα και η απέχθεια στα πρόσωπα ορισμένων μαθητών της Ρωμαϊκής Ιστορίας ήταν κάτι παραπάνω από εμφανείς, όταν η φιλόλογος τυπικά τους παρουσίασε και τους σύστησε τον Αλέξανδρο. Η Κατερίνα, ο Δημήτρης και η Άννα, δίπλα στους οποίους κάθισε ως μέλος της ομάδας τους, δεν του έδωσαν την παραμικρή σημασία, μάλιστα επιδεικτικά του γύρισαν την πλάτη, σχηματίζοντας έναν κλειστό κύκλο τριών ατόμων που συνέχιζαν να μιλούν.

«Θα συνηθίσεις, Αλέξανδρε, τον τρόπο εργασίας και το κλίμα εδώ με τον καιρό», ένωσε την ανάγκη να πει ένα λόγο υπεράσπισης η κυρία Δουκάκη, παρόλο που κατά βάθος αισθανόταν δικαιωμένη και ικανοποιημένη γι' αυτή τη συμπεριφορά των άλλων παιδιών.

Καθώς φαινόταν όμως και τα παιδιά συνήθισαν την παρουσία του Αλέξανδρου, γιατί όταν η φιλόλογος άρχισε να μιλά για τις εργασίες της Ρωμαϊκής Ιστορίας, κανείς δεν του έδωσε πλέον την παραμικρή σημασία. Ήταν σαν να μην υπήρχε για τους υπόλοιπους μέχρι το τέλος της συνάντησης. Όχι όμως για όλους τους υπόλοιπους. Ο Μιχάλης παρατηρούσε, διακριτικά μεν αλλά πολύ προσεχτικά, αντιδράσεις και εκφράσεις των συμμαθητών

του. Κατερίνα, Αλέξανδρος, Λουκάς, Οδυσσέας ήταν τα πρόσωπα στα οποία είχε επικεντρώσει το ενδιαφέρον του.

«Έτσι μου 'ρχεται να τα διαλύσω και να τα κάψω όλα εδώ μέσα», είχε πει ο Οδυσσέας πριν την εμφάνιση του «Νέρωνα». Προειδοποίηση; Πρόβλεψη; Κανείς δεν ήξερε και κανείς δε θα μάθαινε μέχρι να γινόταν το μοιραίο λάθος και να αποκαλύπτονταν ο ένοχος ή οι ένοχοι.

Με την άκρη του ματιού του διέκρινε πώς είχε καρφωθεί το βλέμμα του Γιώργου στην Κατερίνα, πώς αυτή χαμογελούσε στον Σάκη, που καθόταν απέναντί της, προκαλώντας τη ζήλια τόσο του Γιώργου όσο και της Βασιλικής, της κοπέλας που ήταν στην ίδια ομάδα με τον Σάκη. Η θέση που καθόταν η ομάδα του, στην κορυφή ενός Π που σχημάτιζαν τα θρανία, ήταν ιδανική για τέτοιου είδους παρατηρήσεις. Πρόσεξε ότι για πρώτη φορά η Θάλεια και ο Λουκάς είχαν ανάμεσά τους τη Μαίρη, ότι ο Νίκος και ο Γιώργος ασχολούνταν συγχρόνως και με το ογκώδες βιβλιο-παρουσιολόγιο που τους είχε δώσει ο λυκειάρχης για να ελέγχουν τις εισόδους και τις εξόδους των συμμαθητών τους στην αίθουσα των υπολογιστών, ότι ο Οδυσσέας και η Ναταλία προσπαθούσαν να περάσουν απαρατήρητοι, έχοντας προφανώς στο νου τους τα χτεσινά συνθήματα στον τοίχο του δημοσίου, σε αντίθεση με τον Πάβελ, που με την ενεργητική συμμετοχή του στη συνάντηση ήθελε μάλλον να υπενθυμίσει τη θέση του, ως τρόπο άμυνας στα ρατσιστικά συνθήματα.

Κάποιος, κάποια ή κάποιοι από τους συμμαθητές και τις συμμαθήτριές του ήταν το παρανοϊκό άτομο που μεταμορφωνόταν σε αυτοκράτορα, που ζούσε μέσα στην παράνοια των Ρωμαίων βασιλέων. Ποιο όμως; Ο Μιχάλης προσπαθούσε να εστιάσει πίσω από τα γεμάτα υγεία πρόσωπά τους. Τι σκέψεις να έκρυβαν άραγε; Αρκούσε ίσως το θράσος της Έφης και της Βάλιας, η φαινομενική συστολή του Παντελή, του Μανόλη και της Έλενας, οι φιλοδοξίες του Λουκά, της Θάλειας, του Βαγ γέλη, του Αλέξανδρου να προξενήσουν τέτοιο κακό; Η

οργή του Πάβελ, του Οδυσσέα, της Ναταλίας, η επιδειξιμανία του Σάκη και της Κατερίνας, τα βιώματα του Δημήτρη από τις κοροϊδίες και τη ζήλια των συμμαθητών του θα μπορούσαν να τους φτάσουν στα άκρα; Όλοι ήταν ύποπτοι, όλοι είχαν κάποιους λόγους, ενδεχομένως όλοι θα μπορούσαν να υποκύψουν στη γοητεία των Εννέα Καισάρων, του παιχνιδιού-δολοφόνου.

Ένας μόνος ίσως θα έφτανε στο σημείο να τρελαθεί από αυτό το παιχνίδι, να προσπαθήσει να μπει στη λογική του, να στρέψει τη ζωή του προς αυτή την κατεύθυνση. Ποιος όμως;

Ο Μιχάλης είχε βυθιστεί στις σκέψεις του, δεν πρόσεχε τι λεγόταν στην αίθουσα, τις οδηγίες της κυρίας Δουκάκη. Μπροστά του είχε ένα χαρτί και σχεδίαζε αφηρημένα σχήματα, σημείωνε αρχικά ονομάτων ενώνοντάς τα με βελάκια. Και είχε τόσο αφαιρεθεί στους συλλογισμούς του, ώστε δεν κατάλαβε αμέσως ότι χτυπούσε το κινητό του, που το είχε στη δόνηση. Ο Μιχάλης το έβγαλε από την τσέπη του. Είδε ότι είχε ένα μή νυμα. Αποστολέας άγνωστος, γιατί υπήρχε απόκρυψη κλήσης. Ο Μιχάλης παραξενεύτηκε. Έκανε να διαβάσει το μήνυμα. Αυτό που είδε στην οθόνη τον έκανε να γουρλώσει τα μάτια του και να ανατριχιάσει.

«ΣΕ ΒΡΗΚΑ!»

Ο Μιχάλης αισθάνθηκε δυσφορία, άρχισε να ιδρώνει. Για κλάσματα δευτερολέπτου σήκωσε τα μάτια του, αλλά το ένστικτο του κινδύνου τον πρόσταξε να μην κοιτάξει κανέναν.

«ΣΕ ΒΡΗΚΑ!»

Ο παρανοϊκός ήταν εκεί, μπροστά του, δίπλα του ή διαγώνιά του, έλεγε κι αυτός τις κινήσεις του, την έκφρασή του, τη σκέψη του και, το χειρότερο, τα συναισθήματά του. Ο φόβος που τον κυριέψε μπορούσε να τον προδώσει. Ο Αντρέας δίπλα του ήταν αφοσιωμένος σε αυτά που έλεγε η κυρία Δουκάκη, δεν είχε καταλάβει τίποτα.

Ο Μιχάλης προσπάθησε να παραμείνει φαινομενικά ατάραχος. Άφησε το κινητό του ανοιχτό πάνω στο θρανίο. Περίμενε για

κάποια δευτερόλεπτα πέντε, έξι, δέκα δευτερόλεπτα, που του φάνηκαν αιώνας, και κατόπιν σημείωσε στο χαρτί που σχεδίαζε: «Δες το μήνυμα στο κινητό μου».

Με τρόπο έσπρωξε το χαρτί προς τη μεριά του Αντρέα, σκουντώντας τον στο πόδι. Ο φίλος του γύρισε και τον κοίταξε παραξενεμένος και ο Μιχάλης του έκανε νόημα με τα μάτια να διαβάσει το χαρτί. Το κεφάλι του δεν κουνιόταν, τα μάτια του μόνο πρόδιδαν την αγωνία του. Ο Αντρέας, διακριτικά είναι αλήθεια, διάβασε το χαρτί και σημείωσε με τη σειρά του: «Μου το 'στειλε κι εμένα πριν από λίγο».

Η ανακούφιση του Μιχάλη ήταν τεράστια. Ο ψυχοπαθής συμμαθητής τους προφανώς δεν ήξερε τίποτα, δεν τους είχε ανακαλύψει, τουλάχιστον για την ώρα. Είχε προφανώς προγραμματίσει το κινητό του να στέλνει σε όλους τους μαθητές της Ρωμαϊκής Ιστορίας αυτό το μήνυμα, για να ελέγχει μετά τις αντιδράσεις τους. Και από τη στάση ενός και μόνου ατόμου ίσως καταλάβαινε για ποιον επρόκειτο. Ο παρανοϊκός πόνταρε στην ψυχολογία του πανικού, οι άλλοι συμμαθητές του ήταν άχρηστοι γι' αυτόν, καθώς δε θα αντιλαμβάνονταν τη σημασία του μηνύματος και θα το διέγραφαν. Ο συγκεκριμένος ένας όμως που θα το αντιλαμβανόταν θα είχε να αντιμετωπίσει την οργή του Δομιτιανού, Αδριανού, Κόμμοδου ή Δέκιου. Θα ήταν ένας από τους επόμενους στόχους, χωρίς να ξέρει το πότε και το πώς. Μοιραία θα περιέμενε την τιμωρία του.

Ο Μιχάλης νευρίασε με το φίλο του που δεν τον είχε ειδοποιήσει έγκαιρα για να προφυλαχτεί. Άραγε προδόθηκε με το στιγμιαίο πανικό του ή όχι; Παρ' όλα αυτά η ψυχή του και η σκέψη του ήρθαν στη θέση τους και ένα χαμόγελο, μια εσωτερική χαρά εκτόνωσης και ανακούφισης σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Ένα χαμόγελο που όμως πάγωσε όταν είδε απέναντί του τον Μανόλη να τον κοιτά και κατόπιν να σκύβει στις σημειώσεις του χαμογελώντας κι αυτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ

Τετάρτη 3 Νοεμβρίου, μεσημέρι

Έβγαλε το κινητό από την τσάντα, το δεύτερο κινητό, αυτό με την απόκρυψη κλήσης. Άραγε θα πετύχαινε αυτό που ήθελε να κάνει; Δυσκολίες υπήρχαν, αλλά θα το διακινδύνευε, εξάλλου δε θα ήταν και η πρώτη φορά. Άρχισε να γράφει το μήνυμα, μην μπορώντας να κρύψει ένα χαμόγελο και ένα αίσθημα ικανοποίησης. Μετά πήρε την ατζέντα και την άνοιξε στο κατάλληλο γράμμα. Βρήκε το σωστό όνομα και πληκτρολόγησε το νούμερο.

«Το μήνυμα εστάλη».

Ένιωσε μια περίεργη υγρασία στα μάτια.

Η Ιστορία είναι τελικά πολύ άδικη, σκέφτηκε, ο Δομιτιανός δεν προέρχεται από μια ούτε τόσο συνετή ούτε τόσο δίκαιη δυναστεία όσο περιγράφεται η κρατούσα άποψη. Χαμογέλασε ξανά μ' αυτό το συλλογισμό και έβαλε το δεύτερο κινητό, αυτό με την απόκρυψη κλήσης, πάλι μέσα στην τσάντα.

* * *

Ο Γιώργος δεν πίστευε σ' αυτό που έβλεπαν τα μάτια του, αν βέβαια το ερμήνευε σωστά. Ήθελε να φωνάξει από χαρά, αλλά ήταν σίγουρο ότι οι άλλοι θα τον δούλευαν. Το διάβαζε και το ξαναδιάβαζε αποτυπώνοντας κάθε γράμμα στη μνήμη του.

«Αύριο, μετά το σχολείο, θέλω να μιλήσουμε. Στις δυόμισι, έξω από παλιό συνεργείο. Κλ.».

Παίδεψε το μυαλό του να βρει ονόματα και επώνυμα που άρχιζαν από «Κλ.» και –καθώς δεν υπήρχε περίπτωση να αναγνωρίσει το νούμερο, εφόσον είχε απόκρυψη κλήσης– κατέληξε ευτυχώς στο παρατσούκλι «Κλαυδία». Η Κατερίνα ήθελε να μιλήσει μαζί του, του έκλεινε ραντεβού, να είναι μόνοι τους. Ίσως να μην είχε και τόση σημασία τι ήθελε να του πει –

προφανώς ότι δεν υπάρχει ελπίδα για κάποια σχέση μεταξύ τους— αλλά και μόνο το γεγονός ότι τον πρόσεξε και ένωσε την επιθυμία να συζητήσουν του αρκούσε. Για την ώρα.

Ο Γιώργος, γεμάτος αυτοπεποίθηση για τις ρητορικές του ικανότητες, έλπιζε ότι θα μπορούσε να αναστρέψει αυτό το αρνητικό κλίμα, αν βέβαια ήταν όντως αρνητικό. Είχε πάντως κάθε λόγο να ζει μέχρι την επόμενη μέρα τις στιγμές της γλυκιάς προσδοκίας, καθώς, ως γνωστόν, η ελπίδα πεθαίνει τελευταία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΞΙ

Πέμπτη 4 Νοεμβρίου, μετά τη λήξη των μαθημάτων

Η Νίκη μπήκε βιαστικά στην αίθουσα των υπολογιστών και εκνευρίστηκε όταν ο επιμελητής τής ζήτησε να υπογράψει στο βιβλίο εισόδου-εξόδου.

«Οχ, καημένε κι εσύ με τις σαχλαμάρες σου», του είπε απότομα και υπέγραψε απρόθυμα.

Κατόπιν κατευθύνθηκε προς τους συνεργάτες της, άλλη ειρωνεία κι αυτή, καθώς το είχε πάρει πια απόφαση πως ό,τι ήταν να γίνει σχετικά με την εργασία θα γινόταν κυρίως από την ίδια. Ο Αντρέας θα βοηθούσε κάπως με τους υπολογιστές, όσο για τον Μιχάλη, θα έκανε μερικές δευτερεύουσες και βοηθητικές δουλειές, καθώς η «αστυνομική» του ενασχόληση λειτουργούσε ως άλλοθι για να μην κάνει σχεδόν τίποτα.

«Μήπως είδατε τον Θανάση;» τους ρώτησε χωρίς περιστροφές όταν τους πλησίασε.

«Εδώ ήταν πριν από λίγα λεπτά, έκανε κάποιες εκτυπώσεις. Θα τον προλάβεις στο δρόμο», απάντησε ο Αντρέας.

Η Νίκη παραξενεύτηκε που δεν την περίμενε να φύγουν μαζί, όπως κάθε μεσημέρι, αλλά οι μέρες για την παράδοση των εργασιών πλησίαζαν, όπως και οι ημερομηνίες για τις εξετάσεις των υποτροφιών κι έτσι κάθε βιασύνη και αμέλεια ήταν σχεδόν δικαιολογημένες.

«Φεύγω», είπε, «έχω πολλά πράγματα να κάνω».

«Δε θα βοηθήσεις στην;...» ρώτησε αδιάφορα ο Μιχάλης αφήνοντας επίτηδες ατελείωτη την πρότασή του, καθώς η ξαδέρφη του θα καταλάβαινε.

«Δεν είσαι σοβαρός μού φαίνεται», έκανε αυτή και χωρίς ν' αφήσει περιθώριο για κουβέντα γύρισε κι έφυγε.

Ο Αντρέας έκανε μια γκριμάτσα στο φίλο του εννοώντας «Είδες, σ' τα 'λεγα εγώ», και ο Μιχάλης αντέδρασε αυθόρμητα: «Μα δεν είπα και τίποτα παράλογο».

Και πράγματι δεν είχε πει κάτι παράλογο ζητώντας από την ξαδέρφη του να βοηθήσει στην παρακολούθηση συγκεκριμένων ατόμων, της Κατερίνας, του Μανόλη, του Αλέξανδρου, του Γιώργου, του Οδυσσέα, αλλά ίσως και σε μια γενικότερη επόπτευση των παιδιών της Ρωμαϊκής Ιστορίας. Η μέρα ήταν Πέμπτη, ο Μιχάλης περίμενε χτύπημα από τον Δομιτιανό. Σε ποιον όμως; Παρατήρησε ότι η Έφη, η Βάλια, ο Βαγγέλης, όπως και τα περισσότερα παιδιά του κολεγίου, είχαν φύγει, μερικούς τους είχαν ελέγξει ότι ανέβηκαν και στα σχολικά. Μόνο η Κατερίνα, ο Δημήτρης και ο Αλέξανδρος ανήκαν στο ιδιωτικό και βρισκονταν εκεί, συμπτωματικά από την ίδια ομάδα, οι άλλοι ήταν του δημοσίου. Ο Αντρέας και ο Μιχάλης προσποιούνταν πως εργάζονταν, στην πραγματικότητα όμως κατέγραφαν κάθε κίνηση που ενδεχομένως θα τους φαινόταν ύποπτη, που θα μπορούσε να παρεξηγηθεί. Ενδόμυχα όμως ένιωθαν κι αυτοί ένα φόβο, όχι βέβαια μήπως δεν ανακαλύψουν τον ένοχο, αλλά μήπως ήταν αυτοί το επόμενο θύμα της μανίας του Δομιτιανού.

* * *

«Περίμενε, Θανάση!» φώναξε η Νίκη στο φίλο της από μακριά κι εκείνος γύρισε ανέκφραστος και προβληματισμένος και κοντοστάθηκε να την περιμένει.

«Γιατί από αυτό το δρόμο;» ήταν το πρώτο πράγμα που τον ρώτησε μόλις τον πλησίασε.

Η Νίκη και ο Θανάσης γύριζαν κάθε μεσημέρι στα σπίτια τους από ένα συγκεκριμένο δρόμο, ενώ από αυτόν που έπαιρναν τώρα η απόσταση ήταν μεγαλύτερη.

«Πρέπει να περάσω από το σπίτι ενός καθηγητή, φίλου του πατέρα μου, να μου δώσει κάποια βιβλία για τις εξετάσεις των

υποτροφιών».

Άρχισαν να περπατούν μαζί και η αλήθεια ήταν πως ο Θανάσης φαινόταν να βιάζεται. Δεν έλεγαν και πολλά στο δρόμο – η Νίκη προσπαθούσε να του ανοίξει κουβέντα, αλλά ο φίλος της δε φαινόταν πολύ πρόθυμος.

«Είσαι αγχωμένος, έτσι;» τον ρώτησε κάποια στιγμή.

«Ναι, είμαι, θέλω να προλάβω τον καθηγητή», είπε εκείνος χωρίς να την κοιτάξει.

«Εντάξει, τότε ας μην τρέχω και σου μιλώ και σ' εμποδίζω. Γυρίζω από τον άλλο δρόμο».

Ο Θανάσης σταμάτησε για λίγο. Το πρόσωπό του ηρέμησε και χαμογέλασε στη φίλη του.

«Συγγνώμη, χίλια συγγνώμη», της είπε. «Είναι αυτές οι μέρες, ξέρεις, που γίνεται πανικός και νιώθω κάπως πιεσμένος. Αλλά δεν πειράζει. Ας περιμένει ο καθηγητής άλλα δέκα λεπτά. Δε χάθηκε κι ο κόσμος».

Η Νίκη ευχαριστήθηκε από αυτή την αντίδρασή του. Του χαμογέλασε και ξανάρχισαν να περπατούν, πιο αργά αυτή τη φορά, συζητώντας.

* * *

Ο Γιώργος βημάτιζε νευρικά πάνω κάτω μπροστά από το παλιό συνεργείο. Ανυπομονούσε, σχεδόν αδημονούσε για το πότε θα φανεί η Κατερίνα, για το τι θα έλεγαν. Την αισιοδοξία και την αυτοπεποίθηση της χτεσινής μέρας τη διαδέχτηκε η αβεβαιότητα και ο δισταγμός. Παρ' όλα αυτά πίστευε ότι θα ξεκαθάριζαν αρκετά πράγματα, τουλάχιστον από τη μεριά του. Κοιτούσε το κινητό του για να δει αν έχει κάποιο μήνυμα ακύρωσης ή κάποια αναπάντητη κλήση. Αισθανόταν άβολα να στέκεται έξω από το συνεργείο – τι εντύπωση θα έδινε σε όποιον τον έβλεπε; Ότι είναι κακοποιός. Του ερχόταν να ανοίξει την πόρτα της αυλής και να κρυφτεί για λίγο μέσα, να μη δίνει στόχο. Ευτυχώς μάλλον είχαν πάρει εκείνα τα αντιπαθητικά σκυλιά που ξεσήκωναν τη γειτονιά με τα γαβγίσματά τους αν τυχόν περνούσε άνθρωπος σε

απόσταση πενήντα μέτρων. Ο Γιώργος έκανε ν' ανοίξει την πόρτα, αλλά και πάλι δίστασε.

Μπα, άσε καλύτερα. Θα περιμένω λίγο ακόμα, σκέφτηκε και προσπάθησε να ηρεμήσει.

* * *

Ο Αντρέας σκούνησε το φίλο του και του έδειξε τον Οδυσσέα που ετοιμαζόταν να βγει.

«Σήκω, ακολούθησέ τον», είπε ο Μιχάλης και ο Αντρέας υπάκουσε προσποιούμενος πως θα πήγαινε στην τουαλέτα.

Περνώντας από την έξοδο της αίθουσας των υπολογιστών, άκουσε τον Οδυσσέα να διαμαρτύρεται στον επιμελητή:

«Για ένα τσιγάρο πάω έξω, αμάν πια με τις υπογραφές!»

Ο επιμελητής, προφανώς εκνευρισμένος με τον εαυτό του που ψάρωνε με κάθε συμμαθητή του και ταυτόχρονα ανήμπορος να τους επιβάλει τους νέους κανονισμούς περί υπογραφών, αναθεμάτιζε την ώρα και τη στιγμή που κάθισε έστω και για λίγες ώρες μιας μέρας σ' αυτό το πόστο.

Ο Αντρέας προσπέρασε ψιθυρίζοντας «Πάω στην τουαλέτα» και ο επιμελητής τού έγνεψε «Εντάξει», μην αντέχοντας να ανοίξει και νέο μέτωπο αντιπαραθέσεων. Μόλις βγήκαν τα δύο παιδιά, σηκώθηκε και ο Μανόλης να βγει έξω. Ο Μιχάλης τα έχασε προς στιγμή, καθώς δεν ήξερε τι να πρωτοκάνει. Θα πήγαινε πολύ να έφευγε κι αυτός και από την άλλη δεν έπρεπε να αφήσει τους υπόλοιπους συμμαθητές του από τα μάτια του. Έβγαλε πολύ προσεχτικά από την τσέπη του το κινητό του και τηλεφώνησε στον Αντρέα να τον ειδοποιήσει να έχει στο νου του και τον Μανόλη. Κάνοντας πως ήθελε να μιλήσει χωρίς να ενοχλήσει τους άλλους, σηκώθηκε και πήγε προς το παράθυρο, υποτίθεται για να μην ακούγεται. Στην πραγματικότητα όμως επιτηρούσε την πίσω πλευρά του σχολείου, μην τυχόν και έφευγε κανείς.

* * *

Ο Γιώργος είδε τον Θανάση και τη Νίκη να πλησιάζουν.

Τι γυρεύουν αυτοί άραγε εδώ; αναρωτήθηκε, καθώς ο δρόμος του παλιού συνεργείου δεν ήταν γενικά πολυσύχναστος και δεν τον χρησιμοποιούσαν οι μαθητές για να πηγαίνουν και να γυρίζουν από το σχολείο, προτιμώντας άλλα, πιο πολύβουα μέρη, προφανώς για να χαζεύουν στις βιτρίνες ή να σταματήσουν να πιουν κάνα καφέ. Προσπάθησε να δείξει ατάραχος, σκεπτόμενος τι δικαιολογία θα έβρισκε να πει αν τον ρωτούσαν τι έκανε εκεί περιμένοντας. Αλλά και να μην τον ρωτούσαν, πάλι έπρεπε να πει κάτι.

«Οχ, ο Γιώργος», είπε ο Θανάσης περνώντας από δίπλα του, σημάδι ότι δεν τον είχε δει πρωτύτερα.

Έπρεπε να μπω τελικά στην αυλή του συνεργείου για να τα αποφύγω αυτά, σκέφτηκε ο πρόεδρος του δημοσίου, μετανιωμένος που δεν το είχε κάνει πρωτύτερα.

«Πώς από δω;» ρώτησε η Νίκη.

«Ε, να, έχω δώσει ραντεβού με ένα γνωστό μου να μου δώσει κάποιες σημειώσεις», είπε ο Γιώργος πρόχειρα, μην έχοντας σκεφτεί κάτι καλύτερο.

«Τελικά φαίνεται ότι σήμερα είναι η μέρα των σημειώσεων», σχολίασε η Νίκη δείχνοντας τον Θανάση «Κι ο κύριος από δω για σημειώσεις πάει, γι' αυτό ερχόμαστε από αυτό το δρόμο».

Ο Γιώργος σκέφτηκε στιγμιαία μήπως τελικά η δικαιολογία του ήταν αρκετά γελοία και τη χρησιμοποιούσαν οι πάντες για να κρύψουν κάτι και ετοιμάστηκε να απολογηθεί ότι «Τέτοιες μέρες όλοι τρέχουν», αλλά τον πρόφτασε ο Θανάσης, αιφνιδιάζοντάς τον με το σχόλιό του.

«Άσε, ρε, σε πιστέψαμε τώρα, σημειώσεις και καλά. Πες ότι... περιμένεις άλλο πρόσωπο...» είπε και του 'κλεισε το μάτι συνωμοτικά χαμογελώντας του πονηρά, ενώ η Νίκη γέλασε κι αυτή, φέρνοντας τον Γιώργο σε δύσκολη θέση.

«Όχι, όχι, για σημειώσεις είναι», φέλλισε αυτός κάτι μισόλογα και πάνω στην ώρα άρχισε να χτυπά το κινητό του ότι είχε μήνυμα, ωθώντας τον Θανάση να συμπληρώσει:

«Άντε, σ' αφήνουμε τώρα. Ο φίλος σου με τις σημειώσεις σου 'στείλε μήνυμα ότι έρχεται».

Ο Γιώργος είδε τα παιδιά να απομακρύνονται και με ανυπομονησία διάβασε το μήνυμα που είχε λάβει.

* * *

«Δεν μπορώ να συνεργαστώ μ' αυτό το άτομο. Τελείωσε, φεύγω!»

Οι φωνές της Κατερίνας αντήχησαν σ' όλη την αίθουσα των υπολογιστών σπάζοντας την ησυχία και κάνοντας όλα τα παιδιά να γυρίσουν παραξενεμένα προς το μέρος της. Ο Αλέξανδρος, στον οποίο αναφερόταν, την κοιτούσε με ένα σοβαρό, αλλά συγχρόνως υπεροπτικό ύφος. Ίσως μάλιστα να ήταν και ικανοποιημένος από το γεγονός ότι εξανάγκασε την Κατερίνα να βγει εκτός εαυτού, χαλώντας της την «cool» και μπλαζέ εικόνα που τα περισσότερα παιδιά νόμιζαν ότι είχε μη γνωρίζοντάς την καλά.

Ο Δημήτρης προσπάθησε να την κατευνάσει, ενώ η Άννα σιωπούσε μεν, αλλά η έκφραση του προσώπου της έδειχνε ότι επιδοκίμαζε τη στάση της φίλης της.

«Όχι, όχι, σε παρακαλώ, Δημήτρη. Τώρα έχω εκνευριστεί! Δεν τον αντέχω!»

Ο Μιχάλης αντιλήφθηκε ότι η Κατερίνα ετοιμαζόταν να φύγει και άρχισε κι αυτός διακριτικά να μαζεύει τα πράγματά του. Όταν την είδε να βάζει τα βιβλία της στο σακίδιό της, σηκώθηκε και προτού βγει από την αίθουσα υπέγραψε στο χαρτί εξόδου εισπράττοντας ένα «Ευχαριστώ» από τον τρισευτυχημένο και καταταλαιπωρημένο επιμελητή, που δεν αναγκάστηκε να του υποδείξει το καθήκον του.

Βγαίνοντας από την αίθουσα, κοντοστάθηκε προσποιούμενος ότι ψάχνει τα πράγματά του, ενώ παράλληλα έπαιρνε τηλέφωνο στο κινητό τον Αντρέα για να τον ειδοποιήσει. Άκουγε μεγάλη αναταραχή στην αίθουσα, σημάδι ότι έβγαινε η Κατερίνα. Συνέχισε να προσποιείται με σκοπό να προπορευτεί η συμμαθήτριά του και αυτός να την ακολουθήσει αβίαστα.

«Βρε, άι στο διάολο κι εσύ!» άκουσε την Κατερίνα να φωνάζει βγαίνοντας.

Ο Μιχάλης έπνιξε το γέλιο του.

Τον κακομοίρη τον επιμελητή. Δεν είναι η μέρα του σήμερα, σκέφτηκε και άρχισε να ακολουθεί από κάποια απόσταση την εκνευρισμένη Κατερίνα.

* * *

Περπατούσαν αμίλητοι και σκυφτοί. Ήταν φανερό ότι το άγχος και η πίεση των τελευταίων ημερών βρίσκονταν συνέχεια στη σκέψη τους. Η Νίκη, που στην ουσία έκανε μόνη της την εργασία της Ρωμαϊκής Ιστορίας, και ο Θανάσης, αποφασισμένος να πετύχει σε ένα διαγωνισμό-πρόκληση που τον ενδιέφερε και τον αφορούσε, ήταν τουλάχιστον πολύ προσεχτικοί να μη μεταδώσουν ο ένας στον άλλο την κακή τους διάθεση. Ήξεραν ότι σε λίγες βδομάδες η μόνη τους υποχρέωση θα ήταν το σχολείο και τα φροντιστήριά τους και απαλλαγμένοι από την παραπανίσια προσπάθεια, θα μπορούσαν πιο άνετα να ασχοληθούν με την εξέλιξη της μεταξύ τους σχέσης.

«Σήμερα με βλέπω να ξενυχτώ ως τα ξημερώματα για να προλάβω», έσπασε τη σιωπή ο Θανάσης.

«Κι εγώ έχω πολλή δουλειά και παρόλο που θα λείπουν όλοι από το σπίτι σε επίσκεψη, δε θα χαρώ ούτε λεπτό τη μοναξιά αυτή. Δε θα μπορέσω δηλαδή να βάλω τη μουσική στο τέρμα».

«Α, μπα;» ρώτησε με περιέργεια ο Θανάσης, απλώς για να συντηρήσει τη συζήτηση. «Τι ώρα θα φύγουν;»

«Ξέρω γω; Κατά τις οχτώ, εννιά».

Συνέχισαν να περπατούν στο δρόμο, που τώρα γινόταν πιο ανηφορικός. Η ζωντάνια και η όρεξή τους τους είχε προ πολλού εγκαταλείψει και σχεδόν έσερναν τα βήματά τους.

Ξαφνικά ο Θανάσης κάτι θυμήθηκε και σταμάτησε απότομα.

«Τι είναι; Τι τρέχει;»

«Όχι, ρε γαμώτο, ξέχασα τις εκτυπώσεις με τη βιβλιογραφία στο σχολείο. Φτου!»

«Ε, καλά, δεν ξέρεις τι ψάχνεις;»

«Όχι, εκεί βρίσκονται συγκεκριμένοι τίτλοι από άρθρα που θα μου δώσει ο καθηγητής».

Η Νίκη πήγε να πει κάτι, αλλά τη διέκοψε ο Θανάσης με βιασύνη:

«Λοιπόν, συγγνώμη, πρέπει να πάω να τα πάρω. Τα λέμε αργότερα».

Η Νίκη τον χαιρέτησε απλώς και έμεινε να τον κοιτάζει που κατηφόριζε τρέχοντας, νιώθοντας φυσικά πολύ ανόητη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΦΤΑ

Πέμπτη 4 Νοεμβρίου, βράδυ, στο δωμάτιο του Μιχάλη

Ο ήχος του τηλεφώνου που ακούστηκε μόλις αποσυνδέθηκε από το Ίντερνετ επανέφερε τον Μιχάλη στην πραγματικότητα, μια πραγματικότητα πολύ ζοφερή. Η καταχώριση που είχε διαβάσει πριν από λίγο –«Τα θηρία κατασπάραξαν το Μονομάχο».
Υπογραφή «Δομιτιανός»– όχι μόνο τον τρόμαξε, υπενθυμίζοντάς του τη λεπτομέρεια που είχε παραβλέψει όταν εξέταζε τη βιογραφία του τελευταίου αυτοκράτορα των Φλαβίων, ότι δηλαδή επανέφερε το παλαιό μεγαλείο των μονομαχιών –άλλωστε μια τέτοια λεπτομέρεια χανόταν μέσα στον ωκεανό της τυραννίας του Δομιτιανού–, αλλά τον αιφνιδίασε στην κυριολεξία, καθώς υπέθεσε ότι ο παρανοϊκός συμμαθητής του ίσως και να σταματούσε για κάποιο διάστημα, δι στάζοντας επειδή είχε γίνει αντιληπτός. Απ’ ό,τι συνειδητοποιούσε όμως εκείνη τη στιγμή, το παιχνίδι έπρεπε να συνεχιστεί και να τελειώσει νικηφόρα για τον άγνωστο που μεταμορφωνόταν σε αυτοκράτορα. Το παιχνίδι ήταν σκοπός ζωής, ήταν η ζωή του. Οι δυσκολίες δεν τον αποθάρρυναν, αντιθέτως τις εκλάμβανε ως μέρος του παιχνιδιού. Το ίδιο και τις ζωές των άλλων.

Η Νίκη ακούστηκε από την άλλη άκρη της γραμμής σε κατάσταση υστερίας. Έκλαιγε, φώναζε, μπέρδευε τα λόγια της. Ο Μιχάλης προσπάθησε να την ηρεμήσει.

«Δε σε καταλαβαίνω. Δεν μπορώ να σε καταλάβω έτσι όπως μου τα λες».

Η Νίκη άρχισε να ηρεμεί σιγά σιγά και να ακούγεται καθαρότερα.

«Ο Γιώργος, τον δάγκωσαν κάτι σκυλιά, παντού, στα χέρια, στα πόδια, στο σώμα!»

«Ω, Θεέ μου», είπε ο Μιχάλης.

Ένας από τους υπόπτους που είχε στο μυαλό του ήταν τελικά ο μονομάχος που κατασπαράχτηκε, το πέμπτο θύμα. Ο Μιχάλης πήγε να ρωτήσει όλες τις λεπτομέρειες, πότε, πού, πώς, αλλά αυτό που του είπε η ξαδέρφη του δεν τον άφησε να συνεχίσει.

«Μιχάλη, είναι ο Θανάσης!»

Ο ξάδερφός της έμενε άφωνος. Ο Θανάσης;

Η Νίκη άρχισε να του εξιστορεί όλα τα περίεργα και συμπτωματικά περιστατικά, το διαφορετικό δρομολόγιο, το άγχος και τη δυσθυμία του Θανάση, το πονηρό του χαμόγελο και το αστείο προς τον Γιώργο, το γεγονός ότι ξαναγύρισε πίσω τρέχοντας για να πάρει τις εκτυπώσεις – κάτι εκτυπώσεις που δεν πήρε ποτέ, καθώς ποτέ δε γύρισε στο σχολείο, όπως την πληροφόρησε ο επιμελητής-συμμαθητής της.

«Ο Θανάσης είναι αυτός που ισχυρίζεται πως έσωσε τον Γιώργο από τα σκυλιά, αυτός που τον πήγε στο νοσοκομείο. Και κάτι άλλο: Ο Θανάσης είναι από σήμερα πρόεδρος του δημοσίου, ο Γιώργος παραιτήθηκε».

Ο Μιχάλης άρχισε να φέρνει στο μυαλό του κομμάτια του παζλ. «Ο Κλαύδιος πέρασε απαρατήρητος». Ο Κλαύδιος διαδέχθηκε τον Καλιγούλα. Ο Θανάσης δεν είχε μιλήσει σχεδόν καθόλου στη συνάντηση καθηγητών – μαθητών όπου παραιτήθηκε ο Λουκάς, είχε περάσει σχεδόν απαρατήρητος.

«Μα καλά, πώς παρέσυρε τον Γιώργο στα παλιό συνεργείο;»

«Έστειλε ανώνυμο μήνυμα ότι ήταν δήθεν η Κατερίνα, η “Κλαυδία”».

Ο Μιχάλης προσπάθησε να θυμηθεί τι ώρα είχε φύγει η Κατερίνα από το σχολείο. Πάνω κάτω εκείνη την ώρα, αλλά θα χρειαζόταν τεράστια προσπάθεια να φτάσει έγκαιρα στο σημείο όπου βρισκόταν ο Γιώργος, στο παλιό συνεργείο.

«Όταν μιλούσαμε με τον Γιώργο, του ήρθε κι άλλο μήνυμα, να ανοίξει την αυλόπορτα του συνεργείου και να μπει μέσα, όπου υποτίθεται ότι τον περίμενε η Κατερίνα. Αυτός άνοιξε, αλλά όλο

ήταν μια παγίδα – στην αυλόπορτα υπήρχε ένα καμπανάκι που ειδοποίησε τα σκυλιά που βρίσκονταν μέσα στο συνεργείο».

Κινητό, μηνύματα, «ΣΕ ΒΡΗΚΑ!», μη αναγνώριση κλήσης, όλοι υποπτεύονταν όλους εξαιτίας των μηνυμάτων που είχαν προγραμματιστεί να σταλούν σε συγκεκριμένα άτομα μια συγκεκριμένη ώρα. Ο Θανάσης ήταν ο μόνος που άξιζε να μπει στην ομάδα της Ρωμαϊκής Ιστορίας και δεν μπήκε, αυτός που είχε λόγο να εκδικείται κάθε ομάδα ξεχωριστά, μόνος ή και με άλλον – μήπως με τον Αλέξανδρο; Ο Αλέξανδρος του ιδιωτικού και ο Θανάσης του δημοσίου μιλούσαν ήδη συνωμοτικά από την πρώτη κιόλας συνάντηση των μαθητών, τους είχε δει σε μια γωνιά ο Μιχάλης όταν πήγε να βγάλει φωτοτυπίες, τους είχε δει στη χοροεσπερίδα και τώρα ο Αλέξανδρος ήταν μέλος της ομάδας. Ποιος έμενε; Την ώρα που ο Μιχάλης ψάρευε τον Μανόλη για τον Βιτέλλιο, ο Θανάσης είχε προθυμοποιηθεί να βοηθήσει, προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει και τη Νίκη από την πρώτη κιόλας στιγμή. Το καλό παιδί, ο καλός μαθητής, το σοβαρό μέλος του προεδρείου, τώρα ο μανιακός αυτοκράτορας.

«Καλά, πώς έμαθες για όλα αυτά τα μηνύματα στο κινητό;»

«Με πήρε τηλέφωνο η Χριστίνα, που είναι στην ομάδα του Γιώργου. Ο Γιώργος της τα 'δειξε στο νοσοκομείο».

«Ο Θανάσης έχει απόκρυψη κλήσης;»

«Ναι», είπε μονολεκτικά η Νίκη.

Ο Μιχάλης δεν ήξερε τι να πει με όλες αυτές τις εξελίξεις. Στεκόταν αμίλητος και σκεφτικός, με το ακουστικό στο αυτί του. Πώς του είχε διαφύγει αυτό το τόσο προφανές σενάριο, αυτό που ίσως έπρεπε να σκεφτεί πρώτα απ' όλα;

«Έλα, μ' ακούς;» του μίλησε η Νίκη. «Πάω λίγο στην πόρτα ν' ανοίξω, κάποιος μου χτυπάει και λείπουν οι δικοί μου».

Ο Μιχάλης άκουγε τα βήματά της Νίκης, την πόρτα του δωματίου της που άνοιγε, τα βήματά της στο σαλόνι. Προφανώς είχε πάρει το ακουστικό μαζί της. Η Νίκη άνοιξε την εξώπορτα.

«Έλα, γεια σου. Μιας και λείπουν οι δικοί σου, είπα να περάσω
καμιά βόλτα», άκουσε ο Μιχάλης από την άλλη άκρη της
γραμμής.

Ήταν ο Θανάσης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΟΧΤΩ

Πέμπτη 4 Νοεμβρίου, βράδυ, στο σπίτι της Νίκης

Η Νίκη είχε μείνει εμβρόντητη, το πρόσωπό της ήταν ακόμα ταλαιπωρημένο από την προηγούμενη υστερία που την είχε πιάσει και τα κλάματα που είχε βάλει.

«Τι με κοιτάζεις έτσι σαν να βλέπεις φάντασμα; Δε χαίρεσαι που ήρθα;» της είπε με ήπιο τόνο ο Θανάσης και βλέποντας το τηλέφωνο στα χέρια της συμπλήρωσε: «Α, συγγνώμη, δεν πρόσεξα ότι μιλάς».

«Τώρα το 'κλεινα», ήταν τα πρώτα λόγια που κατάφερε να αρθρώσει η Νίκη και έκλεισε την πόρτα πίσω από τον Θανάση, με το φόβο ότι κλείνει τη μοναδική οδό διαφυγής που είχε από το διαμέρισμα.

Ο Θανάσης της χαμογελούσε, ενώ αυτή δεν μπορούσε να τον κοιτάξει στα μάτια και προσποιούταν ότι έβαζε το τηλέφωνο στη θέση του.

«Συγχαρητήρια για την πράξη σου να βοηθήσεις τον Γιώργο και για το ότι έγινες πρόεδρος», προσπάθησε να πει με φυσιολογικό τρόπο η Νίκη, αλλά ο Θανάσης την κοίταζε δύσπιστα.

«Ευχαριστώ. Τρέχει τίποτα;»

«Όχι, απλώς έχω αγχωθεί μ' όλα αυτά. Εσύ πώς κι έτσι από δω; Μου 'χες πει ότι θα ξενυχτούσες σήμερα διαβάζοντας».

«Βρήκα ευκαιρία τώρα που λείπουν οι δικοί σου...»

... να είμαι εγώ το επόμενο θύμα σου, σκέφτηκε η Νίκη και περίμενε καρτερικά να συμβεί το μοιραίο.

«... να έρθω να σε πάρω για έναν καφέ και να σου ζητήσω συγγνώμη για τη στάση μου πριν από λίγες ώρες».

«Δεν πειράζει, δεν πειράζει, καταλαβαίνω. Αλλά θα προτιμούσα, ειδικά σήμερα, να μείνω μέσα και να διαβάσω», απάντησε η

Νίκη, νομίζοντας ότι ο Θανάσης θα φύγει, αλλά το μετάνιωσε αμέσως γιατί ίσως πράγματι να παγιδευόταν στο σπίτι.

«Α, δε σηκώνω δικαιολογίες, έφταιξα και θα πληρώσω», είπε ο Θανάσης γελαστά, αφήνοντας το μπουφάν του στον καναπέ και το κινητό του στο τραπέζι. «Τα αφήνω για πέντε λεπτά να πάω στην τουαλέτα και μετά φεύγουμε», διευκρίνισε.

Ο Θανάσης χάθηκε από τα μάτια της προχωρώντας προς τα μέσα. Ο φόβος της Νίκης ήταν τεράστιος, όμως τεράστια ήταν και η περιέργειά της να ψάξει στο κινητό του για τα μηνύματα.

«Ετοιμάσου, έχω πολλά να σου πω», άκουσε το συμμαθητή της να φωνάζει από μέσα.

Δεν υπήρχε καιρός, το κινητό ήταν ανοιχτό. Άρπαξε τη συσκευή από το τραπέζι και άρχισε να πατά τα πλήκτρα. Το χέρι της έτρεμε και δεν κατάφερε να πετύχει τα σωστά. Της βγήκε η λίστα τηλεφώνων. Μέσα βρίσκονταν οι περισσότεροι συμμαθητές τους. Άκουσε το καζανάκι. Ανέτρεξε στα μηνύματα. Κατά λάθος πάτησε τα εισερχόμενα. Το τελευταίο μή νυμα ήταν αυτό που του 'χε στείλει η ίδια το πρωί. Η πόρτα της τουαλέτας άνοιξε. Βρήκε τα απεσταλμένα. Το τελευταίο είχε σταλεί στις δυόμισι, ακριβώς στο τέλος των μαθημάτων. Το νούμερο του παραλήπτη δεν της έλεγε τίποτα. Ή μήπως το διάβαζε λάθος; Θεέ μου, τι να έγραφε άραγε εκείνο το μήνυμα;

«Τι ψάχνεις στο κινητό μου;»

Η Νίκη πάγωσε, δεν ήξερε τι να πει.

«Δε μου αρέσει να ψάχνουν τα πράγματά μου».

Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν τώρα τόσο ήπιος όσο πριν, τα μάτια του είχαν κάτι αδιόρατα περίεργο.

«Ήθελα απλώς να δω πώς είναι, γιατί μ' αρέσει το σχέδιό του και σκέφτομαι να πάρω κι εγώ καινούργιο».

Δεν πίστευε τον εαυτό της, πώς της ήρθε τόσο εύκολα αυτή η δικαιολογία, που είχε μεγάλες πιθανότητες να γίνει πιστευτή. Ανέκτησε μέρος της ηρεμίας και της αυτοπεποίθησής της.

«Ψέματα σου λέω», του είπε περιπαιχτικά. «Ήθελα να δω σε ποιες άλλες στέλνεις μηνύματα και ποιες σου στέλνουν», του γέλασε.

Ο Θανάσης αιφνιδιάστηκε από την απότομη αλλαγή στη συμπεριφορά της φίλης του. Κούνησε το δάχτυλό του δασκαλίστικα και προσπάθησε να το ρίξει κι αυτός στην πλάκα.

«Α, τότε θα τιμωρηθείς. Οι αδιάκριτοι και αυτοί που θέλουν να μαθαίνουν πολλά πάντα τιμωρούνται», της είπε κι άρχισε να την πλησιάζει.

Η Νίκη τρομοκρατήθηκε, είχε εγκλωβιστεί, της ερχόταν να βάλει τα κλάματα.

«Σε πειράζω», τραύλισε χωρίς να ακουστεί δυνατά.

Ο Θανάσης την πλησίασε και της έπιασε και τα δυο χέρια. Η Νίκη πήγε να ουρλιάξει, αλλά δεν κατάφερε να ανοίξει το στόμα της. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της και φανταζόταν τον Θανάση να έχει πάρει μαχαίρι από την κουζίνα.

«Νίκη, άνοιξε, ο Μιχάλης είμαι!» ακούστηκε απ' έξω και αμέσως μετά το κουδούνι χτύπησε, ενώ ένα χέρι χτυπούσε δυνατά και επίμονα την εξώπορτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΝΕΑ

Παρασκευή 5 Νοεμβρίου, πρωί, στο γραφείο του λυκειάρχη

Προσπαθούσε να κρατήσει την ψυχραιμία του κοιτάζοντας πότε τον κύριο Σπύρου και πότε την κυρία Δουκάκη, σαν να περίμενε από μέρους τους αυτό το κάτι που θα του έλυνε τα χέρια, θα τον δικαιολογούσε, θα τον δικαίωνε. Σε όλη του την ακαδημαϊκή καριέρα, κοντά στα τριάντα πέντε χρόνια, ποτέ δεν είχε βρεθεί ο κύριος Νικολαΐδης σε παρόμοια θέση. Το αξίωμά του ήταν κυρίως ο θεματοφύλακας της παράδοσης και της φήμης του κολεγίου, δεν ήταν απλώς διευθυντής του. Και όταν σε λίγα χρόνια θα έπαιρνε σύνταξη, δεν ήθελε βέβαια να συνδέσει το όνομά του με την πιο παράξενη υπόθεση που είχε συμβεί στο ιδιωτικό ή γενικότερα σε κάποιο σχολείο.

«Εντάξει, ωραία, λυπάμαι, αλλά τον δάγκωσαν τα σκυλιά. Δε σημαίνει αυτό ότι αν σπάσει κάποιος το πόδι του, πρέπει να υπάρχει μια ολόκληρη συνωμοσία από πίσω».

«Μα, κύριε διευθυντά, είναι και τα μηνύματα στο site του σχολείου, οι απαντωτές συμπτώσεις και κυρίως Οι Εννέα Καίσαρες», τόλμησε να παρέμβει ο κύριος Σπύρου, για να δεχτεί την έντονη απόκριση και αντίδραση του διευθυντή:

«Αγαπητέ κύριε συνάδελφε, τι μου λέτε; Είναι δυνατόν να καθορίζουμε την πορεία μας βάσει ενός ηλεκτρονικού παιχνιδιού; Δε λέω, ενδεχομένως να υπάρχει ένα ψήγμα αληθείας –ψήγμα λέω, έτσι;– σε όλα αυτά, αλλά δεν είναι σοβαρό να ενεργούμε με γνώμονα και οδηγό ένα παιχνίδι...»

Η κυρία Δουκάκη ετοιμάστηκε να παρέμβει κι αυτή, αλλά ο κύριος Σπύρου τη συγκράτησε.

«Βάλαμε αυτό το πρώτο μέτρο ασφάλειας στην αίθουσα των υπολογιστών και σας έχω επανειλημμένα τονίσει να κάνετε ό,τι είναι αναγκαίο και απαραίτητο για να κλείσει αυτή η υπόθεση

χωρίς να μάθει κανείς τίποτα. Με το να καθόμαστε και να συζητάμε αυτές τις φήμες, τις οποίες και αναμασάμε συνέχεια, δε βγάζουμε τίποτα».

Ο κύριος Νικολαΐδης σταμάτησε και ρούφηξε μια γουλιά από τον καφέ του.

«Με συγχωρείτε», είπε και πήρε ένα τηλέφωνο.

Η κυρία Δουκάκη σηκώθηκε και πήγε προς το παράθυρο που έβλεπε στο προαύλιο. Ήταν η ώρα του μεγάλου διαλείμματος.

Κάποιος απ' όλους αυτούς είναι, σκέφτηκε και το μάτι της έπεσε σε ένα ράφι της βιβλιοθήκης που βρισκόταν δίπλα στο παράθυρο.

«Βαθμολογίες μαθητών» και «Ιατρικό ιστορικό μαθητών» έγραφαν οι ετικέτες σε από τα CD που διέκρινε.

Άκουσε τον κύριο Νικολαΐδη να κάνει κάποιες συνεννοήσεις. Ξαναγύρισε στη θέση της.

«Ορίστε, κύριο έρχεται η ψυχολόγος, για την οποία φαντάζομαι ότι σας είχα μιλήσει, για να εξετάσει ένα ένα τα παιδιά με πρόσχημα την ανακάλυψη των κλίσεών τους και την επαγγελματική τους κατεύθυνση».

«Κύριε διευθυντά, με όλο το σεβασμό, μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία, θα περάσουν πολλές βδομάδες, ίσως και μήνες. Μας είπατε ότι θα εξετάσει όλο το σχολείο, μαζί και το δημόσιο», επισήμανε η φιλόλογος.

«Μάλιστα, κυρία Δουκάκη, αλλά πρώτα θ' αρχίσει από το Μιχάλη, αν αυτό σας ικανοποιεί. Άλλωστε αυτό δεν είναι το παιδί που κάνει όλα αυτά τα σενάρια, που ανοίγει αυτές τις σελίδες στο Ίντερνετ;»

«Μα, κύριε διευθυντά, το παιδί μόνο να βοηθήσει θέλει, δεν έχει κάνει τίποτ' άλλο», διαμαρτυρήθηκε η καθηγήτρια.

«Το παιδί έχει εμμονές μ' αυτό το θέμα και ψυχώσεις. Συνεπώς αν δεν αρχίσουμε από αυτόν, δεν καταλαβαίνω από ποιον θα έπρεπε να αρχίσουμε», ύψωσε τη φωνή του ο λυκειάρχης.

«Συμφωνώ κι εγώ», συμπλήρωσε ο κύριος Σπύρου προς μεγάλη κατάπληξη της κυρίας Δουκάκη. «Ε, ναι, έτσι είναι, Αγγελική, σου

είχα πει ότι πρέπει αυτούς ειδικά να τους προσέχουμε».

Η φιλόλογος εκνευρίστηκε αφάνταστα, αλλά δεν το 'δειξε. Δε θεωρούσε θεμιτό να εναντιώνεται αυτή στο διευθυντή της βάζοντας σε κίνδυνο τη θέση της και ο συνάδελφός της του δημοσίου να επαυξάνει τα λόγια του κυρίου Νικολαΐδη.

«Πολύ καλά, κύριε λυκειάρχα. Ό,τι είναι να γίνει ας γίνει», κατέληξε η φιλόλογος.

Οι δυο καθηγητές σηκώθηκαν να φύγουν. Καθώς κατευθύνονταν προς την έξοδο του γραφείου του διευθυντή, άκουσαν τον κύριο Νικολαΐδη να τους λέει:

«Αγαπητοί μου συνάδελφοι, μη στενοχωριέστε. Εξάλλου μέχρι τους εννέα Καίσαρες, μένουν άλλοι τρεις. Τον φάγαμε το γάιδαρο, που λέει κι ο λαός. Και δεν πάθαμε και τίποτα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ

Σάββατο 6 Νοεμβρίου, μεσημέρι, κεντρική πλατεία

Η πρωινή ψιχάλα είχε σταματήσει, αλλά ο ουρανός παρέμενε βαρύς από σύννεφα, έτοιμος να ξεσπάσει ξανά. Ήταν από τα χειμωνιάτικα πρωινά όπου χαίρεται κανείς να μένει λίγο παραπάνω στο κρεβάτι, αλλά μπορεί να ευχαριστηθεί εξίσου και μια βόλτα στη νοτισμένη ατμόσφαιρα, ιδίως αν αυτή καταλήξει για μια ζεστή σοκολάτα ή για ένα ζεστό καφέ σε μια καφετέρια.

Κάπως έτσι ήθελε να το αισθανθεί και ο Μιχάλης δίνοντας ραντεβού με τους συνεργάτες του στην κεντρική πλατεία. Κάπως έτσι, αλλά ήταν φανερό ακόμα κι από το βηματισμό του ότι οι σκέψεις του και ο εκνευρισμός του από χτες βαστούσαν έως εκείνη την ώρα, και ίσως ήταν γραφτό να βαστήξουν κι άλλο. Δεν μπορούσε να το χωνέψει ότι πρώτος εκείνος απ' όλα τα παιδιά του ιδιωτικού και του δημοσίου είχε κληθεί να επισκεφθεί την ψυχολόγο το μεσημέρι της προηγούμενης μέρας. Ήθελε κάποιος να του δείξει κάτι μ' αυτό; Είναι αλήθεια βέβαια ότι εντονότερα η Νίκη και λιγότερο αυτός είχαν εκφράσει το ενδεχόμενο να μη γίνουν πιστευτοί, να θεωρηθούν γελοίοι ή ακόμα και ύποπτοι. Και πιθανώς η χτεσινή του «επίσκεψη» αποσκοπούσε να αποδειχθεί στους καθηγητές τι από τα τρία ήταν. Αυτός όμως το μόνο που ήθελε να κάνει ήταν το καθήκον του, οποιοσδήποτε στη θέση του αυτό έπρεπε να κάνει. Γιατί να είναι όλοι τόσο δύσπιστοι απέναντί του;

Προχωρούσε, σκεφτόταν την όλη κατάσταση και δεν έδινε σημασία από πού περνούσε και τι έβλεπε. Μόνο όταν μπήκε στο δρόμο με τα μαγαζιά και τα εμπορικά κέντρα, στο δρόμο που οδηγούσε στην κεντρική πλατεία, συνειδητοποίησε από τον κόσμο γύρω του που είχε βγει να ψωνίσει, παρά το κρύο και το βροχερό

καιρό, ότι έπρεπε κατά κάποιο τρόπο να ηρεμήσει και να χαλαρώσει. Δεν τον οδηγούσαν άλλωστε πουθενά τα νεύρα του.

Κοίταξε το ρολόι του και είδε ότι είχε αρκετή ώρα μέχρι το ραντεβού του. Επιβράδυνε το βήμα του και βάλθηκε να χαζεύει κι αυτός λίγο τις βιτρίνες. «Γραφείο ταξιδίων: Ειδικότητά μας οι διακοπές σε Ευρώπη και Αμερική», έλεγε η επιγραφή έξω από το μεγάλο πρακτορείο ταξιδίων του πατέρα του Νίκου.

Ο Μιχάλης χαμογέλασε.

Αμερική, σκέφτηκε, εκεί που θα χρυσοπλήρωναν για το σενάριο αυτής της ιστορίας. Ένωσε τη διάθεσή του να φτιάχνει πιο πολύ και συνέχισε να βαδίζει. Στην είσοδο του εμπορικού κέντρου, του μεγαλύτερου εκείνης της περιοχής, έπεσε σχεδόν πάνω στον Τάκη, το μικρό αδερφό της Νίκης.

«Τι θες εσύ εδώ; Μη μου πεις ότι ψάχνεις για σχολικά βοηθήματα, γιατί δε θα σε πιστέψω».

Ο Μιχάλης παρατήρησε τη νάιλον σακούλα που κρατούσε ο ξάδερφός του. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε το κατάστημα στο βάθος του εμπορικού κέντρου, ένα κατάστημα ηλεκτρονικών παιχνιδιών.

«Δε φαντάζομαι να αγόρασες κι άλλο game για τον υπολογιστή;» είπε νευριασμένος στο μικρό Τάκη.

«Ναι, αγόρασα. Γιατί, λογαριασμό θα σου δώσω;»

Ο Μιχάλης του 'δωσε μια ελαφριά καρπαζιά στο κεφάλι και ο Τάκης έγινε κατακόκκινος από ντροπή που τους έβλεπε ο κόσμος.

«Κακομοίρη μου, τελευταία φορά που σε βλέπω εδώ, αλλιώς το λέω στη Νίκη και στο θείο και κομμένο το χαρτζιλίκι. Και τώρα άντε, φύγε».

Ο μικρός δεν είπε τίποτα. Έκανε μια γκριμάτσα και του γύρισε την πλάτη φεύγοντας, προτιμώντας να παίξει με το ηλεκτρονικό του παρά να δώσει σημασία στον Μιχάλη. Ο Μιχάλης βεβαιώθηκε ότι ο Δημητράκης είχε φύγει και από περιέργεια κατευθύνθηκε προς το κατάστημα. Ήταν άλλωστε στα σχέδιά του να ελέγξει αν

Οι Εννέα Καίσαρες κυκλοφορούσαν στην αγορά και σε ποια έκδοση.

«Καλημέρα σας, ψάχνω για ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι, τους Εννέα Καίσαρες. Τους έχετε;» ρώτησε ένα νεαρό με μια κονκάρδα στο πέτο –τον Βασίλη, έτσι έγραφε η κονκάρδα– που εξυπηρετούσε τους πελάτες.

«Ναι, βέβαια. Ποια έκδοση ψάχνεις;»

«Τι θα πει ποια έκδοση; Υπάρχουν πολλές;»

«Υπάρχουν τρεις. Η κλασική, δηλαδή η παλιά, μια που απαγορεύτηκε και δεν έχει έρθει εδώ και μια ενδιάμεση που βγήκε για να καλύψει λίγο τα κενά της παλιάς, να την κάνει λίγο πιο ενδιαφέρουσα. Είναι η ενδιάμεση έκδοση μεταξύ της παλιάς και της απαγορευμένης».

«Αυτή θέλω, την έχετε;» είπε αυθόρμητα ο Μιχάλης, χωρίς βέβαια να έχει σκοπό να την αγοράσει.

Ήθελε μόνο να δει αν υπήρχε.

«Δυστυχώς θα μας έρθει σε καμιά δεκαριά μέρες».

«Άλλο παιχνίδι παρόμοιο με τους Εννέα Καίσαρες υπάρχει;»

«Αρκετά. Κατέβα στο υπόγειο και ρώτα για τους Μονομάχους, τους Λεγεωνάριους ή τη Ρωμαϊκή Αρένα».

«Ευχαριστώ πολύ».

Ο Μιχάλης τρόμαξε μ' αυτά που άκουσε. Υπήρχαν άλλα τρία τουλάχιστον παιχνίδια σχετικά με τη Ρωμαϊκή Ιστορία, που προφανώς θα είχαν το ίδιο αποτέλεσμα σε κάποια παιδιά όπως Οι Εννέα Καίσαρες. Επιπλέον η παράνομη έκδοση του παιχνιδιού έχει βγει σε πιο «ελαφρά» έκδοση, την ενδιάμεση, «πιο ενδιαφέρουσα έκδοση», όπως είπε ο πωλητής, προφανώς με περισσότερο αίμα και βία από το αρχικό παιχνίδι –που θα το θεωρούσαν ξεπερασμένο και ξενέρωτο–, αλλά με λιγότερη βία από το παράνομο παιχνίδι, που για τον πωλητή και για χιλιάδες παιδιά θα ήταν όχι απλώς ενδιαφέρον αλλά τέλειο.

Κάτω στο υπόγειο βρίσκονταν αρκετά παιδιά, τα περισσότερα από αυτά στο τμήμα με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Στο βάθος,

όπου ήταν οι εγκυκλοπαίδειες σε CD-Rom, δεν ήταν κανείς.

Ο Μιχάλης πλησίασε τα ράφια με τα παιχνίδια. Ντράπηκε να ρωτήσει για μονομάχους και πραιτοριανούς και λεγεωνάριους κι έτσι έψαχνε μόνος του. Στο πάνω πάνω ράφι, μόλις που το διέκρινε και το έφτανε, είδε τη Ρωμαϊκή Αρένα. Έκανε να το κατεβάσει, αλλά φτάνοντάς το, του έπεσε κάτω το διπλανό παιχνίδι. Ο Μιχάλης το σήκωσε και καθώς κοίταξε γύρω του να δει αν τον έβλεπαν, είδε... τον Θανάση, που είχε στα χέρια του ένα άλλο ηλεκτρονικό.

«Οπ, κι εσύ εδώ;» τον χαιρέτησε ο Θανάσης.

Ο Μιχάλης τα 'χασε. Χαμογέλασε αμήχανα και είδε ότι ο συμμαθητής του κρατούσε στα χέρια του το Ρώμη και Καρχηδόνα.

«Ε, ναι, διαλέγω για το ξαδερφάκι μου, τον αδερφό της Νίκης, ένα παιχνίδι. Εσύ τι θέλεις εδώ;»

«Εδώ τίποτα», απάντησε με φυσικότητα ο Θανάσης. «Έψαξα για CD-Rom με Ρωμαϊκή Ιστορία, αλλά δε βρήκα κάτι να μ' ενδιαφέρει. Εδώ απλώς χαζεύω».

«Α, μάλιστα», έκανε ο Μιχάλης μην έχοντας τι να πει.

Μεσολάβησαν κάποιες στιγμές σιωπής μέχρι ο Θανάσης να τολμήσει την επόμενη ερώτηση.

«Ρε συ, Μιχάλη, να σε ρωτήσω κάτι; Έχει κάτι η Νίκη μαζί μου;»

«Γιατί το λες αυτό;»

Ο Μιχάλης δεν μπορούσε να καταλάβει πού πήγαινε η κουβέντα.

«Δεν ξέρω, αλλά από προχτές είναι... κάπως μαζί μου».

«Κάπως... πώς;»

«Ε, να, ξέρω γω... απόμακρη».

Ο Μιχάλης χαμογέλασε. Μάλλον είχαν περάσει τα δύσκολα.

«Όλοι έτσι δεν είμαστε, ρε Θανάση, αυτή την περίοδο; Πάντως δεν τρέχει τίποτα, πίστεψέ με».

Απέφυγε να τον κοιτάξει κατάματα, για να μην προδοθεί.

«Ναι, δίκιο έχεις», απάντησε ο Θανάσης κάπως ανακουφισμένος.

Άφησε το Ρώμη και Καρχηδόνα στη θέση του.

«Λοιπόν, εγώ πάω τώρα», είπε και χαιρέτησε τον Μιχάλη.
Ο Μιχάλης του ανταπέδωσε το χαιρετισμό. Φεύγοντας ο
Θανάσης γύρισε προς το συμμαθητή του και του είπε γελαστά:
«Πάντως προχτές που ήρθες να εργαστείς στο σπίτι της Νίκης
μου την φιλοέσπασες, γιατί θα την έπαιρνα για καφέ», για να
συμπληρώσει αμέσως πάλι γελαστά. «Σ' το χρωστάω αυτό, να το
ξέρεις».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΑ

Δευτέρα 8 Νοεμβρίου, πρωί, στο ιδιωτικό

Αυτή τη φορά η κυρία Δουκάκη επιδίωξε να μιλήσει με το μαθητή της στη διάρκεια του διαλείμματος. Ήταν μάλιστα αποφασισμένη να το κάνει αυτό, καθώς η συνάντησή της με την επισκέπτρια-ψυχολόγο του σχολείου πριν από λίγη ώρα συνέβαλε πολύ να βγουν κάποια συμπεράσματα.

«Δεν είναι απαραίτητο, κυρία Δουκάκη», της είχε πει η ψυχολόγος, «το άτομο που κρύβεται πίσω από αυτές τις πράξεις να είναι επιληπτικό ή να φαίνεται παρανοϊκό. Δεν έχετε ακούσει τις φράσεις “Ήταν πολύ καλό παιδί”, “Δεν καταλάβαμε τίποτα”, “Πέσαμε από τα σύννεφα” κάθε φορά που συλλαμβάνεται κάποιο άτομο για εγκληματική πράξη και κάνουν δηλώσεις οι συγγενείς και φίλοι του στην τηλεόραση; Μην ψάχνετε για κίνητρο και λογική, μπορεί να υπάρχουν, μπορεί και όχι. Ο εθισμός στα ηλεκτρονικά παιχνίδια και η μεταφορά της δράσης από την οθόνη του υπολογιστή στην πραγματικότητα βιώνεται από κάθε παίκτη διαφορετικά, χωρίς κατ’ ανάγκην να έχει αντιληφθεί κάτι το περιβάλλον του».

Η κυρία Δουκάκη ευχαρίστησε την ψυχολόγο και την παρακάλεσε να μη μιλήσει στον κύριο Νικολαΐδη για τη συζήτησή τους. Η γιατρός τής το υποσχέθηκε και καθώς έφευγε η καθηγήτρια της είπε:

«Και πάντως, κυρία Δουκάκη, δε μου φαίνεται να είναι ο Μιχάλης. Πρόκειται για ένα εξαιρετικά λογικό και ορθολογιστή χαρακτήρα».

Η καθηγήτρια χαιρέτησε και βγαίνοντας από το γραφείο της αποφάσισε να αναζητήσει το συντομότερο δυνατόν το μαθητή της. Τον πέτυχε στο δεύτερο όροφο.

«Μιχάλη», του φώναξε από την άκρη του διαδρόμου, όταν αντιλήφθηκε ότι ο μαθητής την είχε πράγματι δει και προσποιούνταν πως κοίταζε αλλού, ψάχνοντας στην ουσία μια διέξοδο για να φύγει.

«Μάλιστα», είπε αναγκαστικά και απρόθυμα ο Μιχάλης πλησιάζοντάς την.

Η φιλόλογος έβγαλε ένα γραπτό από την τσάντα της, δήθεν ότι ήθελε να του το δείξει. Δεν μπορούσε να τον φωνάξει στο γραφείο των καθηγητών την ώρα του διαλείμματος, γιατί μπαινόβγαιναν πολλοί, ούτε να τον καλέσει ειδικά εκεί μετά από το μάθημα, γιατί θα υπήρχαν υποψίες. Επιπλέον, ως μια πρώτη προσέγγιση, έπρεπε να μιλήσουν πρόσωπο με πρόσωπο. Ο Μιχάλης θα ήταν δύσπιστος, και δικαιολογημένα, εφόσον εκείνη πρώτη είχε δείξει μια κάποια δυσπιστία απέναντί του.

«Μιχάλη, σε παρακαλώ, δώσε σημασία σ' αυτά που θα σου πω και μην πεις τίποτα σε κανέναν».

Ο Μιχάλης την κοίταξε παραξενεμένος. Αυτή έγραψε σ' ένα κομμάτι χαρτί το τηλέφωνο του σπιτιού της και του το 'δωσε. Σαν να βιαζόταν, σαν να την κυνηγούσε κάποιος, του είπε:

«Σε πιστεύω, σε πιστεύω απόλυτα. Ξέρω για τους Εννέα Καίσαρες. Μιχάλη, πρέπει να το σταματήσουμε αυτό το πράγμα».

Ο Μιχάλης την κοίταξε σαν κεραυνοβολημένος, δεν ήξερε τι να υποθέσει.

«Πίστεψέ με κι εσύ», τον παρότρυνε. «Εξάλλου δε μας έχουν μείνει και πολλά να κάνουμε εκτός από το να εμπιστευθούμε ο ένας τον άλλο. Αυτή τη στιγμή είμαι η μόνη που δίνει σημασία στα λόγια σου και δε σε υποπτεύεται».

Η κυρία Δουκάκη είδε από μακριά τον κύριο Νικολαΐδη να μιλά σε κάποιον άλλο καθηγητή.

«Φεύγω τώρα», του είπε. «Πάρε με τηλέφωνο».

Ο Μιχάλης είχε αιφνιδιαστεί και βρισκόταν σε σύγχυση, καθώς είχε νωπό ακόμα τον εκνευρισμό του από την επίσκεψη στην

ψυχολόγο την Παρασκευή. Προτού απομακρυνθεί η φιλόλογός του, πρόφτασε και της είπε:

«Κυρία, με υποπτεύονται κι εμένα; Γι' αυτό με κάλεσαν την Παρασκευή πρώτο απ' όλους στην ψυχολόγο;»

Η κυρία Δουκάκη είχε κάνει μερικά βήματα, δεν μπορούσε να του απαντήσει ευθέως και δυνατά και έτσι αρκέστηκε να πει:

«Θα τα πας πολύ καλά στο διαγώνισμα, Μιχάλη. Είμαι σίγουρη, γιατί είσαι έξυπνος».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΔΥΟ

Τρίτη 9 Νοεμβρίου, πρωί, διάλειμμα στο δημόσιο

Καθόνταν όλο το διάλειμμα παρέα και κουβέντιαζαν. Η Νίκη ήξερε πως αυτό ήταν μια πολύ λεπτή υπόθεση, γιατί η Ναταλία έπρεπε να λάβει το μήνυμα και να το μεταφέρει με τον τρόπο της στον Οδυσσέα και τον Πάβελ, αλλά παράλληλα να μην καταλάβει ούτε να υποψιαστεί πως η ομάδα της Νίκης ήξερε κάτι. Και το μήνυμα ήταν σαφές και ξεκάθαρο: «Κινδυνεύετε!»

Η χτεσινή τηλεφωνική επικοινωνία του Μιχάλη και της κυρίας Δουκάκη διέλυσε πολλές παρεξηγήσεις, αλλά δημιούργησε και μεγάλο φόβο. Η καθηγήτρια υπέθεσε ότι ο επόμενος αυτοκράτορας, ο Αδριανός, ένας κατά τα άλλα σημαντικός αλλά και καλός αυτοκράτορας, θα χτυπούσε αυτή τη φορά παιδιά από το σχολείο με ξένη υπηκοότητα ή καταγωγή. Και πράγματι με μια πρώτη ματιά η Νίκη δεν μπορούσε να καταλάβει τι γύρευε ένας τόσο συνετός αυτοκράτορας ανάμεσα στους υπόλοιπους οχτώ τρελούς. Το μόνο μεμπτό του Αδριανού που καταγράφει η Ιστορία, το μελανό του σημείο, ήταν οι διωγμοί που είχε εξαπολύσει ενάντια στους χριστιανούς εκείνης της εποχής. Και επειδή οι τότε χριστιανοί θεωρούνταν ξένο σώμα ως προς τη Ρώμη, η κυρία Δουκάκη υπέθεσε ότι στη σημερινή εποχή το ξένο σώμα στους κόλπους των σχολείων πρέπει να ήταν ο Οδυσσέας, η Ναταλία και ο Πάβελ.

«Πρέπει να τον σταματήσουμε πριν τον Δέκιο. Να μη μεταλλαχθεί σε Δέκιο», ήταν η έκφραση απόγνωσης της κυρίας Δουκάκη, καθώς επί Δέκιου έγιναν οι πιο μαζικοί, ανελήητοι, αιματηροί διωγμοί χριστιανών της Ιστορίας.

Ο Μιχάλης κατάλαβε τι μπορεί να σήμαινε αυτό. Ο συμμαθητής τους θα τελείωνε το παιχνίδι με έναν εντυπωσιακό τρόπο, με έναν εντυπωσιακά βίαιο τρόπο καλύτερα.

Η Νίκη έβλεπε πως η κουβέντα της με τη Ναταλία είχε πάρει άλλο δρόμο και αποφάσισε να την οδηγήσει η ίδια κάπου. Στην αρχή τής εξέφρασε τη συμπάθειά της για τον αποκλεισμό της από την παρέλαση.

«Να ξέρεις όμως ότι συμβαίνουν αυτά. Μην το παρεξηγείς επειδή κατάγεςσαι από αλλού. Άλλωστε πέρυσι συμμετείχες εσύ, ενώ κάποιοι άλλοι όχι».

«Εντάξει», απάντησε η Ναταλία, «αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Είναι και τα συνθήματα στους τοίχους του σχολείου την περασμένη Δευτέρα».

Η Νίκη αναθάρρησε, καθώς αυτό ακριβώς ήταν που περίμενε.

«Ναι, έχεις δίκιο, Ναταλία. Αυτό το θεωρώ πιο σοβαρό».

Η Ναταλία ήταν έτοιμη να κλάψει, αλλά η Νίκη τη συγκράτησε. Συζητούσαν για αρκετή ώρα ακόμα γι' αυτό το θέμα.

«Δεν ξέρω ποιος ή ποιοι το 'καναν», είπε η Νίκη, «αλλά το θεωρώ σοβαρό. Σε παρακαλώ πολύ, ειδικά αυτές τις μέρες», η Νίκη τόνισε τη λέξη «ειδικά», «εσύ και τα άλλα παιδιά, ο Οδυσσέας, ο Πάβελ, να προσέχετε πολύ, να προσέχετε πάρα πολύ. Τουλάχιστον μέχρι να τελειώσουν οι εργασίες και οι εξετάσεις για τις υποτροφίες και να φύγει όλος αυτός ο εκνευρισμός».

Η Ναταλία την κοιτούσε ανέκφραστη.

«Μέχρι τότε», συνέχισε η Νίκη, «πρέπει να είστε πολύ προσεχτικοί. Μου το υπόσχεσαι;»

Με μάτια έτοιμα να δακρύνουν η Ναταλία έγνεψε καταφατικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΤΡΙΑ

Πέμπτη 11 Νοεμβρίου, βράδυ, στο φροντιστήριο και μετά

Δεν είχε μυαλό ούτε για τη λύση των προβλημάτων ούτε για την απόδειξη των θεωρημάτων. Είχε αφαιρεθεί κοιτάζοντας διαγώνια μπροστά του την πλάτη του Θανάση, προσπαθώντας να μαντέψει ακόμα και από τις πιο ανεπαίσθητες κινήσεις του τι σκόπευε να κάνει.

Ο Μιχάλης θα έκανε κοπάνα εκείνη τη μέρα από το φροντιστήριο, τα Μαθηματικά άλλωστε τα βαριόταν θανάσιμα υπό κανονικές συνθήκες. Ήταν όμως Πέμπτη, Πέμπτη βράδυ, μέρα που λογικά θα χτυπούσε ο Αδριανός. Ο Μιχάλης αδιαφορούσε για το τι έλεγε ο καθηγητής, γι' αυτόν υπήρχαν μόνο ο Θανάσης και ο Οδυσσέας. Ήταν και ο Μανόλης στην τάξη, αλλά αυτό τον είχε σχεδόν διαγράψει από ύποπτο. Περίμενε με ανυπομονησία το τέλος του μαθήματος γνωρίζοντας πως είχε γίνει ό,τι ήταν δυνατόν για να προστατευθούν τα τρία συγκεκριμένα άτομα.

Μετά τη συζήτηση της Νίκης με τη Ναταλία, ακολούθησε μια παρόμοια του Αντρέα με τον Οδυσσέα, ενώ και ο Πάβελ ευχαρίστησε τον Μιχάλη για το ενδιαφέρον του, τονίζοντάς του «Δε φαντάζομαι να θέλει να τα βάλει κανείς με τους σωματοφύλακες της Πρεσβείας...».

Παρατηρούσε μια ασυνήθιστη νευρικήτητα στις κινήσεις του Θανάση, ο οποίος κοιτούσε συνέχεια το ρολόι του και ετοιμάζε τα πράγματά του σαν να βιαζόταν να φύγει. Ο Μιχάλης, διακριτικά, έβαζε κι αυτός στην τσάντα του τα βιβλία της προηγούμενης ώρας, έτσι ώστε να μην καθυστερήσει καθόλου να φύγει μόλις χρειαζόταν. Όταν χτύπησε το κουδούνι, η ματιά του είχε καρφωθεί επίμονα στον Θανάση, που φανερά πλέον βιαζόταν.

«Φεύγεις;» τον ρώτησε πλησιάζοντάς τον.

«Ναι, έχει αγώνα σήμερα, είναι Πέμπτη. Εσύ δε θα τον δεις;»
«Οχι, ναι, το ξέχασα. Καλά, ίσως φύγω σε λίγο», απάντησε ο Μιχάλης, που ήταν έτοιμος να γελάσει επειδή προς στιγμήν παρεξήγησε τις λέξεις «αγώνας» και «Πέμπτη» και υπέθεσε ότι ο Θανάσης πρόδωσε αυτό που ήθελε να κάνει.

Ο Θανάσης χαιρέτησε κι έφυγε, ενώ ο Μιχάλης περίμενε για λίγο μέχρι να πάρει κι αυτός τα πράγματά του και να βγει. Κοίταξε το θρανίο του Οδυσσέα, ήταν άδειο, ο συμμαθητής του είχε φύγει κι αυτός! Ο Μιχάλης τρόμαξε, έπρεπε να βια στεί. Μέσα στη φασαρία του διαλείμματος ο Οδυσσέας είχε κιόλας φύγει και τώρα ο Θανάσης τον ακολουθούσε. Έτρεξε προς την έξοδο, όπου έπεσε πάνω στον Παντελή.

«Πώς πάει η εργασία;» τον ρώτησε.

«Καλά, καλά», απάντησε ανυπόμονα ο Μιχάλης, ενώ η Βασιλική, που ήταν λίγο πιο κει, πλησίασε και επιχείρησε να του πιάσει την κουβέντα.

«Σας παρακαλώ, παιδιά, βιάζομαι», τους είπε εκείνος, αλλά οι συμμαθητές του ήθελαν να του κάνουν διαρκώς κι από μια «τελευταία» ερώτηση.

Τελικά τον έσωσε το κουδούνι, αλλά είχε χαθεί πολύτιμος χρόνος.

Με το που βγήκε από το φροντιστήριο, κοίταξε δεξιά κι αριστερά χωρίς να γνωρίζει προς τα πού έπρεπε να τρέξει. Θυμήθηκε ότι και τα δυο αγόρια έφευγαν από τον ίδιο δρόμο και αργότερα χώριζαν. Έτρεξε προς τα κει. Σε κάποιο σημείο αυτός ο δρόμος γινόταν κάπως πιο έρημος, καθώς απομακρυνόταν από την κεντρική πλατεία. Τα σπίτια είχαν μεγαλύτερους κήπους και αυλές, τα φώτα ήταν πιο αραιά.

Εκεί θα του επιτεθεί, σκέφτηκε και χωρίς να θέλει να σκεφτεί ότι άρχιζε να λαχανιάζει, επιτάχυνε το τρέξιμό του.

Σιγά σιγά πλησίαζε τη διασταύρωση όπου τα δύο παιδιά ακολουθούσαν διαφορετικό δρόμο, ο Οδυσσέας δεξιά, ενώ ο Θανάσης ευθεία. Ο θόρυβος και τα φώτα της κεντρικής πλατείας

βρίσκονταν αρκετά πίσω του, ίσως μάλιστα λόγω του αγώνα εκείνης της μέρας να μην είχε και τόσο κόσμο η πλατεία όσο τις άλλες φορές.

Ο Μιχάλης έκοψε λίγο το τρέξιμό του, ο δρόμος ήταν σχετικά ανηφορικός κι αυτός κουβαλούσε και το σακίδιό του. Προχωρούσε με γρήγορο βήμα, προσπαθώντας να παρατηρήσει ή ν' ακούσει κάτι παράξενο. Τίποτα!

Συνέχισε να προχωρά και ξαφνικά, στο βάθος του δρόμου, ξεπρόβαλε μια φιγούρα, μια σκιά. Ο Μιχάλης πάγωσε! Η σκιά ήταν μπροστά του, δυο τετράγωνα απόσταση από αυτόν, και προχωρούσε προς το απέναντι πεζοδρόμιο πολύ προσεχτικά. Ο Μιχάλης κοντοστάθηκε. Και τότε η φιγούρα, σαν κάτι να αντιλήφθηκε, γύρισε προς τη μεριά του, κοιτάζοντάς τον. Στέκονταν και οι δύο στη μέση του δρόμου, σαν μονομάχοι στην Άγρια Δύση, έτοιμοι να τραβήξουν τα πιστόλια τους. Μόνο που κανένας δεν ήξερε την ταυτότητα του άλλου, ούτε τι φορούσε ούτε καν αν ήταν αγόρι ή κορίτσι, λόγω του κακού φωτισμού του δρόμου.

Ο Αδριανός! σκέφτηκε ο Μιχάλης και πήγε να κάνει το πρώτο βήμα πλησιάζοντας τη σκιά. Και τότε, σαν να δόθηκε το σύνθημα, η φιγούρα άρχισε να τρέχει και χάθηκε στο στενό. Ο Μιχάλης έβαλε τα δυνατά του να την ακολουθήσει. Έτρεχε και κόντευε να σωριαστεί από την κούραση. Μετά από λίγο κατέληξε να τρέχει στα τυφλά, χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει και γιατί, χωρίς να έχει την παραμικρή υπόνοια για το πού θα μπορούσε να είχε χαθεί η σκιά.

Σταμάτησε στα μισά ενός τετραγώνου συνειδητοποιώντας το ανώφελο αυτού που έκανε. Είχε ιδρώσει από το τρέξιμο και το κρύο ήταν έντονο πάνω στο μουσκεμένο του πρόσωπο. Από το μυαλό του πέρασε η σκέψη του κινδύνου.

Κι αν παραμονεύει σε κάποιο στενό ή σε κάποιο κήπο και περιμένει να περάσω για να μου επιτεθεί;

Άρχισε να κατηφορίζει με γρήγορο βήμα προς την πλατεία. Ήθελε να νιώσει την ασφάλεια και τη σιγουριά του κόσμου και των φώτων. Όταν σε λίγο έφτασε στον κεντρικό δρόμο, σταμάτησε και κοίταξε το ρολόι του: Ήταν εννιάμισι, περίπου μισή ώρα μετά από το διάλειμμα του φροντιστηρίου. Αισθανόταν σαν να είχαν περάσει μέρες από την παράδοση του μαθηματικού που είχε παρακολουθήσει στο φροντιστήριο πριν από λίγη ώρα. Σε ένα τέταρτο θα άρχιζε ο αγώνας.

Ο Μιχάλης άρχισε να κατευθύνεται προς το σπίτι του. Μετά από καμιά πενήνταριά μέτρα έμεινε άφωνος βλέποντας τον Θανάση να βγαίνει με ένα φίλο του από ένα Ίντερνετ καφέ. Ευτυχώς αυτοί δεν τον είχαν δει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ

Παρασκευή 12 Νοεμβρίου, πρωί, στο γραφείο του λυκειάρχη

Αυτή η υπόθεση πρέπει και θέλω να τελειώσει τώρα». Ο κύριος Νικολαΐδης χτυπούσε το χέρι του στο γραφείο τονίζοντας μία μία τις λέξεις. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια σκληρή έκφραση, η φωνή του θα ακουγόταν μέχρι έξω, αλλά απ' ό,τι φαίνεται δεν τον ένοιαζε αυτό, γιατί απλώς ήταν εκτός εαυτού. Η κυρία Δουκάκη τον έβλεπε για πρώτη φορά έτσι, τόσο έξαλλο. Δεν υπήρχε τίποτα που να θυμίζει τον παραδοσιακό και μειλίχιο εκπαιδευτικό. Όπως δεν υπήρχε και τίποτα πλέον που να θυμίζει παιδική αθωότητα ή έστω εφηβική αταξία στα δύο σχολεία.

Η κυρία Δουκάκη σχεδόν δεν είχε κλείσει μάτι την προηγούμενη νύχτα.

«Ο Οδυσσέας, κυρία Δουκάκη, κάτι έπαθε», της είπε με αναφιλητά ο Μιχάλης, σοκαρισμένος γιατί δεν απέτρεψε το έγκλημα, ανήμπορος να πάρει οποιαδήποτε πρωτοβουλία πλέον.

Και της διάβασε το μήνυμα, μήνυμα που είχε καταχωρηθεί κατά τις 21.30, την ώρα περίπου που έβγαινε ο Θανάσης από το Ίντερνετ καφέ.

«“Ο Αδριανός βασάνισε τους αλλόθρησκους”. Υπογραφή “Αδριανός”».

Η κυρία Δουκάκη, προσπαθώντας να συνεφέρει το μαθητή της και να τον απαλλάξει από τις τύψεις και τις ενοχές, του είπε ότι αυτός έκανε ό,τι ήταν δυνατόν και πλέον αυτό ήταν υπόθεση της αστυνομίας.

«Αυτό αποκλείεται. Δε θα γεμίσει το κολέγιο από κανάλια και αστυνομία», εξεμάνη ο λυκειάρχης.

«Εμένα μου φαίνεται αρκετά σοβαρή υπόθεση, για να γεμίσει από οτιδήποτε», απάντησε με θράσος η κυρία Δουκάκη, αναγκάζοντας τον κύριο Νικολαΐδη να μην πει τίποτα, γιατί είχε

επίγνωση της σοβαρής αμέλειας και της επιπολαιότητας που επέδειξε σε αυτό το θέμα.

Ο Οδυσσέας είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο, κάποιος είχε προσπαθήσει να τον χαράξει με σουγιά το προηγούμενο βράδυ, μια μικρή σβάστικα υπήρχε στο μέτωπό του. Ήθελε να φύγει από το δημόσιο, οι γονείς του απειλούσαν με μηνύσεις. Η κυρία Δουκάκη, όταν τα πληροφορήθηκε όλα αυτά το προηγούμενο βράδυ, σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Δεν ήθελε να ξαναπάει σ' αυτό το σχολείο, δεν ήθελε να είναι αυτή η καθηγήτρια ενός μανιακού, που σταδιακά κορύφωνε τα εγκλήματά του προς το χειρότερο, χωρίς να καταλαγιάζει η μανία του. Ποιο θα ήταν το επόμενο βήμα; Να σκοτώσει; Δεν τολμούσε να σκεφτεί τι θα γινόταν στον τελευταίο αυτοκράτορα, τον Δέκιο.

«Κυρία Δουκάκη, καταλάβετε την κατάσταση. Αστυνομία, κανάλια και ανακρίσεις στο σχολείο μας σημαίνουν αυτόματα παρακμή και μαρασμό. Το παραμικρό αρνητικό να ακουστεί, οι γονείς θα πάρουν τα παιδιά τους και θα φύγουν. Δε μιλάμε βέβαια για έγκλημα, αλλά έστω για το πιο ασήμαντο περιστατικό. Εδώ βάζουμε σε ανόητους δεκαπεντάρια και δεκαεξάρια στον έλεγχο για να μην απογοητευθούν και φύγουν, νομίζετε ότι θα μείνουν γνωρίζοντας ότι ανάμεσά τους βρίσκεται ένας μανιακός; Και μην ξεχνάτε και αυτό, κυρία Δουκάκη: Σχολείο χωρίς παιδιά σημαίνει δάσκαλοι χωρίς δουλειά».

Ο παλιόγερος, σκέφτηκε η καθηγήτρια. Τα 'κανε όπως τα 'κανε, αλλά τουλάχιστον τώρα έχει και κάποιο δίκιο.

«Κύριε διευθυντά, να σας επισημάνω και μια άλλη παράμετρο», τόνισε η καθηγήτρια ξαναφέροντας το λυκειάρχη σε κατάσταση αναμονής, όπου δεν ήξερε πλέον τι άλλο θα ακούσει. «Αν μαθευτεί αυτό το συμβάν, περιττό να σας πω τι θα ξεσπάσει μεταξύ των δύο σχολείων. Ήδη το κλίμα είναι πάλι φορτισμένο – κάτι η παρέλαση, οι υποτροφίες, ο εμπρησμός– η παραμικρή φήμη να ακουστεί, θα πιαστούν όλοι στα χέρια. Υπάρχουν

θύματα κι από τις δύο πλευρές και είναι εύκολο να αλληλοκατηγορηθούν γι' αυτά».

«Δε θα μαθευτεί τίποτα», τη διέκοψε απότομα ο κύριος Νικολαΐδης. «Δουλειά μου και δουλειά σας είναι να μη συμβεί αυτό».

Ένα τηλεφώνημα διέκοψε το λόγο του διευθυντή. Ο κύριος Νικολαΐδης σήκωσε το ακουστικό και απ' ό,τι φάνηκε στην άλλη άκρη της γραμμής βρισκόταν κάποιο σημαίνον πρόσωπο, γιατί ο λυκειάρχης ξαναβρήκε αυτόματα το γνώριμο πατρικό και ήπιο ύφος του.

Θεέ μου, τι χαμαιλέοντας, σκέφτηκε η κυρία Δουκάκη. Αν ήταν καμιά τριανταριά χρόνια νεότερος, θα ορκιζόμουν ότι αυτός τα έκανε όλα.

Ο διευθυντής σηκώθηκε, είπε ένα «Με συγχωρείτε για λίγο» στην καθηγήτρια και πήγε στο διπλανό δωματιάκι, ένα μικρό εσωτερικό χώρο που χρησίμευε και σαν κουζίνα του λυκειάρχη. Από κει η φιλόλογος δεν άκουγε καθαρά τι έλεγε, έπιασε όμως ένα «μάλλον παιδικές συμμορίες», ένα «παιδιά του δρόμου», κάποιο «κακοποιοί». Ο κύριος Νικολαΐδης είχε πανεύκολα βρει πάλι ένα βολικό σενάριο.

Η καθηγήτρια έσκυψε και κοίταξε προς το δωματιάκι. Δεν τον έβλεπε και δεν την έβλεπε. Εκείνη η στιγμή ήταν η ευκαιρία. Μέσα της δίστασε κάπως, αλλά ήξερε ότι ήταν μονόδρομος αυτό που πήγαινε να κάνει. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και κατευθύνθηκε προς το παράθυρο προσποιούμενη ότι θα κοίταζε έξω, στο προαύλιο. Από το ράφι της βιβλιοθήκης άρπαξε το πρώτο CD και βγάζοντάς το από τη θήκη του το πέταξε στην τσάντα της. Μετά το αντικατέστησε με ένα καινούργιο, άγραφο, που είχε αγοράσει ειδικά γι' αυτό το σκοπό. Έβαλε τη θήκη στη θέση της. Άκουσε θόρυβο μέσα στο δωματιάκι και φοβήθηκε. Έσπευσε να ξανακαθίσει στην πολυθρόνα της και έτσι δεν πρόφτασε να κάνει το ίδιο και με το δεύτερο CD.

«Ήταν ο Χαλκιάς, ο δημοσιογράφος, ξέρετε, έχετε την κόρη του», είπε ο κύριος Νικολαΐδης βγαίνοντας από το δωματιάκι. «Καταλαβαίνετε τι με ρώτησε. Για κάποια περίεργα ατυχήματα που συμβαίνουν στη γειτονιά μας».

«Και τι του απαντήσατε;»

«Παιδική φαντασία και δημιουργικότητα».

Οι δύο καθηγητές έμειναν αμίλητοι για λίγο. Ο κύριος Νικολαΐδης ξανακάθισε στο γραφείο του. Αναστέναξε βαθιά.

«Πρέπει να τελειώνουμε μ' αυτή την ιστορία. Το συντομότερο δυνατόν και με οποιοδήποτε κόστος. Έχετε το ελεύθερο από μένα. Κάντε ό,τι νομίζετε χωρίς να γνωρίζω. Θα με ειδοποιήσετε μόνο όταν λήξει αυτή η υπόθεση», είπε σοβαρός και φανερά καταβεβλημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ

Σάββατο 13 Νοεμβρίου, βράδυ, στο σπίτι του Μιχάλη

Θα τον πιάσω. μείνε ήσυχη, θα τον πιάσω». Ο Μιχάλης προσπαθούσε να συνδεθεί στο Ίντερνετ, ενώ η Νίκη βρισκόταν σκυμμένη από πάνω του. Έχοντας ξεπεράσει το σοκ αλλά όχι τη θλίψη των πρώτων στιγμών, τα παιδιά ήταν πιο αποφασισμένα από ποτέ άλλοτε να δώσουν ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, να προλάβουν τον Κόμμοδο, πριν τους προλάβει αυτός, να τον ρίξουν στην παγίδα τους.

Το CD που είχε δώσει η κυρία Δουκάκη στον Μιχάλη δεν απέφερε τα αναμενόμενα. Ο Μιχάλης έψαξε όλα τα αρχεία και όλους τους φακέλους του, αλλά υπήρχαν μόνο βαθμολογίες. Το μόνο χρήσιμο για την περίπτωση, που ίσως αποδεικνυόταν και το πιο σημαντικό, ήταν ο κωδικός χρήστη και το password του κυρίου Νικολαΐδη, που ήταν γραμμένα με μαρκαδόρο πάνω στο CD. Μ' αυτά θα μπορούσαν να μπουν από την αίθουσα των υπολογιστών στο προσωπικό αρχείο του λυκειάρχη και να ελέγξουν τα ιατρικά ιστορικά των μαθητών. Ίσως μάθαιναν κάτι περισσότερο.

Η Νίκη αισθανόταν προδομένη από έναν άνθρωπο που εμπιστεύτηκε. Ο Μιχάλης αισθανόταν –δυστυχώς– μερικώς δικαιωμένος για κάτι που είχε αντιληφθεί εξαρχής.

«Ο επόμενος αυτοκράτορας θα την πατήσει», έγραψε ο Μιχάλης στο φίλο του μόλις μπήκε στο chat room.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Αντρέας.

Το σχέδιο του Μιχάλη ήταν απλό. Ήθελε να γίνουν αντιληπτοί από τον παρανοϊκό, ώστε να τον οδηγήσουν να επιτεθεί σ' αυτούς την επόμενη φορά, με τις συνθήκες όμως που αυτοί θα επέλεγαν. Ήταν δηλαδή σαν να του διεμήνυαν «Είμαστε εδώ, ο επόμενος στόχος σου. Χτύπα μας».

Του Κόμμοδου του άρεσαν οι μονομαχίες και πολύ περισσότερο να κατεβαίνει ο ίδιος στην αρένα και να συγκρούεται με τους μονομάχους νικώντας τους. Ο Μιχάλης έλπιζε ότι ο «Κόμμοδος» θα έπεφτε σ' αυτή την παγίδα, ποντάροντας στο γεγονός ότι το Σάββατο το βράδυ ο Θανάσης θα είχε περισσότερη ώρα να παίξει ηλεκτρονικά παιχνίδια και να σερφάρει στο Ίντερνετ. Είχε βέβαια προηγηθεί και τηλεφώνημά του προς τη Νίκη για να βγουν, «αλλά για λίγο μόνο», όπως της είπε χαρακτηριστικά, όμως η Νίκη προφασίστηκε αδιαθεσία.

Ο Αντρέας και ο Μιχάλης αντάλλασαν φλυαρίες στο chat-room, χρησιμοποιώντας πού και πού ορισμένα ονόματα αυτοκρατόρων. Ήθελαν να δείξουν ότι τον έχουν υποψιαστεί, αλλά όχι να του δώσουν να καταλάβει ότι τον περίμεναν κιόλας. Ο Αντρέας πήγε σ' ένα πιο ιδιωτικό chat-room, ο φίλος του τον ακολούθησε. Σ' αυτό έμπαιναν κι έβγαιναν και διάφοροι άλλοι χρήστες, που όμως δεν έβρισκαν κανένα ενδιαφέρον στην ασυνάρτητη γι' αυτούς συνομιλία των δύο φίλων.

Η Νίκη κατέγραφε τους κωδικούς τους και τους σύγκρινε με αυτούς που είχε στις λίστες κωδικών που τα παιδιά είχαν μοιραστεί μεταξύ τους.

Παρατήρησε ένα χρήστη που βρισκόταν από ώρα στο chat-room και δε συμμετείχε στη συζήτηση, αλλά ούτε έφευγε. Έψαξε στη λίστα τον κωδικό του. Δεν υπήρχε!

«Μιχάλη, αυτός πρέπει να 'ναι ο Θανάσης, ο "Κόμμοδος"».

Ο ξάδερφός της έγραψε στον Αντρέα.

«Είμαι σίγουρος ότι αυτό ήταν το τελευταίο. Ο Κόμμοδος ήταν τρελός και δειλός, δε θα συνέχιζε».

«Σωστά», απάντησε ο Αντρέας, «το παιχνίδι είναι χαμένο».

«Ευτυχώς τη γλυτώσαμε. Άλλωστε τώρα θα ήταν η σειρά μας. Ο Δέκιος θα χτυπούσε τελευταίος λόγω του ξένου στοιχείου», έγραψε ο Μιχάλης υπονοώντας τη Ναταλία.

Πήγε να γράφει και κάτι άλλο, αλλά η γραμμή του έπεσε. Το τηλέφωνο χτύπησε δύο φορές και σταμάτησε.

Η Νίκη πετάχτηκε τρομαγμένη.

«Μην ανησυχείς», την καθησύχασε ο ξάδερφός της. «Είναι ο φίλος μας. Τώρα σιγουρεύτηκε για το ποιοι είμαστε. Μπορούμε να περάσουμε στην επόμενη φάση του σχεδίου μας», κατέληξε και τεντώθηκε ικανοποιημένος στην καρέκλα του.

Η Νίκη τον κοίταξε δύσπιστα.

«Θα πετύχει;» τον ρώτησε με δισταγμό.

Ο Μιχάλης αναστέναξε.

«Δε θέλω καν να σκέφτομαι το ενδεχόμενο αποτυχίας», είπε καθώς συλλογιζόταν ότι αυτός θα ήταν τότε το επόμενο θύμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΞΙ

Τρίτη 16 Νοεμβρίου, μετά το τέλος των μαθημάτων, στην αίθουσα υπολογιστών

Αυτή ήταν η τελευταία τους συνάντηση ως ομάδα της Ρωμαϊκής Ιστορίας. Το είχαν συνειδητοποιήσει όλοι και λυπόυνταν που θα τελείωνε αργά ή γρήγορα μια δραστηριότητα που τους κέντρισε το ενδιαφέρον, που τους έκανε να γνωριστούν μεταξύ τους, να δουλέψουν συστηματικά και υπεύθυνα. Η κυρία Δουκάκη τόνισε όλους τους παραπάνω λόγους, για τους οποίους ευχαρίστησε τα παιδιά, και επιπλέον είπε ότι αυτή η εργασία έκανε τους μαθητές και των δύο σχολείων να αναπτύξουν σχέσεις φιλικές και σχέσεις κατανόησης μεταξύ τους. Απέφυγε επιμελώς να αναφερθεί στις τυχόν δυσκολίες που ενδεχομένως συνάντησαν τα παιδιά όλο αυτό το διάστημα, για να αποφευχθούν έστω και έμμεσα οι συσχετισμοί με τις πράξεις των αυτοκρατόρων. Τα παιδιά αγνοούσαν τους Εννέα Καίσαρες, οι μόνοι που το ήξεραν ήταν οι τρεις καθηγητές, η ομάδα του Μιχάλη και φυσικά, πρώτα απ' όλους, ο Θανάσης. Συνεπώς δε θα ωφελούσε ούτε και θα πρόσθετε κάτι η ανακίνηση του θέματος από άσχετους. Τα παιδιά χειροκρότησαν και ο Νίκος πρόσφερε μια ανθοδέσμη εκ μέρους και των δύο σχολείων στη φιλόλογο. Η κυρία Δουκάκη, είναι αλήθεια, συγκινήθηκε, διότι δεν περίμενε μια τέτοια ευγενική χειρονομία από τα παιδιά, τη στιγμή μάλιστα που η ίδια πίστευε ακράδαντα ότι δεν υπάρχει πλέον αθωότητα ούτε σ' αυτές τις ηλικίες. Αλλά και αυτή είχε προνοήσει να αγοράσει ένα κουτί με γλυκά για να τους κεράσει.

«Λοιπόν, για να γυρίσουμε τώρα στη δουλειά μας. Απ' ό,τι ξέρετε την Παρασκευή, δηλαδή σε τρεις μέρες, περιμένω μια πρώτη εκτύπωση των εργασιών σας. Αυτό θα μου δώσει τη δυνατότητα μέσα στο Σαββατοκύριακο να κοιτάξω τα γραπτά σας

και από την ερχόμενη βδομάδα να ασχοληθώ συστηματικά με κάθε μία ομάδα ξεχωριστά για να τελειοποιήσουμε το θέμα σας».

Η Ναταλία σήκωσε το χέρι της.

«Κυρία Δουκάκη, επειδή δεν έχω υπολογιστή στο σπίτι και επειδή ο Οδυσσέας θα λείπει αυτές τις μέρες λόγω αρρώστιας», αυτή ήταν η επίσημη εκδοχή, σχετικά μ' αυτό είχε ασκηθεί αφόρητη πίεση στους γονείς του Οδυσσέα να μη μιλήσουν, ο κύριος Νικολαΐδης μάλιστα έταξε και υποτροφία στο μαθητή, «θα θέλαμε να δουλέψουμε όλες αυτές τις μέρες μέχρι αργά εδώ».

Η κυρία Δουκάκη χαμογέλασε αμήχανα ρίχνοντας μια πλάγια ματιά στη Νίκη, η οποία επίσης είχε απορήσει με την αναπάντεχη σύμπτωση. Ήταν ο δικός της ρόλος να παρακαλέσει τη φιλόλογο γι' αυτό το θέμα, βάσει του σχεδίου του Μιχάλη, ο οποίος ήθελε να παγιδεύσει τον Κόμμοδο-Θανάση την Πέμπτη στην αίθουσα των υπολογιστών. Τώρα έπρεπε να μείνει και η δική της ομάδα και τις τρεις μέρες –Τρίτη, Τετάρτη και Πέμπτη– μέχρι αργά, προσποιούμενη ότι εργάζεται. Παρ' όλα αυτά έσπευσε να συμφωνήσει με τη Ναταλία, προκαλώντας μάλιστα κι άλλες επιδοκίμασιες για την ιδέα της συμμαθήτριάς τους. Η κυρία Δουκάκη «αναγκάστηκε» να συμφωνήσει, τονίζοντας στα παιδιά να είναι πολύ προσεχτικά στην αίθουσα των υπολογιστών, καθώς από τις τέσσερις το απόγευμα και μετά ο μόνος φύλακας στο σχολείο θα ήταν ο κυρ Θόδωρος, ο επιστάτης. Αυτό φρόντισε να το τονίσει ιδιαιτέρως, ελπίζοντας να φτάσει και στα αυτιά του Θανάση.

Όμως στα αυτιά του Θανάση έπρεπε να φτάσει και μια άλλη πληροφορία, και γι' αυτό φρόντισε ο Μιχάλης, που έκανε συνέχεια ερωτήσεις, συνέχεια έπαιρνε το λόγο και διαρκώς επεδίωκε να διακόπτει τους άλλους όταν μιλούσαν, ιδίως τον Αλέξανδρο. Ήθελε μ' αυτό τον τρόπο να εκνευρίσει το συμμαθητή του, αλλά και να κάνει πιο αισθητή την παρουσία του

στη συνάντηση. Προσπαθούσε να δείχνει έναν αέρα αυτοπεποίθησης, έναν αέρα νικητή. Κι αυτό γιατί ήταν σίγουρος ότι ο Κόμμοδος μισούσε πιο πολύ απ' οτιδήποτε άλλο τους νικητές αν δεν επρόκειτο για τον ίδιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΦΤΑ

Τετάρτη 17 Νοεμβρίου, βράδυ, στους χώρους του ιδιωτικού

Βημάτιζε νευρικά πέρα δώθε, πάνω κάτω στην αίθουσα των υπολογιστών, μην μπορώντας να καθίσει για πέντε ή δέκα λεπτά στην καρέκλα της και να δουλέψει συγκεντρωμένη, σαν να της έφταιγαν όλοι και όλα. Ποια; Αυτή που είχε αναλάβει εξολοκλήρου σχεδόν την εργασία της Ρωμαϊκής Ιστορίας και που μέχρι εκείνη τη στιγμή τα είχε καταφέρει περίφημα. Κι ας της είχε πει η κυρία Δουκάκη. «Δεν πειράζει, Νίκη, εσείς την παραδίνετε την επόμενη βδομάδα, τώρα προέχουν άλλα πράγματα», υπονοώντας βέβαια την αποκάλυψη και σύλληψη του «αυτοκράτορα», γεγονός που θα έπρεπε να την είχε ηρεμήσει κάπως. Όχι, η Νίκη ένιωθε πιεσμένη και αγχωμένη, αλλά προπάντων εκνευρισμένη. Στο μυαλό της είχε κολλήσει η κουβέντα που είχε κάνει πριν από λίγες ώρες με τον Θανάση. «Δε θα μου ευχηθείς καλή επιτυχία;» την είχε ρωτήσει αυτός μετά το τέλος της γιορτής για την επέτειο του Πολυτεχνείου.

«Καλή επιτυχία», του απάντησε εκείνη ξερά, γνωρίζοντας πως ο Θανάσης θα πήγαινε σε λίγη ώρα, όπως και τα άλλα παιδιά του δημοσίου, να δώσει εξετάσεις –κατ' εξαίρεση εκείνη τη μέρα που ήταν κανονικά αργία– για τις πολυπόθητες υποτροφίες που πρόσφερε το ιδιωτικό στα πλαίσια της καλής συνεργασίας μεταξύ των δύο σχολείων.

Οι δυο τους έμειναν αμήχανοι να κοιτάζονται.

Τώρα άραγε να έχει καταλάβει ότι τον υποψιαζόμαστε; πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό της.

Ο Θανάσης όμως έκανε κι άλλη προσπάθεια προσέγγισης.

«Έμαθα ότι οι περισσότεροι της Ρωμαϊκής Ιστορίας φύγατε αρκετά αργά χτες από το σχολείο», της είπε.

«Ναι, πράγματι. Πρέπει να παραδώσουμε τις εργασίες την Παρασκευή και βιαζόμαστε να προλάβουμε».

«Ωραία, τότε ελπίζω να τα πούμε και θέλω να τα πούμε μέσα στο Σαββατοκύριακο».

Ο Θανάσης χαιρέτησε κι έφυγε χωρίς να της αφήσει περιθώρια απάντησης. Ήθελε να του φωνάξει για άλλη μια φορά «Καλή επιτυχία» καθώς απομακρυνόταν, αλλά κρατήθηκε. Ένα κύμα θυμού την κυρίευσε, θυμός που δεν την είχε αφήσει α κόμα. Η τυπική και επιφανειακή ευγένεια του Θανάση μαζί με το γεγονός ότι την επόμενη μέρα –την Πέμπτη– θα μεταμορφωνόταν σε Κόμμοδο για να τους βλάψει ήταν κάτι που την τρέλαινε.

«Έλα τώρα, σε παρακαλώ, ηρέμησε», της είπε ο Μιχάλης, που με τη σειρά του αδημονούσε να φύγουν όλοι από την αίθουσα για να μπει στα αρχεία του κυρίου Νικολαΐδη και να ελέγξει το ιστορικό του Θανάση.

Η ώρα ήταν περασμένες εφτά, κάποιοι είχαν φύγει ήδη, ενώ κάποιοι άλλοι ετοιμάζονταν και δε θα έμεναν για πολύ ακόμα στο κολέγιο. Το σκοτάδι είχε πέσει βαθύ και η τελευταία «φωτεινή» απογευματινή εικόνα που είχε η Νίκη από το παράθυρο της αίθουσας των υπολογιστών ήταν αυτή του Θανάση να φεύγει παρέα με κάποια άλλα παιδιά, που είχαν δώσει κι αυτά εξετάσεις. Δεν μπορούσε φυσικά να καταλάβει αν είχε γράψει καλά ή όχι, αλλά και πάλι τι την ένοιαζε; Ή μήπως την ένοιαζε;

Ο Αντρέας ήταν ο μόνος που άρχισε να ασχολείται κάπως σοβαρά με την εργασία της Ρωμαϊκής Ιστορίας κι αυτό επειδή έπρεπε κάτι να κάνει, τόσο για να περάσει η ώρα όσο και για να μη φανεί παράξενη η απραξία του στα άλλα παιδιά που τον ρωτούσαν τι έκανε. Αλλά ήταν φανερό ότι κι αυτός ανυπομονούσε, ήθελε να τελειώνει αυτή η ιστορία, ήθελε μάλιστα να είχε κιόλας ξημερώσει η επόμενη μέρα, η Πέμπτη του Κόμμοδου.

«Τώρα, τώρα, τελειώνουμε κι εμείς. Πέντε δέκα λεπτά ακόμα, τα μαζεύουμε και φεύγουμε», απάντησε ο Μιχάλης σε ένα νεύμα του Παντελή με το ρολόι, που υπονοούσε «Τι ώρα θα φύγετε;».

Η ώρα ήταν οχτώ παρά είκοσι όταν έμειναν οι τρεις τους μόνοι στην αίθουσα των υπολογιστών.

«Αρχίζω να αγριεύομαι λίγο», σχολίασε η Νίκη ξεπερνώντας κάπως τον αρχικό θυμό της.

«Μην το σκέφτεσαι καν», της απάντησε ο Μιχάλης. «Άλλωστε σήμερα τουλάχιστον είμαστε ασφαλείς», συμπλήρωσε και χωρίς να χάσει χρόνο έβγαλε το κλεμμένο CD του κυρίου Νικολαΐδη και πληκτρολόγησε τον κωδικό χρήστη και το password του.

«Ωραία, εδώ είμαστε», αναφώνησε και ανασκουμπώθηκε, σημάδι ότι τον περίμενε σοβαρή δουλειά.

«Κατέβα σε δυο τρία λεπτά κάτω, στον επιστάτη, και πες του να μην κλείσει τα φώτα και ότι θα μείνουμε λίγο ακόμα», είπε στην ξαδέρφη του. «Και πρόσεχε, αν δεις κανέναν να ανεβαίνει επειδή ξέχασε κάτι, πάρε μας στο κινητό για να βγούμε από τα αρχεία...»

* * *

«Καληνύχτα, καληνύχτα, παιδιά μου. Όλα εντάξει με τις εργασίες;»

«Εντάξει, κυρ Θόδωρε, μην ανησυχείς».

Ο επιστάτης, ο κυρ Θόδωρος, μπήκε στο καμαράκι του, ένα μικρό δωματιάκι σαν φυλάκιο στην είσοδο του ιδιωτικού, ευχαριστημένος, όπως κάθε μέρα, που έβλεπε τα παιδιά, «τα παιδιά του», όπως τα θεωρούσε, να προσπαθούν, να γελούν, να χαίρονται, να προοδεύουν. Πρωί βράδυ εκεί, στο μικρό δωματιάκι, χειμώνα καλοκαίρι, διάλεγε τις περισσότερες βάρδιες για να είναι όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο στους χώρους του σχολείου. Άλλωστε και σπίτι του να πήγαινε, πάλι μόνος του δε θα ήταν; Ενώ τώρα μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα, χρόνο με

το χρόνο, εδώ και τριάντα χρόνια, ζούσε την ατμόσφαιρα και ανέπνεε τον αέρα των παιδιών, παιδιά που τα έβλεπε να μεγαλώνουν, να φεύγουν από το σχολείο, να προοδεύουν, παραχωρώντας τη θέση τους σε μικρότερα παιδιά που ακολουθούσαν τον ίδιο κύκλο.

Ο κυρ Θόδωρος μπήκε στο δωματιάκι και άνοιξε το σταυρόλεξό του. Σε λίγο θα πήγαινε να ελέγξει τις αίθουσες, να δει αν είχε μείνει κατά λάθος κανένα παράθυρο ανοιχτό και σπάσει, να σβήσει τα φώτα από τον κεντρικό πίνακα. Σε λίγο όμως, αφού θα 'χαν φύγει και τα τελευταία παιδιά, που προφανώς είχαν πολλή δουλειά και γι' αυτό έμεναν ως αργά απόψε. Και ο κυρ Θόδωρος όμως δεν ήθελε να τα ενοχλήσει. Ξαναγύρισε στο σταυρόλεξό του και προσπάθησε να παιδέψει για άλλη μια φορά το 5 οριζοντίως β' που δεν του 'βγαινε. Μήπως έπρεπε να ρωτήσει διακριτικά τα παιδιά τι ώρα θα 'φευγαν;

Σηκώθηκε κι έβαλε το μπουφάν του. Τουλάχιστον θα άρχιζε από τον έλεγχο των αιθουσών για να ροκανίσει το χρόνο. Βγήκε από το καμαράκι. Μακριά, στην άκρη του δρόμου, είδε μια φιγούρα να πλησιάζει. Κανένας μαθητής θα ήταν σίγουρα που θα είχε ξεχάσει κάτι. Η φιγούρα πλησίασε και τον προσπέρασε από το απέναντι πεζοδρόμιο. Δεν είδε καλά λόγω της αντίθεσης που έκανε το φως. Δε φάνηκε όμως να είναι κάποιος γνωστός, άλλωστε πού να τον καταλάβει έτσι όπως ήταν τυλιγμένος μ' αυτό το σκούφος για το κρύο;

Έκλεισε την πόρτα πίσω του για ν' ανέβει στο σχολείο.

* * *

Η Νίκη βγήκε από τις τουαλέτες των κοριτσιών και έτρεξε να βρει τον κυρ-Θόδωρο, να τον ειδοποιήσει πως θ' αργούσαν κάπως ακόμα. Κατέβηκε γρήγορα γρήγορα τις σκάλες από τον τρίτο όροφο, προσπαθώντας να διακρίνει τη φιγούρα του

συμπαθητικού επιστάτη από την τζαμαρία που έκλεινε μέχρι κάτω τα σκαλιά.

Τον καημένο, μπορεί να 'χει ξαπλώσει για λίγο, σκέφτηκε, έχοντας στο νου της το μικρό ράντζο που υπήρχε μέσα στο δωματιάκι, καθώς δεν έβλεπε τον κυρ Θόδωρο. Το φως που διέκρινε από μακριά στο εσωτερικό του φυλακίου δεν έδειχνε να βρίσκεται κανείς μέσα.

Η Νίκη κατέβηκε γρήγορα τους δύο ορόφους, τον τρίτο και το δεύτερο, αλλά στον πρώτο κοντοστάθηκε. Το φως μέσα στο δωματιάκι ήταν σβηστό, εκεί που μόλις πριν από λίγα λεπτά έφεγγε! Το προαύλιο ήταν θεοσκότεινο. Η Νίκη ανατρίχιασε λίγο, αλλά σκέφτηκε πως έπρεπε να προλάβει τον κυρ Θόδωρο προτού κοιμηθεί. Βγήκε στο προαύλιο τρέχοντας, ενώ το κρύο που τη χτύπησε ξαφνικά στο πρόσωπο την ξύπνησε από τη θαλπωρή και την υπνηλία που είχε νιώσει στην αίθουσα των υπολογιστών.

Τα μάτια της προσπαθούσαν να συνηθίσουν στο σκοτάδι, πράγμα που τελικά έγινε διασχίζοντας το προαύλιο και φτάνοντας στο καμαράκι.

«Κυρ Θόδωρε!» φώναξε, αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση.

Χτύπησε την πόρτα από το φυλάκιο, που άνοιξε. Η Νίκη παραξενεύτηκε που ο επιστάτης δεν είχε καταλάβει ότι η πόρτα ήταν μισάνοιχτη με τόσο κρύο. Έκανε να μπει μέσα, όμως στα μισά η πόρτα σκάλωσε.

Μα τι συμβαίνει εδώ; αναρωτήθηκε η Νίκη φαχουλεύοντας το διακόπτη στον τοίχο. Άνοιξε το φως και το θέαμα που αντίκρισε έκανε τα μέλη της να παραλύσουν. Ο κυρ Θόδωρος βρισκόταν αναίσθητος στο πάτωμα, προφανώς χτυπημένος από κάτι, εφόσον από το κεφάλι του έτρεχε αίμα. Η Νίκη πιάστηκε από τον τοίχο, της ερχόταν εμετός. Μετά από τα ελάχιστα κρίσιμα αυτά δευτερόλεπτα της ζάλης, συνειδητοποίησε τον κίνδυνο κι έκλεισε ξανά το φως.

«Ο “Κόμμοδος”», ψιθύρισε με φρίκη κοιτάζοντας προς το σχολείο. «Πρέπει να ειδοποιήσω τους άλλους».

Φοβήθηκε να τρέξει προς την αίθουσα μήπως ο «Κόμμοδος» παραμόνευε αυτήν, μήπως ήταν αυτή το επόμενο θύμα. Ψάχτηκε για να βρει το κινητό της. Το είχε ξεχάσει πάνω. Στο τραπέζι είδε το τηλέφωνο του κυρ Θόδωρου. Σήκωσε το ακουστικό. Η γραμμή ήταν νεκρή, το καλώδιο είχε τραβηχτεί. Είχε μείνει με το ακουστικό στο χέρι, μην ξέροντας τι να κάνει, μην μπορώντας να σκεφτεί τίποτα. Κοιτούσε προς τη μεριά του σχολείου. Και θα έμενε σ' αυτή τη στάση, σχεδόν πετρωμένη για κάμποση ώρα ακόμα, αν δε συνειδητοποιούσε ότι ένα ένα τα φώτα του ισόγειου έκλειναν και αμέσως μετά ολόκληρο το ισόγειο και ο πρώτος όροφος βυθίστηκαν στο σκοτάδι, στο απόλυτο σκοτάδι. Ο «Κόμμοδος» ήταν μέσα!

* * *

«Αυτή η κοπέλα τώρα βρήκε να ξεχάσει το κινητό της;» παρατήρησε ο Αντρέας βλέποντας το κινητό της Νίκης δίπλα στην τσάντα της.

Ο Μιχάλης δεν του απάντησε. Ήταν απορροφημένος με την εξέταση των αρχείων του κυρίου Νικολαΐδη με τα ιατρικά ιστορικά των μαθητών. Δεν έβρισκε τον Θανάση με τίποτα, πράγμα φυσιολογικό άλλωστε, αφού ο συμμαθητής τους πήγαινε στο δημόσιο. Παρ' όλα αυτά έλπιζε πως η ψυχολόγος, που είχε εξετάσει όσα παιδιά του δημοσίου ήταν υποψήφιοι για τις υποτροφίες, θα είχε κάνει έστω κάποια μικρή καταχώριση, εκτός βέβαια κι αν δεν είχε προλάβει.

Ο Αντρέας έπρεπε να βοηθήσει το φίλο του, έπρεπε όμως να δώσει και το κινητό στη Νίκη, σε περίπτωση που ανέβαινε ο κυρ Θόδωρος, να προφτάσουν να βγουν από τα απόρρητα αρχεία του σχολείου.

«Πάω το κινητό στη Νίκη», είπε όταν είδε ότι ο φίλος του δεν του απαντούσε.

Πήρε τη συσκευή και έκανε να βγει έξω.

«Για κάνε αναζήτηση με διάφορες λέξεις-κλειδιά, όπως “ψυχιατρική”, “επιληψία”, “νοσοκομείο”, “παρακολούθηση” και ό,τι άλλο σκεφτείς», συμπλήρωσε φεύγοντας, για να ξεμπλοκάρει λίγο τον Μιχάλη που φαινόταν απογοητευμένος.

Το πρόσωπο του Μιχάλη έλαμψε. Χαμογέλασε και έκλεισε το μάτι στον Αντρέα. Αυτός βγήκε στο διάδρομο κι άρχισε να κατηγορίζει τις σκάλες προς το δεύτερο όροφο. Όταν έφτασε, διαπίστωσε ότι το ισόγειο και ο πρώτος ήταν βουτηγμένοι στο σκοτάδι. Έριξε προς τα έξω μια ματιά, στο σκοτεινό προαύλιο, στο δωματιάκι του κυρ Θόδωρου, που ήταν και αυτό σκοτεινό. Έμεινε ακίνητος στη θέση του προτού αποφασίσει να κατέβει κι άλλο. Ήθελε να συνηθίσουν τα μάτια του. Πήγε να φωνάξει το όνομα του κυρ Θόδωρου, γιατί από το βάθος του διαδρόμου, από τις άλλες σκάλες, άκουσε κάποιον ν’ ανεβαίνει. Ήταν απόλυτη η ησυχία, ο Αντρέας άκουγε μόνο την ανάσα του και τα βήματα αυτού που ανέβαινε από την άλλη πλευρά.

Το σχολείο ήταν ένα τριώροφο τετράγωνο κτίσμα και στη μέση του υπήρχε ένα αίθριο, ένας ακάλυπτος χώρος, ένας κήπος. Κάθε εξωτερική πλευρά του τετραγώνου αποτελούνταν από τάξεις, οι εσωτερικές πλευρές είχαν παράθυρα που έβλεπαν στο αίθριο. Σκάλες υπήρχαν παντού.

Ο Αντρέας πήγε στη μια άκρη του διαδρόμου για να εποπτεύσει την άλλη. Φανταζόταν ότι θα ήταν η Νίκη, οπότε θα της έδινε το κινητό της και δε θα αναγκαζόταν να βγει στο προαύλιο μες στο κρύο και το σκοτάδι. Ετοιμάστηκε να φωνάξει το όνομά της μόλις θα τη διέκρινε να ξεπροβάλλει στην άλλη άκρη του διαδρόμου, βγαίνοντας από τη σκάλα. Τα βήματα πλησίαζαν. «Νίκη!» πήγε να φωνάξει, αλλά από το στόμα του δε βγήκε κανένας ήχος. Αυτός που βρισκόταν σε καμιά σαρανταριά μέτρα απόσταση μπροστά του δεν ήταν ούτε η Νίκη ούτε ο κυρ Θόδωρος. Αυτός που κατευθύνθηκε στον ηλεκτρικό πίνακα βυθίζοντας στο σκοτάδι και το δεύτερο όροφο ήταν ο «Κόμμοδος».

Θεέ μου, παγιδευτήκαμε! σκέφτηκε ο Αντρέας και η καρδιά του κόντευε να πεταχτεί έξω από το φόβο.

Ο «Κόμμοδος» πήγαινε προς την άλλη γωνία του κτηρίου, αυτή που ήταν διαγώνια στο σημείο όπου βρισκόταν ο Αντρέας.

Πρέπει να προφτάσω, πρέπει να ειδοποιήσω τον Μιχάλη. Άρχισε να κινείται γρήγορα, παράλληλα με τον «Κόμμοδο», προσέχοντας να σκύβει για να μην παρατηρήσει ο άλλος κάποια σκιά να κινείται στην απέναντι πλευρά. Ο Αντρέας προχωρούσε γρήγορα, όσο γρήγορα μπορούσε να κάνει για να μην προδοθεί. Έφτασε στην άλλη γωνία πιο σύντομα από τον «Κόμμοδο». Οι σκάλες υπηρεσίας όμως, το μοναδικό μέρος που είχε κάποιο ελάχιστο φωτισμό ασφαλείας και οδηγούσαν στον τρίτο όροφο, ήταν από την άλλη πλευρά, από το μέρος του παρανοϊκού. Ο Αντρέας είχε πετρώσει στο σκοτάδι. Δεν ήξερε αν έπρεπε να τρέξει εκμεταλλευόμενος τον αιφνιδιασμό που θα προξενούσε στον «Κόμμοδο», να τρέξει με όλες του τις δυνάμεις, καλύπτοντας τα σαράντα μέτρα απόστασης και να φτάσει πρώτος στην αίθουσα υπολογιστών για να είναι μαζί με το φίλο του. Δυστυχώς δεν μπόρεσε να επιλέξει. Στην άλλη γωνία, κατευθυνόμενος προς τις σκάλες υπηρεσίας βρισκόταν ο άλλος. Αυτός, σαν να 'νιωσε κάτι, κοντοστάθηκε προτού ανέβει. Έστριψε το κεφάλι του προς τη μεριά του Αντρέα για να διακρίνει. Ο «Κόμμοδος» φωτιζόταν κάπως από τις σκάλες υπηρεσίας, ο Αντρέας ήταν στο σκοτάδι. Ο άλλος φορούσε ένα χειμωνιάτικο σκούφο, μια κουκούλα από αυτές που κρύβουν όλο το κεφάλι και όλο το πρόσωπο αφήνοντας μόνο ένα κενό για τα μάτια. Ο Αντρέας άρχισε σιγά σιγά να οπισθοχωρεί, ένα, δύο βήματα, για να αποτραβηχτεί από το διάδρομο, τη στιγμή ακριβώς που μια αχνή δέσμη φωτός από φακό έπεφτε στο σημείο όπου στεκόταν κλάσματα του δευτερολέπτου πιο πριν. Η δέσμη τρεμόπαιξε λίγο πάνω κάτω, αριστερά δεξιά, λίγο ακόμα και θα φώτιζε τα παπούτσια του Αντρέα. Μετά ο φακός έσβησε και τα βήματα του άλλου άρχισαν να ξεμακραίνουν καθώς ανέβαινε τις σκάλες.

Ο Αντρέας πήγε να λιποθυμήσει, το αίμα είχε φύγει από το κεφάλι του. Φοβήθηκε να τον ακολουθήσει από τις σκάλες υπηρεσίας, μην τυχόν και ο «Κόμμοδος» τον αιφνιδίαζε ορμώντας του. Σκέφτηκε το κινητό της Νίκης που κρατούσε ακόμα στα χέρια του. Έπρεπε να ειδοποιήσει τον Μιχάλη. Το κινητό όμως ήταν κλειδωμένο!

* * *

Δεν είχε βρει τίποτα ούτε με τη λέξη «επιληψία» αλλά ούτε και με το «νοσοκομείο». Η λέξη «νοσοκομείο» τού έβγαλε δεκάδες αποτελέσματα, όλοι ή σχεδόν όλοι οι μαθητές είχαν νοσηλευτεί κάποτε σε νοσοκομείο, ακόμα και τον εαυτό του βρήκε για μια εγχείρηση σκωληκοειδίτιδας πριν από δύο χρόνια. Σε κάποια από αυτές τις δαιδαλώδεις αναζητήσεις του στα αρχεία, έπεσε τυχαία και στο όνομα του Θανάση. Προς στιγμήν χάρηκε, αλλά η απογοήτευση τον κυρίευσε πολύ σύντομα όταν διαπίστωσε ότι υπήρχε μόνο ένα αρχείο κενό που αναφερόταν στον Θανάση και προφανώς θα συμπληρωνόταν αργότερα.

Ο Μιχάλης σταμάτησε για λίγο κι έτριψε τα μάτια του. Έτσουζαν όχι από την πολλή ώρα που καθόταν μπροστά στον υπολογιστή, αλλά από την ένταση και τη συγκέντρωση στις προσπάθειές του. Ετοιμάστηκε να βγει από τα απόρρητα αρχεία, αλλά στο μυαλό του ήρθαν οι φράσεις «επιληπτική κρίση», «αισθήματα μίσους», «αντικοινωνική συμπεριφορά» που είχε διαβάσει στο Ίντερνετ ως παρενέργεια των Εννέα Καισάρων.

Πληκτρολόγησε τη φράση και, χωρίς να ελπίζει και να περιμένει τίποτα, η αναζήτηση του έδωσε ένα αρχείο. Ο Μιχάλης παραξενεύτηκε για την απρόσμενη τύχη του και άνοιξε το έγγραφο. Άρχισε να το διαβάζει και όσο το διάβαζε, γούρλωνε τα μάτια του.

«Ω, Θεέ μου!» είπε κι εκείνη τη στιγμή έσβησαν τα φώτα της αίθουσας των υπολογιστών.

Τρομαγμένος ο Μιχάλης σήκωσε τα μάτια του από την οθόνη και τον είδε. Στεκόταν μπροστά του, στην είσοδο του εργαστηρίου με τα χέρια ανοιχτά δίπλα στο σώμα του, έτοιμα για μάχη, κρατώντας κάτι σαν λοστό στο δεξί του χέρι.

«Ααα...» φώναξε ο Μιχάλης βλέποντας τη σκοτεινή φιγούρα να φωτίζεται από πίσω, το πρόσωπο σκοτεινό, ακόμα πιο φοβερό μέσα στην κουκούλα.

Και τότε τα κομμάτια του παζλ ξεχύθηκαν στο μυαλό του και ενώνονταν μόνα τους, ένας καταιγισμός σκέψεων τον πλημμύρισε.

«Ο Κλαύδιος πέρασε απαρατήρητος». Εννέα Καίσαρες, το παιχνίδι που απαγορεύθηκε στην Αμερική και την Ευρώπη. Μόνο αν το έχει κάποιος πειρατικά. Αμερική, Ευρώπη, ταξίδι, ταξίδια, ταξιδιωτικό γραφείο. «Γραφείο Ταξιδίων: Ειδικότητά μας οι διακοπές σε Ευρώπη και Αμερική», έγραφε η πινακίδα. «Το ταξιδιωτικό γραφείο του πατέρα μου θα χρηματοδοτήσει την πενταήμερη». Πενταήμερη, ταμείο, λεφτά, χοροεσπερίδα.

Χοροεσπερίδα! Φώτα, μουσική, κάπνα, κόσμος, ζέστη, κι άλλα φώτα να αναβοσβήνουν, ποτά, ούισκι, πιο δυνατά η μουσική, χέρια να τραβάνε, παιδιά να σπρώχνονται, φώτα, φώτα, «Αφού τον τελευταίο καιρό τον πειράζουν τα πάντα», είχε πει ο Βαγγέλης, μουσική, φώτα, σβάστικες, αίμα, κόκκινο και μαύρο, θόρυβος, φασαρία, φώτα... Επιληπτική κρίση!

«Νίκο, μη! Μην το κάνεις αυτό! Είσαι νικητής, μας κέρδισες, κέρδισες την πίστα!»

Ο συμμαθητής του που τον πλησίαζε κοντοστάθηκε ακούγοντας το όνομα.

«Είσαι ο νικητής, η Ρώμη είναι δική σου!»

Ο Μιχάλης σηκώθηκε από τη θέση του συνεχίζοντας να μιλά ενώ οπισθοχωρούσε. Ο άλλος σήκωσε το χέρι του, το δεξί του χέρι, αυτό με το λοστό κι έκανε ένα βήμα μπροστά. Ο Μιχάλης πήγε ν' αρπάξει μια καρέκλα, αλλά του έπεσε κάνοντας θόρυβο. Ο άλλος συνέχισε να προχωρά. Και τότε, ξαφνικά, από το πουθενά, από το διάδρομο, βλέπει τον Αντρέα να πέφτει μ' όλη του τη

δύναμη πάνω στον «Κόμμοδο», πετώντας του το λοστό από το χέρι και τραβώντας του την κουκούλα. Ο Νίκος έβγαλε μια φοβερή κραυγή, τα μάτια του σπίθιζαν, σάλια έτρεχαν από το στόμα του, ένα αγρίμι που είχε παγιδευτεί. Έδωσε μια γροθιά στον Αντρέα και το έβαλε στα πόδια. Ο Αντρέας σωριάστηκε στο πάτωμα, η μύτη του είχε σπάσει. Ο Μιχάλης έτρεξε και βγήκε από την αίθουσα. Το σχολείο ήταν ολόφωτο, φώτα παντού, οι ασφάλειες είχαν σηκωθεί όλες. Είδε τον Νίκο να τρέχει ουρλιάζοντας προς την άλλη άκρη του διαδρόμου, εκεί όπου εμφανίστηκαν η Νίκη με τον κυρ Θόδωρο και τον κύριο Σπύρου, έναν κύριο Σπύρου που τον είχε ειδοποιήσει η Νίκη από καρτοτηλέφωνο του δρόμου και ήρθε στο σχολείο μέσα σε δέκα λεπτά. Η παρουσία και των τριών δεν ήταν αρκετή για να ανακόψει την ορμή του λυσσασμένου Νίκου. Κατέβηκε από τις σκάλες υπηρεσίας και έτρεχε στο προαύλιο, φεύγοντας από το σχολείο, από την πίστα όπου ηττήθηκε.

«Μην ανησυχείτε. Θα τον πιάσουν. Εσείς να 'στε καλά», είπε ο κύριος Σπύρου κι έβγαλε το κινητό του για να τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

Η Νίκη είχε γονατίσει στο πάτωμα και είχε πάρει το κεφάλι του Αντρέα στα χέρια της. Με ένα χαρτομάντιλο σκούπιζε τα αίματα από τη μύτη του.

«Εντάξει;» ήταν το μόνο που κατάφερε να αρθρώσει ο Αντρέας. «Εντάξει», τον καθησύχασε η Νίκη και του χαμογέλασε. «Όλα τέλειωσαν».

Ο Αντρέας έχασε ξανά τις αισθήσεις του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΟΧΤΩ

Παρασκευή 19 Νοεμβρίου, βράδυ, στο δωμάτιο του Μιχάλη

Εξελίχθηκαν όλα τόσο γρήγορα μέσα σε δυο μέρες, που ακόμα κι όσοι γνώριζαν την υπόθεση δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν τη ραγδαία τροπή των πραγμάτων και κυρίως το πόσο γρήγορα και αθόρυβα έκλεισε το όλο θέμα, γεγονός βέβαια που αποδόθηκε στη μακρόχρονη εμπειρία του λυκειάρχη να χειρίζεται αναπάντεχες μερικές φορές καταστάσεις.

Όσο και να προσπαθούσαν να αποδώσουν κίνητρα ή να βρουν κάποια εμφανή αδυναμία στη συμπεριφορά του Νίκου, τα παιδιά δεν τα κατάφεραν. Ο Νίκος ήταν όντως το «καλό παιδί» ή το «παιδί της διπλανής πόρτας», όπως θα έλεγαν οι συγγενείς οι φίλοι του στις ειδήσεις σύμφωνα με την ψυχολόγο, αν βέβαια το θέμα έφτανε ποτέ στις ειδήσεις. Αλλά δεν έφτασε...

«Ούτε αμερικανική ταινία δεν έχει τόσο ευτυχισμένο τέλος», είπε ο Μιχάλης γελώντας όταν μπήκε στο δωμάτιό του.

Άφησε στο γραφείο του τις πίτσες και τις μπίρες που είχε παραγγείλει.

Η Νίκη κι ο Θανάσης, που είχαν καθίσει στο κρεβάτι του, και ο Αντρέας από την πολυθρόνα του σηκώθηκαν να πάρουν ένα κομμάτι.

«Από μια άποψη, ναι», απάντησε ο Θανάσης πίνοντας μπίρα. «Από την άλλη όμως σκέψου αν όλα έληξαν τελικά».

Ο Θανάσης είχε δίκιο. Μπορεί η Νίκη να έτρεξε αμέσως μετά το περιστατικό στο σπίτι του φίλου της εξηγώντας του όλη την υπόθεση, μπορεί τα παιδιά να επιβραβεύονταν με μια υποτροφία ο καθένας, καθώς η κυρία Δουκάκη και ο κύριος Σπύρου συνηγόρησαν υπέρ τους, ή ακόμα μπορεί και να μην υπήρξαν χειρότερα εγκλήματα. Κανείς όμως, πέρα από αυτούς τους λίγους, δεν είχε την ευκαιρία να πληροφορηθεί και κυρίως να

ενημερωθεί για το πόσο επικίνδυνο μπορούσε να γίνει ένα φαινομενικά ακίνδυνο παιχνίδι. Και ήταν πράγματι λυπηρό το ότι οι καινούργιες εκδόσεις αυτών των παιχνιδιών γίνονται πιο ενδιαφέρουσες και σχεδόν ανάρπαστες επειδή περιέχουν περισσότερη βία και αίμα. Ο σπόρος όμως αυτής της ιστορίας έμεινε και διαδόθηκε με φήμες, εμπλουτίστηκε με στοιχεία.

Η απότομη εξαφάνιση του Νίκου από το σχολείο δεν μπόρεσε να διασκεδαστεί με τη μετατροπή της πισίνας του κολεγίου σε κλειστή και θερμαινόμενη, ευγενική προσφορά του πατέρα του Νίκου, που έγινε μετά χαράς αποδεκτή από τον κύριο Νικολαΐδη, το λυκειάρχη, ο οποίος μέχρι την τελευταία στιγμή «δεν ήξερε» τίποτα. Και μπορεί ο Νίκος και ο πατέρας του να ανακηρύχθηκαν σχεδόν ευεργέτες από το κολέγιο, μπορεί ο κύριος Χαλκιάς, ο δημοσιογράφος που λίγες μέρες πρωτύτερα είχε τηλεφωνήσει στο λυκειάρχη, να ανέλαβε την αποκλειστικότητα της προβολής των εκδηλώσεων του σχολείου, μπορεί να μοιράστηκαν αφειδώς αριστερά και δεξιά υποτροφίες. Ο Οδυσσέας όμως θα πήγαινε κάθε μέρα στο δημόσιο με το φόβο μήπως βρει κάτι άλλο γραμμένο στον τοίχο και αγγίζοντας εκείνο το ανεπαίσθητο σημάδι που του είχε αφήσει η μοιραία νύχτα και δεν έκλεινε εντελώς παρ' όλες τις πλαστικές επεμβάσεις. Ο Σάκης δε θα μπορούσε ίσως να ξαναπαίξει ποτέ τόσο καλά ποδόσφαιρο, ο Γιώργος δε θα μπορούσε να περάσει ποτέ ξανά μόνος του από κήπο με σκυλιά, καθότι, δυστυχώς, ο φόβος είναι ίσως από τα ελάχιστα πράγματα που δεν εξαγοράζονται. Και είναι σίγουρο ότι δεν έληξαν όλα, γιατί καθένας κρύβει στο μυαλό του «Εννέα Καίσαρες», ίσως και περισσότερους, οι οποίοι δρουν ανεξέλεγκτα αν δε νικηθούν από τον ίδιο.

«Παρ' όλα αυτά πρέπει να είμαστε εντάξει με την αρχική μας υποχρέωση και να παραδώσουμε μια εργασία», είπε ο Μιχάλης.

Τα παιδιά γέλασαν. Ο διαγωνισμός ήταν σχεδόν χαμένη υπόθεση γι' αυτούς, οι φιλότιμες προσπάθειες της Νίκης δεν αρκούσαν για να φέρουν την εργασία τους στο επίπεδο των υπολοίπων.

Ο Μιχάλης έκανε ότι πειράχτηκε.

«Μη γελάτε. Το ξέρετε πολύ καλά ότι άμα βάλω κάτι στο μυαλό μου το πετυχαίνω», συμπλήρωσε και συνδέθηκε στο Ίντερνετ.

«Βγάλ' τα όλα απ' το μυαλό σου», απάντησαν οι άλλοι.

Ο Μιχάλης το 'παιξε λίγο πεισμωμένος.

«Καλά, εγώ θα ενημερώσω το site του σχολείου», συνέχισε, ενώ οι υπόλοιποι τον δούλευαν.

Ο Μιχάλης μπήκε στη γνωστή ιστοσελίδα και τότε σοβάρεψε ξαφνικά.

«Παιδιά, ελάτε εδώ να δείτε, γρήγορα!»

Η Νίκη, ο Θανάσης και ο Αντρέας μαζεύτηκαν παραξενεμένοι γύρω του. Ο Μιχάλης τους έδειξε μια καταχώριση, προχτεσινή, με ημερομηνία Τετάρτη 17 Νοεμβρίου.

Και τα παιδιά διάβασαν:

«Ο Κόμμοδος νικήθηκε». Υπογραφή «Κόμμοδος».

Και από κάτω:

«GAME OVER».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ιπτάμενες σελίδες

Κανείς από τους κατοίκους της Πανδυσίας –Βόρειας και Νότιας– δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι οι σκισμένες σελίδες κάποιου βιβλίου, παρασυρμένες από τον άνεμο, θα παρέσερναν τελικά και τις τύχες πολλών από αυτούς. Σελίδες που έφταναν σε παιδιά και μεγάλους και, κατά ένα μαγικό τρόπο, μιλούσαν για τις ζωές τους, τους έκαναν να βλέπουν το μέλλον. Δεν ήταν όμως όλοι έτοιμοι να αναγνωρίσουν και να δεχτούν την αλήθεια που αυτά τα φύλλα χαρτιού τούς αποκάλυπταν και η οποία θα τους οδηγούσε σε μια νέα πραγματικότητα. Οι περισσότεροι την αγνόησαν, άλλοι την πολέμησαν με λύσσα. Και ήταν τόσο απλό να την ακολουθήσει κανείς... αρκεί να αφηνόταν στη γοητεία της συγκεκριμένης σελίδας που ο αέρας έφερνε στα χέρια του. Κι αυτή θα του έλυne όλα του τα ερωτήματα.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο δράση και αγωνία, που αποδεικνύει ότι το διάβασμα είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι, μια μεγάλη περιπέτεια που όλοι πρέπει να ζήσουμε.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Μια αστεία επιδημία

Στο απομακρυσμένο πριγκιπάτο της Σουρλανδίας, αρχίζει ξαφνικά να εξαπλώνεται μια περίεργη επιδημία... μια επιδημία γέλιου. Οι κάτοικοι γελάνε χωρίς σταματημό και χωρίς να υπάρχει λόγος, προς μεγάλο εκνευρισμό του μοχθηρού πρίγκιπα Οράτιου. Το Παλάτι κάνει τα πάντα για να τους σταματήσει, γιατί νιώθει πως κινδυνεύει. Δεν έχει υπολογίσει όμως πως μετά τα ασταμάτητα γέλια μπορεί να έρθει και... η οργή.

Το καινούριο, ξεκαρδιστικό μυθιστόρημα για παιδιά του Βασίλη Παπαθεοδώρου είναι εμπνευσμένο από ένα πραγματικό γεγονός που συνέβη το 1962 στην Τανζανία.

Ένα μυθιστόρημα που μπορεί και να προξενήσει δάκρυα... από τα γέλια.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Άλφα

Μετά την ταραχώδη πορεία στις 17 Νοεμβρίου, ο Αλέξης και οι φίλοι του κλείνονται με εκατοντάδες άλλους νέους στο Πολυτεχνείο. Τις τρεις μέρες που θα μείνει εκεί, θα γνωρίσει το ψέμα και την προδοσία. Αλλά μαζί με αυτά θα γνωρίσει και την ελπίδα.

Η πραγματικότητα θα γίνει ο εφιάλτης του και οι εφιάλτες του θα μετατραπούν στα όνειρά του. Ο Αλέξης τελικά θα μάθει να αγαπά τον εαυτό του και τη ζωή...

Το Άλφα, που έχει βραβευτεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα γεμάτο ένταση. Η φαντασία εναλλάσσεται με την πραγματικότητα και οι σκηνές βίας με εκείνες της περισυλλογής. Πάνω απ' όλα όμως είναι γεμάτο συμβολισμούς και αισιοδοξία, ένα βιβλίο που μας δείχνει ότι τρεις μέρες μπορεί να είναι και αρκετές για να αλλάξει κάποιος για πάντα.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στη διαπασών

Ο Θανάσης αγαπά το μίσος. Επίσης τρελαίνεται για τη μουσική, αλλά εκνευρίζεται με τους καθηγητές του, τους ξένους και τ' αδελφια του. Δέρνει τους συμμαθητές του, μαλώνει με τον πατριό του, εγκαταλείπει το σπίτι του, μπλέκεται σε ρατσιστικές οργανώσεις. Προτιμά τη βία, και ό,τι κάνει το βρίσκει σωστό. Βγάζει γλώσσα στη ζωή και τη μουντζώνει. Τι θα γίνει όμως όταν και η ζωή αποφασίσει να του βγάλει τη γλώσσα; Όταν ο ίδιος καταλάβει ότι εκείνο που μισεί περισσότερο είναι το είδωλό του στον καθρέφτη;

Το Στη διαπασών είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα, μελωδικό όσο και η μουσική, σκληρό όσο και η εφηβεία. Μιλά για αυτούς που αισθάνονται νικητές, ενώ οι άλλοι τούς θεωρούν χαμένους, ή για αυτούς που βλέπουν τον εαυτό τους σαν λούζερ, αλλά θέλουν να γίνουν νικητές. Αφορά τελικά και όλους εκείνους που κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι το ίδιο πράγμα που τους «αρρωσταίνει» είναι συγχρόνως η ίδια τους η γιατρεία. Κυρίως, όμως, είναι ένα βιβλίο για τους νέους που δεν αρκούνται μόνο στο να φαντάζονται τη ζωή τους μέσα από τα τραγούδια που ακούν, αλλά πατάνε το stop, βγάζουν τα ακουστικά και αποφασίζουν να τη ζήσουν.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας είναι ένα βιβλίο γεμάτο περιπέτεια, μυστήριο, αγωνία, ανθρωπιά και... οικολογικές ανησυχίες το οποίο βασίζεται σε ένα αληθινό γεγονός: Το 1992 στις φουρτουνιασμένες θάλασσες ανοιχτά της Κίνας, το φορτίο ενός εμπορικού πλοίου -28.000 μικρά, κίτρινα, πλαστικά παπάκια μπάνιου- παρασύρεται από τα κύματα και σκορπίζεται στον ωκεανό. Δεκαπέντε χρόνια μετά, τα παπάκια, ξασπρισμένα από τον ήλιο κι έχοντας γυρίσει όλη τη Γη παρασυρμένα από τα θαλάσσια ρεύματα, εμφανίστηκαν στα ανοιχτά της Αγγλίας. Το ταξίδι τους αυτό το παρακολουθούσαν όλα αυτά τα χρόνια ινστιτούτα και επιστήμονες, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τα μυστικά των θαλάσσιων ρευμάτων. Στο βιβλίο αυτό ανακαλύπτουμε τα μυστικά της φανταστικής πάπιας που συνόδευε τα παπάκια. Οι ήρωες και τα γεγονότα, αν και μοιάζουν φανταστικά, εντούτοις είναι επίκαιρα αληθινά, σε μια απρόβλεπτη ιστορία που απευθύνεται σε μικρούς, μεγάλους και σε... παπάκια.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη

Ενώ πλησιάζει η Πρωτοχρονιά και ο Αϊ-Βασίλης ετοιμάζει γεμάτος χαρά τα δώρα των παιδιών, κάποιοι εισβάλλουν στο σπίτι του και τον αρπάζουν. Ποιοι είναι αυτοί οι άγνωστοι και για ποιο λόγο απειλούν να καταστρέψουν τη μεγαλύτερη γιορτή των παιδιών; Πού τον μεταφέρουν και γιατί κάνουν διάφορα πειράματα στο γελαστό γεράκο; Θα καταφέρουν τελικά να μη γίνουν αντιληπτοί από τα παιδιά όλης της γης που περιμένουν με προσμονή τα δώρα τους; Θα πετύχει το σχέδιό τους; Ο κακός στρατηγός, ο επιστήμονας και ο μικρός γιος του, ο Γιαννάκης, μαζί βέβαια με τον Άγιο Βασίλη, τους βοηθούς και τα ελάφια του, παίρνουν μέρος σ' αυτή τη χριστουγεννιάτικη περιπέτεια. Αστυνομική πλοκή, αγωνία και μυστήριο, αλλά προπάντων χιούμορ και ξεκαρδιστικές καταστάσεις συνθέτουν μια ιστορία γεμάτη νοσταλγία και τρυφερότητα για τα παιδιά, αλλά και για τους μεγάλους που βαθιά μέσα τους αισθάνονται ακόμη παιδιά.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Το μήνυμα

Το 2073, ο Κόσμος, ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι που στην καθημερινή του ζωή είναι απόλυτα εξαρτημένο από τον υπολογιστή του - όπως άλλωστε και όλοι οι άνθρωποι εκείνης της εποχής - λαμβάνει μια μέρα ένα μήνυμα από ένα άγνωστο κορίτσι που κινδυνεύει. Ο Κόσμος φοβάται για τις επιπτώσεις που θα έχει αυτή η λήψη μηνυμάτων στον υπολογιστή του και, γνωρίζοντας πως δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να σταματήσει την καταστροφή των προγραμμάτων του, αποφασίζει με ένα φίλο του να κάνουν ένα μεγάλο ταξίδι μέχρι το σπίτι του άγνωστου κοριτσιού. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους μαθαίνουν τι είναι πραγματικά η ζωή και η φύση. Όταν φτάνουν όμως στο μικρό χωριό της κοπέλας, συνειδητοποιούν ότι βρίσκονται στο κέντρο μιας συνωμοσίας σχεδιασμένης από την Παγκόσμια Κυβέρνηση και ότι αυτοί είναι οι μόνοι που γνωρίζουν το μεγάλο μυστικό. Μπορούν να σώσουν τη Γη;